

Giới thiệu Đầu Heo!!! Tớ Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???

Đầu Heo!!! Tớ Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không??? là truyện teen kể về một cô gái ngây thơ đến cả tình yêu cũng không biết nói như thế nào??? Rồi một hôm lại được một người tỏ tình làm cô không nói lên cảm giác của mình. Đến khi cô bé không hiểu mình có thật sự yêu người đó không???

Tình yêu là gì tình yêu có ăn được không? Thế mà các bạn của tôi ai cũng thích yêu còn mỗi mình tôi không hiểu tình yêu là gì? Mà tôi cũng không quan tâm chỉ cần sống an lành là quá tốt được ở nhà nhìn các anh chàng EXO là niềm hạnh phúc lớn lao của tôi trong cuộc sống này.

Tôi ở nhà được mệnh danh là bà cô già tại sao lại vậy vì tôi ở nhà không biết làm gì ngoài quét nhà cắm com thôi còn nhưng việc khác tôi chả giám động tay, tôi mà động tay không khéo chả còn cái gì =.=. Gia đình tôi cũng là một gia đình khá giả mẹ tôi là đầu bếp còn ba tôi là thợ mộc tôi còn có một người anh làm bác sĩ thú y. Cả nhà tôi ai cũng có tài năng riêng của mình còn tôi thì chả có tài năng gì học hành thì luôn đứng bết hết. Chính vì thế tôi luôn không ra khỏi nhà toàn ở trong nhà. Có lần mẹ tôi nói với tôi

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ và ủng hộ truyện của mình nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Heo!!! Tớ Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Tình yêu là gì tình yêu có ăn được không? Thế mà các bạn của tôi ai cũng thích yêu còn mỗi mình tôi không hiểu tình yêu là gì? Mà tôi cũng không quan tâm chỉ cần sống an lành là quá tốt được ở nhà nhìn các anh chàng EXO là niềm hạnh phúc lớn lao của tôi trong cuộc sống này.

Tôi ở nhà được mệnh danh là bà cô già tại sao lại vậy vì tôi ở nhà không biết làm gì ngoài quét nhà cắm com thôi còn nhưng việc khác tôi chả giám động tay, tôi mà động tay không khéo chả còn cái gì =.=. Gia đình tôi cũng là một gia đình khá giả mẹ tôi là đầu bếp còn ba tôi là thợ mộc tôi còn có một người anh làm bác sĩ thú y. Cả nhà tôi ai cũng có tài năng riêng của mình còn tôi thì chả có tài năng gì học hành thì luôn đứng bết hết. Chính vì thế tôi luôn không ra khỏi nhà toàn ở trong nhà. Có lần mẹ tôi nói với tôi

- Con gái là phải biết nấu ăn thì nay mai lấy chồng mẹ chồng mới yêu.

Tôi thấy mẹ tôi nói cũng có lí nên tôi đã cố gắng nấu com nhưng mà đâu như tôi tưởng nó rất là khó mẹ tôi dạy bao nhiêu đi nữa thì tôi cũng chả khá hơn mà lại còn tệ hơn đi. Một bữa ăn mà tôi nấu làm cho cả nhà tôi không ai ăn nổi có ai như tôi không. Tôi sào rau anh tôi lại đi chấm nước tương, tôi nấu canh anh tôi bảo.

- Luộc rau ak??? =.=

Vì tôi quen không cho dầu. Tôi cảm thấy mình quá thất bại làm gì cũng như không. Chắc cả đời này tôi không lấy được chồng rồi. Tôi nhìn lên trời hỏi

- Tại sao lại cho con thành như thế này???

Tôi cũng đau lòng lắm chứ nhưng tôi biết làm sao thay đổi mình được. Tôi đã là học sinh lớp 12 rồi mà chuyện trong gia đình cũng không biết làm sao !_! Con bạn thân của tôi nó lúc nào cũng than một bài ca muôn thuở.

_ Bà có muốn lấy chồng không đây có việc đi rửa cốc thôi mà cũng làm vỡ nấu ăn cũng không xong, sau này bà muốn ở giá há???

Tôi biết làm sao đây chắc là tôi phải ở giá thật rồi!!! Số phận đã định!!!

Bạn đang đọc truyện *Đầu Heo!!! Tớ Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

- Lâm Y Y nàng có muốn cùng ta đi khắp nơi không???

Nhìn chàng hoàng tử đang chờ tôi trả lời tôi thấy thật hạnh phúc làm sao ^ _ ^

Tôi nhìn chàng hoàng tử đẹp trai tuấn tú đang đứng trước mặt tôi làm cho má tôi ửng hồng tôi tiến đến chỗ hoàng tử @_@

- LÂM Y Y CON ĐỊNH NGỪ ĐẾN BAO GIỜ NỮA. TRỜI SÁNG ĐẾN TẬN MÔNG RỒI VẪN CHƯA DẬY.

- Mẹ ak! cho con ngủ một tí nữa thôi hoàng tử sắp đưa con đi rồi..@_@

Tôi tiến đến gần hoàng tử thì tự dưng lại có âm thanh kì quái...

" BÓP...BÓP...BÓP..."

Trời là mông tôi nở hoa !_!...

- Mẹ sao mẹ lại đánh con chứ.

- Có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?

Tôi nhìn lên đồng hồ @_@ . OH MY GOD đã 6:30 rồi sao??? Tôi chạy nhanh vào làm VSCN, chuẩn bị đồ đạc chuẩn bị hành trang tiến đến ngôi nhà thứ hai của tôi. !_! ôi sắp trễ đến nơi rồi phải làm sao đây. Tôi chạy như điên đến trường không cần nhìn đường tôi cứ thế cắm đầu mà chạy thì có một con chó cản đường của tôi. Tôi mặc kệ chạy tiếp nhưng không may tôi lại dẫm vào đuôi con chó !_! Thế là nó đuổi tôi !_! Sao mà hôm nay tôi xui đến vậy chứ...

Nhưng cũng phải cảm ơn con chó nếu không có nó thì tôi đâu đến trường kịp lúc được ^0^

Tôi vào lớp với bộ dạng thảm hại vì quá sức==

Con bạn thân của tôi nhìn tôi không những không thương tôi lại còn cười một cách hả hê ==

- HA..HA... bà vừa ở chợ nào mới ra thế HA...ha...

- TRỊNH KỈ LINH BÀ CƯỜI CÁI GÌ MÀ CƯỜI KHÔNG QUAN TÂM TÔI LẠI CÒN CƯỜI ĐƯỢC NỮA CHỨ.

Nhìn cái mặt của cậu ta thật là tức quá mặt thôi.

- Quan tâm sao thôi đi bà thì lại dậy muộn chạy bán sống bán chết để mò tới trường cái tính lười của bà ai yêu thương cho nổi, chắc tối qua bà lại đọc tiểu thuyết đúng không? Còn xem EXO nữa đúng không? Cái tính ham của bà tại sao tôi phải quan tâm chứ...

Lại bài ca muôn thủa của cậu ta suýt ngay nói đến sở thích của tôi ôi sao mà cậu ta nói hoài không chán nhỉ cứ như bà mẹ già của tôi vậy==

Ring...Ring..

Thật may vào lớp rồi nếu không cái tai của tôi nó co chụm nổi tr tấn của cậu ta không nữa hix...hix

Hôm nay học môn văn nhưng không hiểu sao cô giáo chủ nhiệm của chúng tôi lại vào với bộ mặt không mấy yêu thương. Chắc lại sắp có án tử hình dành cho ai rồi. Thôi không phải việc của tôi đi đọc truyện cho nó lành.

-Cô nghe thầy giáo môn toán nói lại là các em rất mất trật tự nhất là tổ 1 nên hôm nay cô sẽ đổi chỗ cho 2 bạn tổ 1 sang tổ 3 và tổ 2.

Cô giáo nhìn khắp cả lớp một lượt. Chuẩn bị án tử hình thôi.

- Nam sang chỗ bạn Hân ngồi còn Tuấn sang chỗ bạn Y Y ngồi

OH MY GOD cái j vậy tôi sao???

Bạn đang đọc truyện *Đầu Heo!!! Tớ Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Tôi nhìn cô bằng ánh mắt ngạc nhiên tột độ. Tôi ngồi ngoan ngoãn như vậy mà cô lại đối xử với tôi như vậy chứ==

- Cô ơi cô đừng chuyển bạn Y Y của em mà cô ơi..

Kỉ Linh lấy bộ mặt đáng thương nhìn cô giáo thân yêu.

- Cô ơi đừng chuyển em đi mà...hu...hu

Tôi và Linh chơi với nhau từ bé lúc nào cũng cùng nhau học cùng ngồi cùng sao mà bây giờ sắp phải xa nhau rồi hu...hu...Trời ơi! cô giáo mau thương xót cho chúng tôi đi diễn như vậy mà ai nhìn cũng phải thương mà ^_^

- KHÔNG ĐƯỢC CHUYỂN MAU...

Tiếng cô vừa phát ra làm cho chim cũng phải chạy sách vở cũng phải bay không ngờ khinh công của cô lợi hại đến vậy OoO. Tôi ngây người nhìn cô bằng ánh mắt hết sức khinh ngạc nếu không có Linh bảo chắc tôi vẫn nhìn cô giáo lợi hại vô đối của tôi @_@

- Bà lại nằm mơ gì thế cô giáo đang nhìn kia.

Tôi cho hồn của mình vào xác nhìn cô giáo đang dầy đặc sát khí nhìn tôi. Trời ơi! Lần này vô phương cứu chữa== Tôi cảm cặp thân yêu của mình rời khỏi chỗ ngồi thân yêu của mình hu...hu... hôm nay sao tôi lại toàn gặp chuyện không may thế này.

Tôi đến chỗ ngồi của mình sao mà tôi đáng thương vậy chứ.

- Thế ổn rồi các em học tiếp đi cô đi.

Cái gì vậy trời vừa nãy thì như mù la sát sao bay giờ lại hiền như cô tiên vậy, chả nẽ cô giáo bị bệnh đa tính cách sao. Ôi thế thì khó chữa lắm nha. Cuộc sống yên bình bên cạnh Kì Linh của tôi...hu...hu...hu...

Bạn đang đọc truyện *Đầu Heo!!! Tớ Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Tôi ngồi mà như ngồi đồng lừa vậy có tận 12 con mắt đang nhìn tôi=_=. Bộ mặt tôi dính gì sao mà nhìn tôi như tội phạm hình sự vậy chứ.

- Lâm Y Y cái tên nghe thân thương quá nhỉ.

Ôi truyện tên của tôi do ông nội tôi đặt cho lo chả thân thương. Tôi tự hào quá đi..

- Y tế, hay XY, hay là yyy nhỉ chúng mày ha...ha...

=_= Tên béo chết tiệt giám nói tên ta như vậy sao ôi tức chết mất. Giám gây sự với ta.

- Thì sao còn hơn thằng béo như mày muốn gày cũng không nổi.

- HA...HA...HA..

Tiếng cười của thằng ngồi bên cạnh tôi hẳn tên là Khánh Kim là CHÙM TRUÔNG ai cũng phải sợ cậu ta mà gái cũng bầu đầy lãnh nhăng nhưng đẹp trai công tử nhà giàu chỉ mỗi tội học dốt hơn tôi thôi ^_^

Tên mập tức quá cầm quyển sách 'BỐP' vào đầu Kim

- Đồ bạn thôi

Tên mập tên là Hoàng Anh béo nhất lớp nên có biệt danh là mập. Tên này phải nói là quá trơ trên luôn nó chơi với con gái như con trai luôn không những thế lúc nào cũng đứng gần con gái sờ mó tay chân thật phát ớn luôn. Tôi và tên mập này khác nhau biết sao không vì hẳn luôn đứng đầu lớp còn tôi đứng cuối lớp tôi gầy thì hẳn béo tôi học được môn toán thì hẳn học được môn văn. Tôi ghét hẳn thì hẳn lại thích gần tôi một muốn chết luôn=_=

Hai thằng ngồi sau tên mập là hai thằng đàn em của Kim thằng ngồi trong là Bạch Nam con thằng bên ngoài tên Sun. Thấy tên mập đánh Kim chúng bắt đầu bỏ vào tên mập

- Giám đánh đại ca tao nè cho mày chết. Cho mày chữa nè. Sướng mày chưa. Ngon chưa con..

Đây là hai thằng bệnh hoạn suốt ngày ra oai ta là đại ca bắt nạt người khác.

- Hai đứa kia cầm mồm ngay không tao phò cô giáo hai thằng không có phép tắc gì cả tổ trưởng đang ở đây mà cũng làm loạn hử đồ quỷ sứ hử.

Tên này là Xuân Dương ngồi trên tôi là tổ trưởng của tổ được gọi là bà tám. Êo là như con gái mà đúng là con gái luôn ngày nào cũng mặc quần áo lèo lẹt mang cặp sách có hình con gấu khổ quá luôn toàn bắt mọi người gọi bằng chị.

- Thôi mà baby đừng nóng, nóng là không có tốt đâu nha baby...

Nổi hết cả da gà còn tên này là Mạnh An ngồi cạnh bên Dương nhút nhát hơn cả tôi luôn luôn bị mọi người bắt nạt nhưng lại được bà Dương bà thích bà bảo kê cho nên suốt ngày kẻ kẻ bên bà ai dám bắt nạt là bà Dương sẽ cho biết tay ngay cả Kim cũng muốn tránh xa. Đây là nguyên nhân mà tôi không muốn ở cái tổ này một chút nào.

- Mấy ông lại bắt đầu bắt nạt bạn mới ak thật đúng là không phải nam tử hán gì cả đúng không chị Dương???

Còn đây là cô bạn nữ vừa bị chuyển cùng tôi tên là Đan Hân rất dễ thương luôn.

- Đúng rồi bọn mất nết ak. Y Y nè bọn nó mà bắt nạt bà thì cứ nói tôi, tôi sử đẹp cho bà.

- Cảm ơn bà nhiều nha ^_^>>>OoO

Bạn đang đọc truyện *Đầu Heo!!! Tớ Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Cô giáo bước vào đây là môn mà tôi ghét nhất luôn không hiểu sao nữa. Thôi tôi lại tiếp tục công cuộc của mình đọc chuyện nào ôi quyền tiểu thuyết tôi vừa mới mua hôm qua ^_^

- Thưa cô bạn Y Y đọc truyện trong giờ học ạ.

Cái gì vậy tôi quay lại là tên mập đáng chết giám méc cô thôi chết tôi rồi

- Lâm Y Y em coi thường môn tôi quá thì phải.

Tên mập đáng chết nhìn mặt cậu ta hôn hờ thật muốn đâm quá đi mất thôi.

- Dạ không ạ.

Cô giáo đi xuống chỗ tôi cầm quyền chuyện lên sao mà tôi thấy đau lòng vậy nè. Tôi vừa mua hôm qua bây giờ mà bị thu thì phải kiếm ở đâu cơ chứ tôi đã phải mất 3 tháng để mua quần chuyện này. hu...hu chuyện ôi...hu...huuuuuuuuuuuuu

- Yêu anh hơn cả từ thân à. Hay nhi

Tôi đứng đứng nước mắt nhìn cô giáo thân yêu mong rừ lòng thương tha thứ cho em

- Em xin lỗi cô...em...em biết lỗi rồi...cô ơi...

Cô giáo nhìn tôi cười như hoa.

- RA NGOÀI ĐÚNG CHO TÔI...

Khinh công cô giáo vừa phát ra làm tôi sợ đến nỗi tôi chạy ra ngoài đứng từ bao giờ tôi cũng không biết nữa.

-HA...HA...HA...

Thật tức mà tôi bị như vậy mà mấy tên kia vẫn còn cười hả hê cả cái tên mập cũng vậy thật là tức mà tôi chưa bao giờ bị sỉ nhục như vậy cả từ lúc tôi đi học đây là lần đầu tiên tôi bị đứng sớ ôi sao tôi lại phải chịu đựng như vậy chứ. Tên mập người đội đó chưa xong đâu.

Tôi phải đứng hết cả hai tiết học chân tôi đau muốn chết đi được lần này khỏi đi luôn rồi.

Ring...Ring...

Tốt quá tiếng chuông cất lên rồi ôi chân của tôi. Tôi lẻ từng bước đến chỗ ngồi của Linh.

- Y Y bà có sao không chân có bị làm sao không có động đến vết thương cũ của bà không tôi ở trong này lo cho bà quá. Bà mau nói đi có sao không sao bà không nói nói đi để tôi còn biết chứ...

Mỗi lần cậu ta lo lắng là mỗi lần tai của tôi phải chịu những đợt công kích của cô bạn tôi.

- Sắp gãy luôn rồi chắc mai phải đi băng bó chân thôi.

- THẬT SAO???

Trời! làm gì mà cô bạn tôi là đến kinh thiên động địa thế này. Chưa kịp để tôi nói gì cậu ta chạy như bay đến chỗ của tên mập.

- ĐỒ CON TRAI HẸP HỒI THÍCH BẮT NẠT CON GÁI MÀY CÓ TƯ CÁCH LÀM CON TRAI KHÔNG. NẾU KHÔNG BIẾT RA ĐÂY BÀ DẠY CHO MÀY BIẾT.

Cả lớp kinh ngạc nhìn Linh như một sinh vật lạ đến cả tôi cũng không ngờ luôn chưa bao giờ cậu ta để mình mất hình tượng đến vậy. Cậu ta có chết chứ chưa bao giờ để mất hình tượng đến kinh khủng như vậy.

- Này bà làm sao vậy đáng ra tôi mới là người chửi cậu ta thì đúng hơn đấy.

Bây giờ cậu ta mới nhìn cả lớp bao nhiêu ánh mắt đều đang hướng về mình @_@.

- Tao uống lộn thuốc rồi..

Thế là cô nàng chạy biến mất tiêu luôn làm cho tôi và cả lớp???

Bạn đang đọc truyện *Đầu Heo!!! Tớ Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Nhìn cô bạn xấu hổ làm tôi buồn cười không thể chịu nổi lần đầu tiên thấy bộ mặt xấu hổ của cậu ta ha...ha...ha...

Tiết học mà tôi yêu thích bắt đầu tên mập người chờ đó sẽ cho người biết thế nào là chọc giận bản cô nương đây.

Đúng như tôi dự đoán là hần bây giờ đang ngủ. Ha...ha...ha... chờ chết đi cung chị sẽ sai chiêu người vừa hại ta.

- Thừa thầy bạn Anh không chịu nghỉ chép bài lại còn ngủ gật trong giờ nữa ạ.

Nghe xong thầy giáo đi xuống chỗ của tên mập đáng đời nhà người xem người làm sao vẫn còn ngủ ngon lành nữa kìa.

-HOÀNG ANH RA TRỒNG CÂY CHUỐI CHO TÔI.

Ồi thầy phạt nặng quá ^ _ ^

- Cháy nhà cướp của giết người bớ người ta...

@_@ tên này mơ toàn những thứ linh tinh ak

- HA...HA...HA...HA....

Nhìn bộ dạng tên mập nước miếng vẫn còn dớt ra. Ồi ghê quá đi mất. Chết đi bà đây đã trả thù xong hi...hi..(^ _ ^)

- RA NGOÀI TRỒNG CÂY CHUỐI CẢ BUỔI CHO TÔI.

Tên mập lưng thũng đi ra.

- Chết chưa con ngu ak.

- Thằng trời đánh thế mà cũng ngu được đồ quý sứ.

- Lau nước miếng giùm cái ghê qua đi ak

- Đứng vui về nha con.

.....

Tôi vui quá đi để xem tên mập làm được gì tôi cho mày chết luôn. Chơi xong bây giờ tôi bắt đầu vào học, tôi đang chăm chú học thì tên Kim vút quyền vờ sang chỗ tôi. Tôi nhìn hấn ta???

- Chép bài cho tao.

CÁI GÌ!!! Hấn nói tôi chép bài cho hấn nằm mơ ak, bài của tôi còn chưa chép lại còn sang bài hấn.

- 50k đây tao chép cho.

- Mày đi tổng tiền đây ak chép có một bài mà 50k.

- Không thì thôi.

Tôi mặc kệ hấn tiếp tục chép bài của mình bảo tôi chép sao nằm mơ ngu đi. Giờ học cuối cùng đã hết thật là một hôm nay là ngày không may mắn về nhà sớm cho đỡ mệt người. Không biết bị sao nữa mà tôi cứ có linh cảm không may thế này, thôi đi tìm Linh xem bà ta chôn đâu rồi để còn về.

Tôi vừa bước ra khỏi cổng trường thì có 3 con nhìn tôi với ánh mắt căm thù. Nhìn 3 con này là 3 con học lớp c tại sao tự dưng lại chặn đường mình nhỉ.

- Mấy cậu muốn gì.

Con bé tóc đỏ đến trước mặt tôi.

- Mày còn giả ngu ak.

Giả ngu tôi có biết cái gì đâu mà giả ngu cơ chứ tôi có làm gì nên tội đâu chứ Linh ơi bà đâu rồi mau ra cứu tớ đi huu..huu

- Vậy để tao cho mày biết mày nên tránh xa anh Kim ra cho tao nếu không mày đừng có trách.

Hóa ra là bọn họ nói cái này tôi và tên Kim có cái gì đâu mà bảo tôi tránh ra buồn cười quá vừa mới nói mấy câu với cậu ta mà lại có người đến kiểm chuyện.

- Được thôi tôi sẽ tránh mà, tôi và cậu ta chỉ là bạn ngồi cùng bàn thôi đâu có cái gì đâu.

- Nhớ nha mày nếu tao mà nhìn thấy thì đừng trách tao.

Nhìn mấy người ghê như vậy còn lâu tôi mới giám đụng.

- Chúng mày làm gì đấy bắt nạt bạn tao ak. Khôn hồn thì rút ngay.

Đó là Dương và Hấn nay quá còn mấy con bé lớp c thì chạy chá thấy tầm hơi đâu.

- Y Y bà có sao không???

Hấn nhìn khắp người tôi xem có bị nào không thì bị Dương gõ một cái"BỐP"

- Sao đánh em.

- Y Y có bị sao đâu mà mày xem. Y Y nếu bọn nó còn kiểm chuyện cứ bảo tôi tôi giúp bà.

- Cảm ơn hai bà nha. (^ _ ^)

Ba chúng tôi cùng nhau đi về...

Bạn đang đọc truyện *Đầu Heo!!! Tớ Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Tôi về đến nhà leo ngay lên giường hôm nay có quá nhiều chuyện đã xảy ra với tôi rồi thôi ngủ một giấc đã chiều tôi còn phải tiến hành đi kiếm tiền chả tiền điện tiền nước. Tôi ngủ đến 2h chiều bụng tôi đói meo sao ba mẹ tôi sao không ai gọi tôi dậy vậy nè. Tôi đi xuống nhà không thấy có ai lạ nhỉ giờ này ba mẹ phải có nhà chứ sao không có ai thế này cơm cũng không có ời cái bụng đói meo của tôi phải làm sao đây, tôi vào phòng khách thấy có tờ giấy ai để nhí.

" Con gái cưng ak. Ba mẹ và anh hai con phải đi du lịch đến Thái Lan một chuyến. Tại con không giỏi ngoại ngữ nên ba mẹ không đưa con đi được con ở nhà nhớ chăm sóc mình cho tốt khi về mẹ sẽ mua thật nhiều quà cho con. Bye Bye."

Sao quá đáng quá vậy chứ tôi không giỏi ngoại ngữ là không cho tôi đi sao kì cục vậy chứ. Đúng là ba mẹ tốt quá đi đôi quá đi thôi làm sao đây mình đâu có biết nấu cơm huuu...huuuu

Tôi cầm điện thoại gọi Linh chắc bà sẽ giúp được mình.

- Bà còn gọi tôi làm gì tôi vì bà chưa đủ nhục sao. Tôi đang bực đừng có làm phiền.

Tút...tút...

OH MY GOD! Bà ta làm lại đổi cho tôi là sao??? Đói quá đi thôi phải làm sao đây mỳ gói cũng hết tiền thì không ai để lại đồng nào. Ông trời ời, thần linh ời,... có ai giúp con mới con hứa sẽ tích đức thật tốt mà huuuuuuuuuuuuuu...huuuuuuuuuuuuu. Tại sao tôi lại đáng thương thế này.

Tôi ôm cái bụng đói đi làm, tôi làm việc ở hiệu sách ở gần nhà mỗi tháng tôi được 1500000đ. Tôi đói quá ak

" ực...ực...ực....."

Đừng kêu nữa mày không khách chạy hết thì tao ăn gì đây.

Tôi cố gắng để phục vụ khách cho tốt nhưng cái bụng nó vẫn tiếp tục bài ca. Đã 5h chiều rồi sao vẫn đông khách vậy chứ không định về nấu cơm sao không nấu cũng phải để người ta ăn chứ.

Tôi đợi mãi ... mãi họ mới đi hết bây giờ đã 7h giờ rồi đi về xin bác hàng xóm gói mì vậy. Chắc không sao đâu. Nghĩ là làm luôn tôi đang tính đi thì lại có người vào. Sao số tôi khổ thế này chứ.

- Xin chào quý khách ạ.

Tôi cười mà cứ như không cười vậy.

-Ôi! Lâm Y Y sao bà làm việc ở đây ak???

Thì ra là cái tên Kim tối vậy rồi mà không về nhà đi lại còn đến đây tỏ vẻ thân thiết lắm đấy.

" ực.....ực....."

Trời ôi! đừng kêu nữa tao biết mày đói rồi.

- Anh! Anh quen con bé này ak!

Đây là con bé đi cùng Kim nhìn chất phần mà phát ón quá lại còn ẻo là nữa chứ thật hết cách với loại con gái này thế mà tên này vẫn chịu đựng được.

- Ồ không phải đâu tôi và Kim chỉ học cùng lớp thôi mà.

- Vậy ak! thôi anh chúng mình chọn sách đi anh.

Nhìn cô ta nói ngọt làm da gà của tôi sắp nổi hết lên rồi này. Đúng là mắc ói quá ak. Tôi ngồi đợi họ mãi mà họ vẫn chưa xong không những thế lại còn anh anh em em ngọt sớt sao không đi chỗ khác mà tâm sự tự dung lại đến đây làm bản cô nương đây đói sắp chết đến nơi rồi huuuuu...huuuuuuuuuuuuuuuuuuu

Bạn đang đọc truyện *Đầu Heo!!! Tớ Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Đợi đợi mãi mãi tôi vẫn chưa thể về ăn cơm. Họ đã ngồi cả tiếng rồi mà vẫn không chịu khách lại sắp đến rồi, chắc phải nhịn đói quá.

-Nè ăn đi!

Một chàng trai khôi ngô tuấn tú cao ráo đang tiến về phía tôi nhìn thân hình tôi chắc đó là một hoàng tử đẹp trai mà tôi hằng mong ước.

" Ôi chàng Hoàng Tử của lòng em anh mau đến nhanh bên em đi" (chi này mê hoàng tử quá ...)

Mỗi bước đi của chàng thật là tao nhã làm sao chàng đang đến gần ta. Chàng sẽ rất là đẹp trai.....

Chàng đến gần ta đưa tay về phía tôi " ôi hoàng tử của lòng em....."

- TRẢ TIỀN 6 CÁI BÁNH MÌ ĐÂY.

Tôi bật dậy sau giấc mơ đẹp của tôi. Mà đẹp nỗi gì chứ tự dưng mơ đến cái tên đầu heo béo ú đó. Mình bị sao không biết tự dưng lại cho hấn vào trong giấc mơ ngàn vàng của mình. Mình điên mất thôi, chắc tên đó ám mình lâu quá nên mới mơ về hấn.

- TỨC QUÁ ĐI AK.....SAO LẠI CHO HẤN VÀO CHỨ...

"CÁCH"

- Bà yêu ai rồi đúng không?

Tôi giật cả mình má ôi tim tôi sắp bắn ra khỏi lồng ngực rồi sớm muộn gì cũng bị cô bạn này hù chết quá.

- Mới sáng sớm bà không biết gõ cửa ak.

"VÈO..." "BÓP"

Một cuốn sách an vị trên mặt của tôi..

- LÂM Y Y BÀ KHÔNG KHÓA CỬA ĐƯƠNG NHIÊN LÀ TÔI VÀO ĐƯỢC RỒI. Ồ NHƯ BÀ CHẮC BỊ CHỘM CÁP MÁT QUÁ.

- BÀ CÓ CẢN MẠNH TAY THẾ KHÔNG.

Có mỗi con bạn thân mà nó hành hạ mình như vậy thật hết nhân tính hôm qua thì không thèm nói chuyện với tôi hôm nay xem như không có chuyện gì

Sao mà không thương tiếc tôi chứ nhĩ tôi dễ bắt nạt thế ak

- Bà rảnh quá ha sắp trễ giờ học thêm ngoại ngữ rồi. MÀ CỨ NGỒI ĐÂY NÓI XẤU TÔI.

- OH MY GOD...

Bạn đang đọc truyện *Đầu Heo!!! Tớ Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Tôi và Linh chạy như bay đến lớp học thêm thì tôi mới biết là tôi bị con bạn thân chơi xấu. Hôm nay lớp học thêm học lúc 8h ai ngờ đầu bây giờ mới 7h.

- TRỊNH KỈ LINH BÀ ĐÙA TÔI VUI LẮM SAO.

-Ha...ha... hỏi thừa cậu là cô bạn dễ lừa nhất của mình mà không trêu cậu thì trêu ai cậu cũng nên dậy sớm đi cho quen nha..ha...ha...

Nhìn bản mặt hóng hách của cậu ta thật tức mà lần nào cũng chỉ lỗi mình ra làm trò chơi. Sao mình cảm thấy bất hạnh khi có một con bạn như vậy chứ.

-Không cần nói xấu tôi đâu. Nhưng tôi không hối hận khi có bà làm bạn với tôi đâu.

- Chưa chắc đâu tôi không ở đây lâu với bà được đâu.

- SAO? BÀ CO Ý GÌ???

Nhìn Linh bất ngờ tôi không hiểu chuyện đó có gì to tát chứ nhĩ. Mình chỉ là không ở đây thôi mà có không nói chuyện với cậu ta đâu chứ.

- Thế bà không biết tại sao tôi đi học ngoại ngữ rồi đây ba mẹ tôi muốn sống ở nước ngoài. Nên tôi phải đi thôi vì ba mẹ tôi không thể bỏ lại tôi ở đây được.

- Bà định bỏ tôi sao?

tôi cố đầu cho Linh một cái

- Nói linh tinh tôi không đi đâu mà lo.

Hai chúng tôi đang nói chuyện vui về thì lại có kẻ phá đám xen vào.

- Chà chà hai cô nàng xinh đẹp đi học thêm sao lạ nhỉ.

Không ai khác chính là tên đầu gấu Khách Kim

- Có người cũng đi học thêm mà còn nói người khác.

Linh ra tay nhanh thật nhìn hai bọn họ đang đầu mắt với nhau. Chắc khỏi cần ăn luôn quá mình sáng giờ vẫn chưa ăn thôi đi cho hai người họ cái nhau.

Tôi chuẩn đi rồi tôi mới nhớ là tôi không có tiền phải lấy gì để ăn đây không lẽ ăn xong đi rửa chén hộ người ta sao. Hay là đi ăn xin trời ơi tự dung đi làm gì để bây giờ không có cái gì lót bụng.

- Chị ơi bánh mì của em to không?

Đang đầu lại có một đứa trẻ tay cầm bánh mì to ơi là to ngon ơi là ngon @@@ ời muốn ăn quá đi thôi ak.

- Uk to lắm e có thể chia cho chị một nửa không, một mình em làm sao ăn hết được đúng không.

(chị Y Y ơi chị thêm ăn quá tranh dành luôn với cả một đứa trẻ)

Bạn đang đọc truyện *Đầu Heo!!! Tớ Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

- Ôi không ngờ một người lớn từng đẩy rùi mà vẫn đi ăn tranh với trẻ con không mất mặt ak.

Tôi ăn thì sao chứ tên nào to gan dám nói với mình câu đó. Tôi quay lại thì thấy một thân hình to béo đang chắn trước mặt tôi... TÊN MẬP...

- Nè tôi thì sao ghen ak. Tự dung hết việc làm ak mà đi kiếm chuyện với tôi.

- Hà bà nói tôi kiếm chuyện hả.

Tên mập cốc vào đầu tôi. Ui cục u to ui là to...

- Tôi đâu có thừa thời gian thế chứ.

- AI CHO ÔNG CỐC ĐẦU TÔI.

Tên mập áp sát tôi vênh mặt.

- Thích thì làm gì nhau.

Đúng là một tên ám đầu, tự dung lại thấy hấn hăm hăm.

- Đồ điên.

Tôi đẩy hấn ra rồi đi vào lớp thì hấn gọi lại...

- Nè.

Tôi quay lại xem hấn muốn gì trò gì.

- Tiền 6 cái bánh mì của tôi đâu.

OOO Sao mà hấn nhớ dai thế không biết. Có mỗi 6 cái bánh thôi mà cũng ki bo.

- Ra ngân hàng mà lấy đồ đầu heo thôi.

Tôi mặc kệ hấn đi vào lớp học.

Tôi vào lớp thì không thấy Linh đâu lạ nhỉ tự dung cô nàng nay chạy đâu rui sắp vào giờ rồi mà. Đây đâu phải tính cách của Linh đâu ta, hay là có chuyện gì.

Tôi tính ra ngoài thì thấy Linh đang thần thờ đi vào như người mất hồn.

- Nè bà sao thế không khỏe ak.

Linh không nói gì đi đến bàn thì nằm ngục xuống. Chuyện gì mà làm Linh thành ra thế này. Chưa lần nào tôi thấy Linh như thế này hết, chỉ có một lần Linh chia tay tình yêu đầu thôi. Ở hay là Linh lại bị đá.

- Bà sao vậy nói đi chứ, nói tôi nghe tôi giúp bà giải quyết.

- Không có gì mà.

- Bà đừng lừa tôi nói tôi nghe đi...

Tôi làm thế nào Linh cũng không nói rồi đột nhiên Linh đứng lên hét vào mặt tôi.

- Bà đừng lừa tôi nói tôi nghe đi... Bà đừng lừa tôi nói tôi nghe đi... Bà đừng lừa tôi nói tôi nghe đi...

Nói xong Linh bỏ đi...

Tôi không hiểu tại sao Linh lại nói ra những lời đó, tôi chưa từng thấy Linh thế này cả, tôi đã làm gì sai sao mà Linh lại mắng luôn cả tôi chứ.

Buổi chiều

Tôi thần thờ đi trên đường như người mất hồn. Tại sao Linh lại như vậy tôi có liên quan gì trong chuyện đó. Tại sao tại sao...

- Y Y đi đâu đây.

Tôi nhìn lên là Dương với Hân.

Hân nhìn tôi chăm chú.

-Y bạn làm sao vậy có chuyện gì mà nhìn bà như người mất hồn vậy.

- Không có gì.

Dương khoác vào tay tôi.

- Y nè tôi có chuyện hot kể cho bà nghe nà bà có nghe không.

Tôi tò mò nhìn Dương.

- Kim vừa chia tay với bạn gái đó.

- Thế có liên quan gì đến tôi đâu.

- Có chứ Linh là bạn gái của Kim đó.

ỒI TRỜI ỒI gì vậy nè Linh thích Kim sao??? Sao tôi không biết. Mà sao lại là Kim vừa nãy họ còn cãi nhau mà.

- Bà không tin đúng không tôi cũng vừa biết đây thôi. Nhưng hình như Kim tìm được người khác rồi.

- Mà là ai???

Dương để tay lên đầu ngẫm nghĩ.

- Cái này...phải cần có thời gian mới biết được.

Tôi và Hân cho bà ta một cái bạt tai "BỐP" "BỐP"

- KHÔNG BIẾT THÌ ĐỪNG CÓ MÀ NÓI. LẮNG TAI LÊN MÀ NGHE.

- Tôi nói sai à.

Tôi và Hân đi trước để một mình bà tự suy nghĩ.

Về đến nhà tôi nghĩ mãi sao lại có khả năng Linh thích Kim được. Tình của bà Linh tôi hiểu rõ hơn ai hết. Tôi phải đi điều tra mới được.

Tôi cầm máy gọi cho Sun.

- Mẹ lô.

- Suốt ngày lô mới đề.

- Thằng con nào đẩy giám quá rồi lúc ông mày đi đại tiện há.

- Cha cái thằng vô duyên mày nói với con gái thế sau này đó con nào muốn lấy mày.

- tao biết rồi nha bà cô Y Y đúng không có gì nói lạ ta còn đi tiếp vẫn đang buồn lắm đây.

- Mì đi luôn đi đồ vô duyên.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Heo!!! Tớ Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Tôi chưa thấy ai vô duyên hết chỗ để nói với cái tên này. Sau này có mà mới thêm lấy tên này.

Tôi gọi cho Nam không biết tên này có hăm như tên kia không.

- Sô lô.

- Lô cái đầu mày thích đánh nhau lắm ak.

- Ôi quý cái, có chuyện gì nói mau ta còn đi khiêu chiến tiếp với các game thủ.

- Đồ mê game. Ông có biết Kim thích Linh không.

- Ui thua rồi.

Ôi sắp tức chết quá mất.

- CỐ NGHE KHÔNG ĐẤY...

- Dạ thưa mí con vẫn đang nghe.

- Vậy trả lời đi.

- Ui chuyện này ai mà không biết Linh đi cưa cẩm Kim hồi trước Linh bị bắt nạt Kim thấy trong lòng sôi sục tính nghĩa hiệp ra tay anh hùng cứu mỹ nhân. Sau từ đó ai người thích nhau vậy thôi hết rồi đó...TÚT...TÚT...

Ờ chưa nói xong đã cúp máy là sao. Sao Linh không kể với mình nì, chuyện quan trọng vậy mà cũng giấu bạn bè là sao, tôi không biết là Linh có coi tôi là bạn bè không nữa. Nếu là bạn bà sao Linh phải giấu tôi vậy chứ. Sao tôi thấy mình bất hạnh quá tôi luôn tâm sự với Linh vậy mà Linh lại...

Sáng mai.

Tôi đến lớp với đôi mắt thâm quầng. Đến chỗ ngồi thì bao nhiêu ánh mắt đổ dồn vào tôi.

Hân ngồi vào chỗ tôi hỏi.

- Y bà bị sao vậy.

- Không có sao mà.

Đúng lúc đấy thì tên Mập và 2 tên hăm cũng đến.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Tiếng kêu kinh người là cho các lớp khác phải chạy đến lớp tôi xem có chuyện gì. Trông lớp thì sách vở bay tứ tung cả lên. Công nhận lực công phá của 3 ông này quá lớn.

- Chúng mày chưa uống thuốc điên ak làm chị mày đây sợ hết hồn ak có muốn tao cho vào sổ không đây.

Dương vừa nói thì 3 tên im bất động không ho hé được gì.

Tên đầu heo tiến đến chỗ tôi.

- Hôm nay giấu truc đi học ở lớp chúng ta nè.

Câu nói của tên đầu heo làm cho cả lớp cười ầm lên.

Hahahahaha

Ờ cái cuộc đời này, tôi nợ tên béo này cái gì hay sao mà tên này hết lần này đến lần khác đều làm bề mặt tôi là sao, bộ tôi hiền lắm nên bị bắt nạt ak.

- Mấy người hết việc làm ak tự dung cười lớp khác đang nhìn đó.

Tiếng nói của Linh có hiệu lực vô cùng cao làm cả lớp im lặng.

Tôi nhìn Linh trông cậu ấy rất thê thảm gương mặt cũng không vui tươi như thường ngày mà tôi gặp. Tôi chưa từng thấy Linh giám đứng trước mặt lớp to tiếng. Linh bây giờ không còn giống Linh của trước kia nữa.

Dương quay lại nhìn tôi.

- Bạn thân bà làm sao vậy? Hôm nay thấy kì lạ đó.

- Không có gì đâu.

Tôi đi đến chỗ Linh. Tôi có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi cậu ấy.

- Linh mình nói chuyện tí nha.

Linh không thèm nhìn tôi lấy một cái Linh coi tôi như không khí. Tôi cảm thấy tình bạn của tôi với Linh đã không còn như lúc trước chỉ sau một ngày tình bạn mấy năm của chúng tôi bây giờ như một cơn gió thoảng qua.

Tôi thấy buồn hơn cả khi tôi mất đi vật mà tôi yêu thích nhất. Tình bạn trong sáng mà tôi coi trọng bây giờ đã rời xa tôi mà đi. Tôi cố gắng thì cũng không giữ nổi tình cảm đó nữa rồi.

- Linh à, mình nói chuyện được không?

- Linh câu không thể nói với mình một câu sao?

Không một cái nhìn không một cái đáp lại.

- Mình đã làm gì mà cậu lại làm vậy với mình.

Linh đứng dậy nhìn tôi.

- Nói đủ chưa mày, mày không phiền nhưng tao phiền được chưa. Mày đừng i này là bạn từ bé muốn làm gì thì làm. Tao ghét nhất loại người giả tạo như mày.

Tôi không nghĩ Linh lại nói ra những lời làm tổn thương như vậy đây là lần thứ 2 Linh đã làm tôi thấy tổn thương.

Nước mắt tôi đã đọng lại trong mắt nhưng nó không muốn tràn ra.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Heo!!! Tớ Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 13

Tôi cảm thấy tình bạn của hai chúng tôi giống một con gió đi rồi và khó có thể chờ lại như ban đầu.

- Linh...chúng ta...chúng ta có còn là bạn thân của nhau nữa không.

Linh nhìn tôi bằng ánh mắt coi thường.

- Đối với tôi không có tình bạn tôi vẫn có thể sống rất hạnh phúc.

Một vết thương một vết thương mà tôi chưa từng mơ tới. Tôi chỉ có thể nhìn Linh mà không thể nói gì vì những lời nói này cũng không đem lại cho tôi một tình bạn đẹp chờ lại.

- Cô đừng có giận cá mà chém thớt nha. Tôi coi thường loại người như cô.

Đột nhiên Kim đến đứng trước mặt Linh. Rồi quay lại nhìn tôi.

- Bà không phải lấy lòng loại người này làm gì. Cô ta chưa bao giờ coi bà là bạn cả đâu.

- KHÁNH KIM ĐỒ TÔI.

Nói rồi Linh bỏ chạy ra ngoài tôi tính chạy theo Linh thì Kim nắm lấy tay tôi giữ tôi lại.

- Bỏ tay ra.

Tôi cố giật tay ra nhưng Kim không buông. Một bàn tay khác kéo tay tôi ra.

- Buông được rồi đó.

Không ai khác đó chính là tên mập.

- Người ta là con gái phải nhẹ nhàng một chút chứ ai lại làm như mày.

Tôi có nghe lộn không vậy tên này mà cũng biết thương hoa tiếc ngọc hay sao chắc trời sắp mưa to quá.

Tên mập quay lại nhìn tôi.

- Trời không mưa đâu nắng to lắm.

Oh sao hán đọc được suy nghĩ của tôi.

- Cái đầu không nghĩ ra được cái gì tốt đẹp cả.

Tên này lại muốn chết rồi. Tôi đang định đám hán thì hán giữ tay tôi lại.

- Cứ bình tĩnh cô giáo vào kia.

Sao! Tôi quay lại thì cô giáo đang chuẩn bị vào cửa lớp. Tôi chạy như tên lửa về chỗ ngồi của mình vì tôi rất sợ bị phạt. Đây là cô giáo dạy văn cô giáo rất là ghét tôi. Hề tôi làm gì sai là lại tìm cách bắt bẻ tôi.

Cô giáo bước vào nhìn cả lớp rồi đến bàn giáo viên.

- Các em hay thật đấy vào lớp từ bao giờ mà vẫn chưa đi xóa bảng là sao.

Cả lớp im bất không một tiếng động.

- LÂM Y Y.

Tôi giật bản mình.

- Ôi trời ơi ai gọi.

Thế là cả lớp

Hahahaha.....

Thôi chút tôi mất rồi.

- Tôi gọi em đó em có ý kiến gì.

Tôi cúi gằm mặt nhìn cô giáo.

- Dạ không ạ.

- Không ak. Lên xóa bảng cho tôi.

Tôi chạy nhanh xóa bảng. Sao tôi lại sui đến tận mạng thế này.

Thế là một buổi sáng không tốt đẹp đã qua đi. Bây giờ là giờ tôi đọc chuyên giờ mà tôi thích nhất. Nhưng không hiểu sao cái bụng của tôi nó lại

Ừc....ừc....ừc.....

Trời tối thế này thì còn cửa hàng nào mở nữa đâu chứ. Tôi cứ nhịn nhưng được 30 p thì tôi không thể nhịn được nữa rồi tôi phải kiếm cái ăn.

Tôi bước ra ngoài đường vắng vẻ không có người qua lại làm tôi nổi hết da gà lên. Tôi đi nhanh cấp tôi thì tôi nghe được âm thanh đánh nhau.

- Sao lại có âm thanh đánh nhau vậy nhỉ. Nơi này an ninh rất tốt sao lại có đánh nhau.

Tính tò mò của tôi lại bắt đầu. Tôi đi về hướng đó thì thấy 3 tên đầu trâu mặt ngựa đang đánh một thư sinh.

Ôi hiệp người quá đáng quá đi đúng là i đông hiệp yếu.

Nhìn tên đẹp trai bị đánh thật dã man nhưng vẫn đứng dậy đánh lại bọn họ. Có khí chất làm anh hùng.

Coi đi coi lại vẫn là bị đánh anh hùng thì làm sao qua được mấy tên đầu gấu này được chứ.

Ố... mà khoan đã cái người đẹp trai đó trông rất quen mặt nha.

OH MY GOD... đó không phải tên đầu gấu lớp mình sao. Khánh Kim.

Ôi cậu ta làm gì mà bị đánh thế thảm thế này. Nghĩ lại tuy hơi thảm nhưng cũng được coi là anh hùng.

Lần này coi như người gặp may rồi đó bản cô nương sẽ ra tay giúp đỡ haaaaaa.

Tôi chạy về nhà lấy bảo bối rồi chạy ra. Trận đánh nhau vẫn rất kịch liệt.

Tôi đứng ở một góc an toàn. Hết lên ...

- CÓ CẢNH SÁT.

Vừa nói xong bọn họ dừng tay lại như họ không tin. Tôi biết ngay họ sẽ có không phản ứng như vậy.

Tôi lấy bảo bối đó là...còi của cảnh sát.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Hèo!!! Tớ Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Còi của cảnh sát kêu ینگ ỏi làm cho 3 tên kia chạy như bị ma đuổi vậy.

Còn lại mình Kim nằm la liệt ở đó mặt mày đầy máu.

Tôi chạy đến chỗ của Kim nhìn thăm hại vô cùng.

- Này có sao không?

Hỏi xong câu đó tôi thấy mình ngu. Hắn bị đánh thế hỏi có sao không.

Đáng ra phải hỏi sắp chết chưa mới đúng.

Kim nhìn lên tôi kinh ngạc.

- Sao cậu lại ở đây.

- Nhà tôi ở đây thì đương nhiên tôi phải ở đây rồi. Nào đứng dậy tôi đưa cậu đi.

Kim lại nhìn tôi không thèm đứng lên như người mất hồn vậy.

- Này cậu muốn chết ở đây đúng không.

Kim cười rồi véo vào mặt tôi.

- Biết rồi cảm ơn.

Tôi lê mãi mới đưa cậu ta về nhà của tôi được. Tôi lên phòng lấy cho cậu ta bộ đồ của anh tôi.

- Nè mau mặc vào đi. Chắc là cậu vừa với bộ đó.

- Nhà cậu bé thật đó.

Cái gì giấu che nhà tôi bé sao. Nhà tôi to thế này mà còn kêu bé đúng là nhà giàu có khác.

- Thế chắc là đại thiếu gia đây không cần mặc nữa rồi nhỉ.

Tôi đang mang lên thì cậu ta cầm lấy bộ đồ từ tay tôi.

- Ngu gì không mặc.

Nói rồi hắn cầm đi luôn ôi đi cứ như đây là nhà của cậu ta vậy.

Còi của cảnh sát kêu ینگ ỏi làm cho 3 tên kia chạy như bị ma đuổi vậy.

Còn lại mình Kim nằm la liệt ở đó mặt mày đầy máu.

Tôi chạy đến chỗ của Kim nhìn thăm hại vô cùng.

- Này có sao không?

Hỏi xong câu đó tôi thấy mình ngu. Hắn bị đánh thế hỏi có sao không.

Đáng ra phải hỏi sắp chết chưa mới đúng.

Kim nhìn lên tôi kinh ngạc.

- Sao cậu lại ở đây.

- Nhà tôi ở đây thì đương nhiên tôi phải ở đây rồi. Nào đứng dậy tôi đưa cậu đi.

Kim lại nhìn tôi không thèm đứng lên như người mất hồn vậy.

- Này cậu muốn chết ở đây đúng không.

Kim cười rồi véo vào mặt tôi.

- Biết rồi cảm ơn.

Tôi lê mãi mới đưa cậu ta về nhà của tôi được. Tôi lên phòng lấy cho cậu ta bộ đồ của anh tôi.

- Nè mau mặc vào đi. Chắc là cậu vừa với bộ đó.

- Nhà cậu bé thật đó.

Cái gì giấu che nhà tôi bé sao. Nhà tôi to thế này mà còn kêu bé đúng là nhà giàu có khác.

- Thế chắc là đại thiếu gia đây không cần mặc nữa rồi nhỉ.

Tôi đang mang lên thì cậu ta cầm lấy bộ đồ từ tay tôi.

- Ngu gì không mặc.

Nói rồi hắn cầm đi luôn ôi đi cứ như đây là nhà của cậu ta vậy.

Chưa thấy tên nào trai như tên này vào nhà người ta mà cứ như nhà mình không bằng.

Ừ...ừ...ừ...

Thôi chút mãi cứ tên Kim mà mình quên không mua đồ ăn bây giờ hơn 11 h đêm rồi làm gì còn cửa hàng nào nữa chứ.

Thôi lại phải nấu mì gói ăn tạm vậy

- Đói quá đi...đói quá đói...mì nào...mì nào...mì nào...

Tôi mãi mê nấu mì nên không nghe được tiếng của ai đó đang nói xấu tôi

- Tiếng hát gì mà nghe ghê người thế này. Nồi hết da gà lên rồi. Chắc mà nghe lần nữa thùng màng nhĩ quá.

- Với 7 phút công phu đầu bếp tài năng Lâm Y Y tôi đã làm ra được món ăn kinh thiên động địa đó là món..

Tôi chưa kịp nói xong thì có tên xen ngang vào.

- Mì tôm mới trụng mà cũng là món kinh thiên động địa sao cho tôi xin đi bà cố.

- Đây kệ tôi nha còn hơn cậu ầm như cậu chưa chắc đã biết nấu ăn.

Kim không nói gì nhìn tôi cười với bộ mặt ngây ngô. Ôi đây mà là tên đầu gấu lớp tôi sao tin này mà đồn ra ngoài chắc các fan của hần bỏ chạy quá đi.

Tôi mặc kệ hần bắt đầu ăn vừa mới động đũa vào bát thì Kim cầm lấy tay tôi.

- Thế còn của tôi đâu.

Hà tên này nằm mơ sao. Tôi đã cho chú ở đây rồi lại còn đòi tiền muốn làm ông cố quá.

- Có chân không ?

Câu hỏi của tôi làm hần đỏ mặt ra nhìn tôi.

- Có!

- Tốt thế có tay không?

- Có!

- Vậy đi mà nấu ai hầu được.

Tôi đang cho vào miệng thì hần lại ngăn tôi lại. Đồ vào tận miệng rồi mà vẫn bị lấy ra. TỨC...

- Cái gì nữa.

- Nhưng tôi không biết nấu.

- không biết nấu thì nhịn đi.

Tôi hất tay hần ra rồi ăn mì đúng là mì ngon không tả nổi tay nghề của mình nay mai sẽ làm đầu bếp.

(Có quá vậy không????)

Tôi đang ăn ngon thì bị cướp mất một cách phũ phàng.

- Cậu ăn rồi đến lượt tôi ăn.

- Cái lí gì chứ. Trả đây.

- Lại đây mà lấy.

.....

"CHOANG..."

Món mì ngon của tôi bây giờ đã an vị dưới đất.

- CÚT KHỎI NHÀ TÔI NGAY!

Kim nghe xong chạy ngay ra khỏi nhà tức khắc.

Tôi nhìn món mì mà tôi tốn bao công sức mà nấu bây giờ là cho gach ăn là sao chứ. Hu...hu...hu... mì của tôi.

- Hôm nào tôi đền cho cậu sau.

Tên đáng chết tôi nhìn cậu ta như một bao cát đợi tôi đến đập.

- Tôi giết chết cậu.

- Còn lâu nha.

Nói rồi hần đóng cửa đi luôn.

Ui tức muốn chết luôn đợi đấy tôi sẽ chà thù cho món mì vàng ngọc của tôi.

- Khánh Kim hãy đợi đó tôi sẽ không tha cho cậu đâu hãy đợi đấy.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Heo!!! Tớ Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Ring...ring...ring...

Tôi lần mò cái điện thoại.

- Nhoa nhỏ...

- Cái gì mà nhoa nhô mặt trời lên cao lắm rồi mà vẫn ngủ ak.

Tôi để điện thoại xa tai vì người nào đó bên kia nói lớn quá.

Tôi nhìn vào điện thoại là tên mập.

- Mới sáng ra đã gọi tôi dậy là sao.

- Mới sớm gì mà mới sớm sắp trễ học rồi đó đồ con lợn.

Tôi quay lại nhìn đồng hồ... Ôi cái gì thế này 6:55 am rồi sao.

Tôi chạy như bay đến trường thì cổng trường đã bị đóng phải làm sao đây. Không nhẽ lại trèo tường tôi đang tính trèo tường thì Bác bảo về mở cửa ra.

- Sao cháu lại đến trường?

Sao hôm nay bác lại bảo thế nhỉ.

- Cháu đi học ạ. Cháu bị kẹt xe nên đến muộn bác cho cháu vào nha bác.

- Cháu không biết hôm nay được nghỉ à.

Cái gì được nghỉ sao. Ôi thôi chút tôi quên hôm nay được nghỉ hôm qua cô giáo vừa nhắc xong mà tôi lại quên. Ak mà quên là tên mập giám lửa tôi.

Tôi cầm điện thoain lên gọi cho tên mập.

- Tên đầu heo thôi giám lửa tôi ak.

- Haha... sao hả. Quay lại đăng sau đi.

Tôi quay lại ra sau thì thấy tên mập, Sun Dương, Hân, An, Nam và còn cả tên đầu gấu nữa sao lại ở đây.

- Y Y mau ra đây nhanh lên.

Hân chạy đến kéo tôi đi.

- Chuyện gì vậy tôi không hiểu?

- Thì đi chơi chứ sao nữa bọn tôi chờ bà lâu lắm rồi đó.

Cái gì đi chơi, đi chơi mà cũng phải kéo tôi đi là sao.

Tên mập chạy đến kéo tay tôi đi như bay.

- A...từ...từ từ thôi...

- Chân ngắn thì phải đi nhanh chứ.

Tên mập đáng ghét hần béo thế này sao mà đi nhanh thế không biết không bù một phần cho mình là sao.

- Lên xe nhanh.

Tôi đẩy hần ra.

- Tại sao tôi phải đi theo ông chứ. Đau hết cả tay.

Tôi đang xót xa cho cái tay của mình thì...tôi bị vác như một bao cát.

- A...a...bỏ tôi xuống bỏ tôi xuống tên đầu heo đáng chết mau thả tôi xuống.....Rìng...rìng...rìng...

Tôi lần mò cái điện thoại.

- Nhoa nhỏ...

- Cái gì mà nhoa nhỏ mặt trời lên cao lắm rồi mà vẫn ngủ ak.

Tôi để điện thoại xa tai vì người nào đó bên kia nói lớn quá.

Tôi nhìn vào điện thoại là tên mập.

- Mới sáng ra đã gọi tôi dậy là sao.

- Mới sớm gì mà mới sớm sắp trễ học rồi đó đồ con lợn.

Tôi quay lại nhìn đồng hồ... Ôi cái gì thế này 6:55 am rồi sao.

Tôi chạy như bay đến trường thì cổng trường đã bị đóng phải làm sao đây. Không nhể lại trèo tường tôi đang tính trèo tường thì Bác bảo vệ mở cửa ra.

- Sao cháu lại đến trường?

Sao hôm nay bác lại bảo thế nhỉ.

- Cháu đi học ạ. Cháu bị kẹt xe nên đến muộn bác cho cháu vào nhà bác.

- Cháu không biết hôm nay được nghỉ à.

Cái gì được nghỉ sao. Ôi thôi chút tôi quên hôm nay được nghỉ hôm qua cô giáo vừa nhắc xong mà tôi lại quên. Ak mà quên là tên mập giám lửa tôi.

Tôi cầm điện thoại lên gọi cho tên mập.

- Tên đầu heo thôi giám lửa tôi ak.

- Haha... sao hả. Quay lại đăng sau đi.

Tôi quay lại ra sau thì thấy tên mập, Sun Dương, Hân, An, Nam và còn cả tên đầu gấu nữa sao lại ở đây.

- Y Y mau ra đây nhanh lên.

Hân chạy đến kéo tôi đi.

- Chuyện gì vậy tôi không hiểu?

- Thì đi chơi chứ sao nữa bọn tôi chờ bà lâu lắm rồi đó.

Cái gì đi chơi, đi chơi mà cũng phải kéo tôi đi là sao.

Tên mập chạy đến kéo tay tôi đi như bay.

- A...từ...từ từ thôi...

- Chân ngắn thì phải đi nhanh chứ.

Tên mập đáng ghét hần béo thế này sao mà đi nhanh thế không biết không bù một phần cho mình là sao.

- Lên xe nhanh.

Tôi đẩy hần ra.

- Tại sao tôi phải đi theo ông chứ. Đau hết cả tay.

Tôi đang xót xa cho cái tay của mình thì...tôi bị vác như một bao cát.

- A...a...bỏ tôi xuống bỏ tôi xuống tên đầu heo đáng chết mau thả tôi xuống.....

- Tôi đâu có ngu mà thả cậu xuống chứ.

Ôi mất mặt quá đi, bao nhiêu người nhìn mình làm sao mà mình lấy chồng đây làm sao kiếm người yêu đây.

- Yên tâm cậu khác lấy được chồng.

Cái gì sao cậu ta lại đọc được suy nghĩ của mình chứ.

- Đầu óc đơn giản như cậu thì tôi biết thừa.

Tên này tỏ vẻ quá đó. Tôi ghé lại vào tai của cậu ta.

- BỐ NGƯỜI TA.

Tên mập hất tôi xuống một cách vũ phu. Đau quá đi thôi...đau...đau quá... tôi là con gái chứ đâu phải con trai đâu chứ.

- Anh cậu làm gì vậy chứ.

Kim chạy đến chỗ tôi mọi người cũng chạy theo.

- Cậu có sao không.

Kim hỏi tôi với đầy lo lắng. Tôi ngẩng người nhìn đây là lần đầu tiên tôi thấy cậu ta lo lắng cho người khác như vậy cả. Có một lần tôi gặp cậu ta trên đường. Cậu ta thấy người bị thương cầu xin cậu ta giúp cậu ta lo đi như không phải chuyện của mình. Mà bây giờ lại có bộ mặt này là sao chứ.

- Trồi chân bà chảy máu rồi. Phải làm sao đây.

Dương với Hân chạy đến cầm máu cho tôi. Bây giờ tôi mới biết mình bị thương nặng như vậy.

Thôi xong luôn rồi.

Tôi chưa định thần lại thì Kim bế tôi lên.

- Cậu làm gì bỏ tôi xuống bỏ tôi xuống mau.

Tôi làm thế nào Kim cũng không bỏ xuống. Thế này mà gặp phải fan của cậu ta thì tôi đi đời luôn quá.

- Yên tâm tôi sẽ bảo vệ cho cậu.

0o0 cậu ta nói cái gì vậy chứ tôi nghe nhầm sao????

Ồi cậu ta đối với tôi tốt như vậy không phải vì tối hôm qua tôi cứu cậu ta chứ.

-Đừng nghĩ đến chuyện đêm qua tôi làm vậy vì cậu là bạn của tôi mà thôi.

Trời mình dẫu cảm xúc kém như vậy sao. Sao ai cũng đọc được suy nghĩ của tôi là sao ??????????????????????

Bạn đang đọc truyện *Đầu Heo!!! Tôi Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Thế là vì tôi mà buổi đi chơi kết thúc trong bệnh viện. Tôi chỉ bị chảy máu có chút thôi mà họ làm như tôi bị gãy chân không bằng.

- Cô bé chân cháu khôi hoàn toàn rồi chứ.

Đó là bác sĩ chữa chân cho tôi. Đã 3 năm rồi mà bác sĩ vẫn nhớ tôi.

- Cháu có thể chạy nhảy bình thường rồi ạ.

Cách đây 3 năm tôi bị tai nạn giao thông. Lúc đó mọi người tưởng như tôi đã mất đi đôi chân này hoàn toàn. Những ngày tháng đó tôi phải ở bệnh viện suốt một thời gian dài. Tôi lúc đó vẫn còn rất trong sáng. Tôi muốn được chơi như các bạn cùng tuổi. Chính vị bác sĩ đó đã giúp tôi, thực hiện những gì tôi muốn. Sau 6 tháng vất vả tôi cũng đi được trên chính đôi chân của mình.

- chú bác sĩ chú đạo này đẹp trai lên nha. Chú không tính lấy vợ sao. Nếu cháu đoán không nhầm thì chú đã 30 tuổi rồi đó.

Chú bác sĩ nhìn tôi cười.

- cháu lúc nào cũng vậy luôn làm cho mọi người cười. Làm ai cũng quý cháu. Tư chất này nên làm bác sĩ.

Tôi ngẩng người tôi mà làm bác sĩ chắc tôi sát hại bệnh nhân thiệt mạng quá.

- Cháu không làm nổi đâu.

Chú bác sĩ cười tươi. Rồi xoa đầu tôi như mọi lần.

- Nó không đáng sợ như cháu nghĩ đâu. Thôi các bạn cháu đang đợi chú đi trước đây.

Chú bác sĩ vừa đi mấy người bạn của tôi chạy vào như tôi bị thương nặng lắm đó. Hỏi tôi dồn dập làm tôi không biết phải trả lời ra sao nữa

- Bà có sao không.

- Có bị gãy không.

- Bà có bị thương nặng lắm không.

.....

Tôi nhìn họ mà nhin cười. Họ thật sự rất là lo cho tôi . tôi vui quá ak. Lâu lắm mới có người hỏi thăm đến sức khỏe của tôi.

- Chân của cô bé không sao nhưng mấy đứa giúp chú trông chừng con bé, vì con bé không được khỏe như các cháu đâu. Cho dù chạy nhảy cũng phải có chừng mực.

Tôi chưa kịp hưởng thụ hết thì chú bác sĩ lại vào phá đám ak.

- Chú ak.

Chú bác sĩ đến chỗ tôi đưa cho bệnh án.

- Nghe rõ đó. Cô bé chú bác sĩ phải đi sang Mi làm việc rồi nên không khám cho cô được đâu. Giữ gìn sức khỏe.

- Chú nhớ gọi điện đó.

Tôi nói chuyện xong quay lại nhìn mọi người. Họ đang dùng ánh mắt khó coi nhìn tôi.

- Gì vậy?

Họ không nói gì cứ nhìn tôi sau đó.

- Nói sự thật mau lên.

(mọi người đồng thanh)

Tôi ngạc nhiên. Tôi cứ thế thuật lại y nguyên những việc hồi trước tôi phải ở bệnh viện..

Hôm nay lại là một buổi sáng đẹp trời. Nhưng có đẹp đến mấy tôi cũng k muốn rời khỏi giường của mình một chút nào hết.

Ring...ring...

Nhưng thật là bức mình mà sao ai lại gọi cho tôi vào lúc này chứ.

Tôi nhấc máy.

- a...lo...

Đầu dây bên kia hét lớn..

- Đồ con lợn bà định ngủ đến khi nào. Sắp trễ học rồi đó...

Không ai khác là tên mập. Từ cái ngày tôi vào bệnh viện... Tên mập đối xử với tôi vô cùng tốt nhận đưa tôi về nhà. Lần đó cũng là lần đầu tiên tôi nghe được câu mà tôi chưa bao giờ được nghe...

- Xin lỗi.

Từ đó cậu ta đối với tôi vô cùng tốt ngày nào cũng đưa tôi đi học. Tôi cũng không còn là cô nàng suốt ngày đi học muộn nữa...

Tôi xuống nhà thì tên mập nhìn tôi rồi hét lớn..

- Bà không thể dậy sớm được sao lần nào cũng vậy.

- Tôi dậy sớm lắm rồi đó nha.

Tôi hét lại cậu ta rồi chèo lên xe. Tuy tôi và tên mập cãi nhau như com bữa nhưng vẫn ngồi gần nhau như thường.

Đột nhiên tên mập vút túi vào người tôi.

- Ăn đi tôi mua đó không cái trống của bà lại kêu quanh lớp.

Cái gì chứ tên này giám súc phạm tôi sao thật muốn đấm hấn quá. Nhưng nể tình bản tiểu thư đang đói không chấp nhất chuyện tiểu nhân...

Tôi ăn ngon lành...

Và ăn xong chúng tôi tiếp tục đấu khẩu...

Bạn đang đọc truyện *Đầu Heo!!! Tớ Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Hôm nay cũng như mọi hôm chúng tôi ngồi học chăm. Nói chăm chứ thật ra mỗi người một việc. Dương thì ngồi ngắm vuốt, An thì gấp máy bay, Kim thì ngồi chơi game, Hân thì ngồi vẽ tranh, Anh thì ngồi xem phim, còn hai đôi anh em Sun và Nam thì ngồi chơi ox, còn tôi thì cũng không khác tôi ngồi đọc tiểu thuyết.

Chúng tôi là 8 con người chăm chỉ nhất...

Đã lâu lắm rồi tôi không thấy Linh đi học. Tôi rất muốn đến nhà Linh nhưng tôi sợ cậu ấy ghét tôi quá không muốn gặp tôi.

Cả lớp đang yên lặng thì một âm thanh không mấy hay đã phát ra...

"bùm..bùm..."

- Thối quá đi ak. Ai mà bất lịch sự đến vậy.

Một cái mùi khinh khùng lan tỏa khắp lớp như một trận mìn đáng sợ đã rơi xuống lớp tôi. Dương và An lấy túi đựng giấy chuyển xuống bàn tôi. Tôi và Kim tìm giấy xong đục xuống đưa cho bàn dưới. Anh và Hân cũng làm như tôi. Anh đưa túi cho Nam. Nam đục nốt giấy rồi quỳ gối dâng trước mặt Sun.

- Mời ngài nhận quà và đi dùm cái ạ.

Sun ôm bụng nhìn cả lớp.

- Rất sorry. Mọi người thông cảm bụng tôi hơi yếu.

Nói xong Sun chạy nhanh như tên lửa...

Và cả lớp tôi phải chịu đựng mùi khó chịu suốt cả buổi.

Tôi đến làm thêm ở hiệu sách như thường lệ. Trong lúc trông hàng tôi thấy em trai của Linh đang chạy hối hả.

Tôi chạy ra ngoài giữ thăng bằng lại.

- Kì Minh em làm sao vậy.

Minh nhìn tôi một lúc xong mới nói.

- Chị em bị đánh...đánh gần chết rồi.

Sao Linh bị đánh ai đánh cô ấy chứ. Tôi chưa kịp hỏi xong thì thằng bé bỏ chạy.

Tôi không hiểu chuyện gì đã xảy ra với Linh.

Tôi xin bà chủ cho về sớm. Tôi chạy nhanh đến nhà Linh thì tôi thấy một cảnh tượng khinh khùng đang diễn ra có 3 tên đàn ông đang đánh Linh chúng còn định làm chuyện đồi bại. Linh chỉ là một cô gái yếu đuối làm sao có thể đấu lại họ chứ.

Tôi không nghĩ ngợi nhiều tôi chạy đến đẩy họ ra.

- mấy người thật quá đáng một cô gái yếu đuối mà mấy người cũng ra tay là sao.

Một tên to béo nhìn tôi.

- Nhóc con khôn hồn thì tránh ra nếu không ông đây cũng đánh mày như con nhỏ đó.

Tôi sợ đến run cầm cập. Nhưng tôi không thể bỏ lại Linh được.

Một tên khác tiến đến phía tôi. Tôi sợ đến nổi thành nói lắp.

- Ông...ông định...định làm...làm gì tôi.

Ông ta tum lấy áo tôi rồi ném tôi xuống đất.

- Tốt nhất nên tránh ra nếu không muốn chết.

3 tên đó tiếp tục đánh,Linh kêu lên thảm thiết. Tôi không thể để cô ấy như vậy được. Tôi chạy đến ôm lấy Linh tôi chịu từng cú đá từng cái đánh bằng gậy vào người. Tôi rất là đau nhưng tôi không kêu. Tôi không kêu lên. Tôi phải bảo vệ Linh. Tôi không biết mình bị đánh bao lâu toàn thân tôi tê dại vì kiệt sức. Tôi sắp không chịu được nữa thì...

Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra tôi chỉ thấy lơ mơ có người đánh nhau. Rồi một thân hình chạy đến phía tôi.

- YY. LÂM Y Y...

Tôi mệt lắm tôi thật sự rất mệt. Mắt tôi bây giờ toàn màu đen tôi không còn nghe bất cứ tiếng gì nữa người tôi nhẹ như bông.

Có phải tôi sắp lên thiên đường rồi không? Tôi chưa muốn đến thiên đường. Tôi còn chưa tìm được chàng hoàng tử cho mình mà. Tôi còn chưa ăn no tôi chơi vẫn chưa hết. Truyện còn rất nhiều tôi chưa đọc hết. Tôi không muốn đi. Huhu ai cứu tôi đi... tôi mà chết thì ai thương tôi chứ...

- Tại sao vẫn chưa tỉnh.

Ủa giọng ai vậy nhỉ quen quá đi ak. Oh không phải là mẹ sao. Mẹ về rồi sao? Tôi cố gắng mở mắt ra nhưng không được. Tôi bị làm sao thế này.

Chương 18

Tôi cố lắm nhưng không tỉnh nổi. Thôi vậy đã không được thì ta đi ngủ.

Trời cao trong xanh tiếng chim kêu, đàn bướm bay tung tăng. Hương hoa khát hương, gió thổi thui thui không gian trong xanh.

Tôi nhìn nơi tôi đang đứng là một khung cảnh tuyệt. Bộ váy tôi đang mặc rất giống một nàng công chúa.

- Không lẽ tôi là công chúa.

Tôi vui quá chạy nhảy tung tăng trong khu vườn.

Nhưng không may tôi sẩy chân...ngã xuống hồ ôi không tôi không biết bơi.

Tôi cố vùng vẫy nhưng tôi càng bị chìm xuống. Đột nhiên có 2 người đến chia tay về phía tôi. Tôi cố gắng nhìn họ là ai. Nhưng tôi không thể tin được một người là Kim một người là Anh. Rốt cuộc là sao...

- Cái con bé lì lợm đã nửa ngày rồi vẫn chưa tỉnh. Nó định thế đến khi nào.

Tôi mở mắt ra nhìn mọi thứ xung quanh. Sao ở đây lại toàn màu trắng thế này.

- Con gái con tỉnh rồi.

Tôi quay sang thì thấy ba mẹ của tôi và anh trai tôi đang đứng nhìn tôi.

- Ba, mẹ, anh hai mọi người về rồi.

Mẹ tôi ôm tôi vào lòng.

- Cái con bé này. Mẹ đi có mấy ngày mà con đã thành thế này ak. Ôi con gái yêu của tôi.

Thật là thích có ba mẹ và anh hai quan tâm thật là thích mình thật là may mắn.

Tôi cũng không nhớ chuyện gì đã xảy ra tôi chỉ nhớ là tôi bị đánh song thì tôi không nhớ gì hết. Tôi nghe anh hai kể sau đó Anh đưa tôi đến bệnh viện vậy thôi.

Nhưng sao tôi cứ thấy lạ lạ sao ý.

Thôi kệ tôi cứ sống cái đã.

Tôi được xuất viện ngay hôm đó. Về nhà ba mẹ tôi chăm sóc tôi từ a đến z. Tôi thấy sướng quá đi...hihi...có người chăm sóc vẫn tốt hơn là không ai chăm sóc.

Nhưng có điều là ba mẹ tôi không cho tôi đi đâu cả bắt tôi ở nhà hoài. Huhu...tôi muốn đi chơi tôi muốn đi học...tôi muốn đến trường. Ở nhà chán quá đi thôi...huhu...làm sao đây.

- Hế lô.

Tôi quay lại thì thấy những gương mặt thân quen đã lâu rồi không gặp họ.

- Bạn yêu ơi.

Tôi chạy đến ôm Dương và Hân.

Dương vỗ vào vai tui an ủi.

- Bạn hiền của tôi sao bà béo ra thế này.

- Gì.

Tôi nhìn Dương mà căm phẫn.

Hân thấy vậy cười rồi véo má tôi.

- Bà không béo đâu chỉ xinh thêm thôi.

Tôi cười típ mắt.

- Đúng là bạn tốt mà.

Bốn chàng trai cao ráo đứng nhìn chúng tôi.

- Mấy người định diễn trò bạn tốt đến bao giờ nữa.

Thế là chúng tôi chơi với nhau cả buổi. Họ còn được thưởng thức món ăn ro mẹ tôi nấu. Thật là tuyệt nếu không có họ thì tôi không biết mình tự ki đến khi nào.

Tôi đang ngồi xem phim thì Anh đến còn cầm thêm túi bánh mì.

- Quà của bà đây.

Tôi cầm túi bánh như túi vàng. Tôi rất là thích ăn bánh mì.

- Ngon quá ak

Tôi ngồi ăn ngon lành tôi còn không thèm để ý đến cậu ta.

- Đúng là có bánh mì là quên hết.

- Hìhi...ak quên ak cảm ơn ông đã cứu tôi đưa tôi đến bệnh viện.

Anh im lặng một lúc rồi mới nói.

- Không có gì.

Tôi thấy Anh cứ sao sao vậy luôn im lặng chỉ nói được mấy câu xong rồi lại im lặng.

Thôi kệ cậu ta.

Hôm nay tôi đang đọc chuyện thì có người gọi.

- Số này là số của nhà Linh mà.

Tôi không biết đã có chuyện gì xảy ra.

- Alo

Đầu dây bên kia hốt hoảng lên tiếng.

- Chị ơi chị mau giúp chị Linh đi...

Mình chưa nói xong thì cúp máy rồi cuộc là có chuyện gì lại xảy ra với Linh nữa vậy không lẽ bọn khốn đó lại đến đánh Linh sao.

Tôi chạy đến nhà Linh. Thì thấy mẹ Linh đang vứt toàn bộ quần áo của cậu ấy ra ngoài đường.

- Mày cứ đi đi. Mày định làm khổ tao đến khi nào. Tao nuôi mày thế là đủ lắm rồi. Mày nghĩ mày là ai, ba mày đã làm khổ cả đời này quá nhiều rồi.

Rồi bà ta đẩy cậu ấy xuống đất. Tôi chạy đến đỡ cậu ấy.

- Bác đang làm gì vậy chứ. Linh cũng là con của bác mà.

Bà ta cười lớn.

- Nó không phải con tôi. Tôi có sinh nó ra đâu. Bây giờ tôi và ba nó đã li hôn thì mắc mớ gì tôi phải nuôi nó.

Nói xong bà ta đóng cửa đi vào nhà. Tôi quay lại nhìn Linh.

- Bà có sao không có bị thương ở đâu không?

Linh hất tay tôi ra.

- Sao lại là bà chứ. Sao lúc nào bà cũng xuất hiện vậy.

- Bà là bạn của tôi mà.

Linh hét lên.

- Nhưng tôi không coi bà là bạn.

Tôi nhìn Linh mà không cầm được nước mắt. Tôi quát to...

- Sao lúc nào bà cũng ích kỷ vậy bà nghĩ người nào cũng như bà sao ích kỷ độc đoán.

- Vậy bà còn đến đây làm gì.

- Vì bà là bạn của tôi, tôi làm sao mà bỏ bà được.

Linh không nói gì chỉ nhìn tôi. Tôi biết chứ tôi biết Linh chưa bao giờ coi tôi là bạn. Cậu ấy ghen tị với tôi vì tôi có một gia đình tốt. Nên cậu ấy luôn muốn hơn hẳn tôi. Tuy cậu ấy học giỏi nhiều người biết nhưng lại không hạnh phúc như tôi. Tôi không gọi tôi ít bạn nhưng những người bạn của tôi lại vô cùng tốt với tôi.

Tôi đứng dậy thu dọn quần áo của Linh vào túi.

- Đứng dậy đi.

Linh không nói gì cũng không đứng dậy tôi kéo cậu ấy lên lưng mình. Lưng tôi chưa khỏi hẳn nên rất là đau nhưng đau đến mức cũng không bằng chuyện đang diễn ra với Linh.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Heo!!! Tớ Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Tôi công Linh về nhà tôi. Ba mẹ tôi thấy Linh mà đau lòng nhà Linh bị phá sản bố Linh bị bắt vào tù ở bên nước ngoài không rõ sống chết mọi tin tức về ông đều không có.

Tôi biết Linh đang chịu đựng rất mạnh về tinh thần.

Tôi..

Tôi ngồi trong phòng nhìn cái lưng đỏ ửng trên lưng thật là đau quá đi.

- Đau lắm có đúng không?

Anh hai tôi bước vào. Xoa thuốc lên lưng tôi.

- Không biết phải nói em ngu hay là lương thiện đây.

Tôi nhìn anh hai mà xấu hổ.

- Em cũng không biết nữa nhưng em không thể làm khác được.

Anh hai xoa lên đầu tôi.

- Em gái ngọc của anh. Em làm thế nào cũng được chỉ cần việc đó không làm hại đến em biết chưa hả.

Tôi gập đầu cười tôi không bao giờ hối hận việc đây cả.

Thấm thoát tôi đã ở nhà mất một tuần rồi thật muốn thoát khỏi phòng quá đi.

- Tiểu công chúa của ba hôm nay dậy sớm ghê

Tôi chạy đến xà vào lòng ba.

- Ba ơi con muốn đi chơi mà ba. Ba cho con đi chơi nha.

Ba tôi cười lớn rồi véo vào má tôi âu yếm.

- Tôi biết ngay mà tiểu công chúa của tôi làm nũng thế này cơ mà.

Mẹ tôi thấy vậy ra ngoài ngồi cùng với ba con tôi.

- Thôi được rồi hôm nay là chủ nhật nên mẹ cho con chạy nhảy được chưa.

Tôi vui quá hôn lên má ba mẹ tôi như một cô bé mới được nhận quà vậy nhưng tôi rất vui vui quá đi mất.

- Thôi đi e làm quá rồi đó.

Tôi mặc kệ tôi cuối cùng cũng được giải thoát.

- Được đi rồi.

Tôi vui quá tôi chạy vào bếp thì thấy Linh đang nấu ăn.

- Linh tí nữa có muốn đi chơi với tôi không?

- Không tí nữa tôi với mẹ đi đền rồi.

Sao mẹ sao? Mẹ nào vậy?

Mẹ tôi cười lớn khi nhìn bộ mặt của tôi.

- Hai đứa bây giờ là chị em của nhau rồi mà vẫn xưng tôi sao.

Tôi ngạc nhiên tột độ chuyện gì vậy?

- Chị em là sao?

Mẹ tôi véo vào má tôi rồi hiền từ nói.

- Bây giờ Linh không có ai chăm sóc. Con và Linh là hai bạn thân. Mẹ không muốn Linh phải sống cô đơn nên ba và mẹ quyết định nhận Linh là con gái.

Hôm nay là ngày gì vậy chứ sao toàn bắt ngờ này đến bắt ngờ khác.

- Con gái con có chịu mẹ dành tình thương cho Linh không.

Tôi cười rồi nhìn mẹ.

- Đương nhiên rồi. Con muốn có một người chị em lâu lắm rồi.

Ba âu yếm nhìn tôi và Linh.

- Vậy là nhà ta lại có thêm thành viên mới. Công chúa của ba sinh tháng 9 còn Linh thì sinh tháng 5 nên công chúa phải gọi bằng chị nghe chưa.

- Dạ.

Buổi sáng hôm đó gia đình tôi ăn bữa sáng vui vẻ chỉ có anh tôi là không vui luôn im lặng.

Tôi đi dạo một mình cảm giác ở bên ngoài đúng thật là thích quá đi. Tôi đi đến bờ hồ nghỉ chân. Tôi đến chỗ cây cỏ thụ to ở bờ hồ. Lúc trước tôi không hay đến đó nhưng từ lúc Kim dẫn tôi đến đó tôi bị mê hoặc bởi vẻ đẹp ở đó. Ngồi ở đó ta có thể nhìn thấy bình minh và hoàng hôn vào buổi tối là lúc đẹp nhất ta có thể nhìn thấy sao đẹp nhất và những ánh đèn lung linh trên mặt nước. Kể từ lúc đó nơi tôi muốn đến nhất chính là đây.

Tôi đến cây cỏ thụ to nhưng hình như đã bị ai đó chiếm mất rồi.

- Lâu rồi không gặp.

Kim quay lại nhìn tôi. Sao tôi thấy sắc mặt cậu ấy không được tốt cho lắm. Cậu ấy bị bệnh sao. Tôi đặt tay lên trán cậu ta. Cảm giác có hơi nóng.

- Ông ốm sao?

Kim không nói gì chỉ nhìn tôi. Rồi cậu ấy lời tôi thật mạnh xuống làm tôi suýt nữa tưởng mình bị ngã chứ. Cậu ta ôm lấy tôi thật chặt.

Tôi chưa thấy cậu ấy thế này bao giờ hết nhưng tôi cũng không buông cậu ấy ra. Chắc cậu ấy bị sốt thật rồi.

- Bà còn đau nữa không.

Tôi lắc đầu hai chúng tôi cứ như thế im lặng tôi không hiểu sao tôi lại thấy buồn vô cớ...

Bạn đang đọc truyện *Đầu Heo!!! Tôi Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 20

Sáng hôm nay tôi cuối cùng cũng được đi học. Linh cũng đã đổi họ sang họ của tôi. Tôi và Linh cùng nhau đi học nhưng không ai nói nhau câu gì cứ im lặng. Tôi thấy im lặng là cách tốt nhất hiện giờ đối với chúng tôi.

Chúng tôi đến cổng trường ôi lâu quá không đi học rồi. Tôi cười tươi như hoa vào bước vào.

Nhưng tôi bước chưa được mấy bước thì thấy Sun đang đến chỗ tôi.

- Mừng bà đã quay trở lại.

Rồi ông ta tặng tôi bông hoa hồng màu hồng. Đây là loài hoa tôi thích nhất.

- Á thank ông nha.

Trời ui vui quá ak. Tôi quay sang Linh mỉm cười cậu ta vẫn như vậy im lặng.

- Thôi đi vào nhìn cô ta làm gì.

Sun kéo tôi đi chưa được mấy bước thì lại thấy An cầm hoa đưa về phía tôi.

- Chúng mừng cô nương đã khỏi bệnh.

Trời chuyện gì vậy này hết An rồi đến Dương rồi đến Hân. Họ định làm cái gì không biết.

Cuối cùng tôi cũng bước vào lớp thì "Bùm" làm tôi giật mình hóa ra là pháo hoa. Nhưng chưa dừng lại ở đó...

- Chào mừng chiến binh Y TẾ đã trở lại.

Cái gì cở y tế sao họ nghĩ gì vậy. Tôi tính phản bác thì Anh bước ra trên tay cầm một bó hoa to đến về phía tôi.

- Chúc mừng bà đã hồi sinh.

Cái gì hồi sinh sao. Lần này thì hồi sinh nè. Tôi cầm lấy bó hoa đánh tên mập.

- A...a help me...

Tôi đuổi tên mập đánh te tua bó hoa đang đẹp cũng bị tôi phá hỏng Sun An Dương Hân vs Kim nhìn hai chúng tôi thờ dài.

- Đang lăng mạn thì thành bãi chiến trường...hài..

Cô giáo chủ nhiệm bước vào nhìn một mớ hỗn độn cô mặt từ xanh chuyển đen dưới lớp im phăng phắc không giám lên tiếng hay cử động gì. Thờ cũng không giám thờ mạnh.

- Ai...ai đưa nào làm thành như vậy.

Cô giáo hét lên. Chúng tôi theo phản xạ tự nhiên chỉ tắt vào Anh. Anh mắt mở to nhìn chúng tôi.

- Gì chứ mấy người tính phản bội nhau ak. Chúng ta là bộ bát mã.

Anh cứ giải thích rồi chúng tôi mới nói.

- Bây giờ thì phận ai ấy lo.

Thế là Anh phải dọn dẹp cả lớp và chúng tôi chuyển sang lớp khác học lúc đi tôi không quên...

- Chúc may mắn hehe

Đúng là đi học vui thật đó hết giờ chúng tôi hẹn nhau ở cổng trường.

Vừa thấy Anh xuất hiện làm chúng tôi ôm bụng để cười nhìn cậu ta không khác ăn mày mà.

- Haha cái bang lớp mình đã xuất hiện.

Anh mặt hầm hầm đi ra.

- Đúng là lũ bạn tôi.

Anh đuổi chúng tôi. Như con mèo đang đuổi mấy con chuột. Haha...chúng tôi góp tiền đi ăn ở quán. Tôi rủ Linh nhưng Linh không chịu đi.

Chúng tôi ăn xong đi chơi ở công viên nhỏ gần trường...cuộc sống như vậy là quá hạnh phúc với tôi rồi.

Đối với tôi vui vẻ mới là cuộc sống.

Chơi xong tôi đến hiệu sách làm may là bà chủ thương nếu không công việc này của tôi mất toi.

Ôi thật là một ngày mệt mỏi. Bây giờ là 8h đêm rồi. Tôi chuẩn bị về nhà thì tôi thấy Kim đứng trước cửa quán.

- Ôi hôm nay không có cô gái nào đi cùng cậu sao?

Kim không nói gì cười rồi khoác vào vai tôi.

- Đây còn gì.

Gì chứ? Tôi hất tay cậu ta ra.

- Thật là không biết xấu hổ mà.

Kim cười lớn rồi ngồi xuống trước mặt tôi.

- Làm gì vậy?

Không nói gì Kim kéo tôi xuống lưng của cậu ta.

- Ngoan ngoan đi.

Thì ra cậu ta muốn công tôi. Có người công cũng tốt đỡ phải đi bộ cho mỏi chân.

- Bà không sợ tôi làm gì bà sao?

Tôi trả lời ngay.

- Không sợ.

- Bà không sợ đi vào ban đêm à.

- Sợ chứ! Nhưng sợ thì vẫn phải đi thôi.

Tôi là người rất sợ bóng tối và sợ ma. Nhưng lại rất thích xem phim ma. Lần trước tôi cũng về vào giờ này hốt lắm nhưng tôi vẫn phải bảo bản thân là phải mạnh mẽ.

- Vậy từ hôm nay tôi sẽ đưa bà về có được không?

Tôi không trả lời vì tôi sợ cậu ấy vì tôi mà đi vào buổi đêm nhờ đâu có người đánh thì phải làm sao.

- Bà không muốn?

- Không phải nhưng tôi sợ...

Tôi chưa nói xong thì Kim cắt ngang lời nói của tôi.

- Chuyện đó sẽ không xảy ra đâu. Chỉ cần cậu có muốn tôi đưa về không.

- Được chứ.

Có người cùng về đương nhiên là thích rồi. Chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện nhưng thật ra là tôi nói một mình còn cậu ta nói được có mấy câu. Lúc đầu gặp Kim tôi còn nghĩ cậu ta lém lỉnh nhưng bây giờ tôi mới biết cậu ta rất ít nói chỉ đánh nhau là giỏi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Heo!!! Tớ Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Tôi vừa về đến cổng thì ba mẹ tôi đang đứng ở cửa chuyện gì vậy.

- Thả tôi xuống.

Kim thả tôi xuống. Rồi nhìn ba mẹ tôi.

- Cháu chào hai bác ạ.

Ba tôi nhìn Kim.

- Được rồi cảm ơn cháu đã đưa Y Y nhà bác về.

- Không có gì đâu ạ cháu là bạn của Y Y mà. Bây giờ cũng đã muộn cháu xin phép về ạ.

Kim vừa về khỏi ba mẹ nhìn tôi có vẻ không vui chuyện gì vậy chứ.

Tôi không biết nên làm gì thì anh hai ra.

- Công chúa nhỏ của anh về rồi sao? Hôm nay làm có mệt không?

- Dạ không! May là không bị đuối.

Tôi cười ngây ngô. Tôi và anh hai vào nhà. Anh hai đã chuẩn bị sẵn thức ăn cho tôi.

- Ăn mau lên.

Không nói thì tôi vẫn sẽ ăn. Tôi đang ăn thì Linh xuống bếp pha nước uống. Rồi Linh bùng ra ngoài.

- Con mời bố mẹ uống nước.

- Cảm ơn con.

Đúng là từ khi có Linh ba mẹ tôi đỡ vất vả hơn nhiều vào việc nhà.

Linh đem đến chỗ hai anh em tôi.

- Anh hai. Anh uống nước đi.

Anh tôi chặn tay Linh lại.

- Không cần anh có thể tự làm.

Tôi không hiểu sao anh hai tôi lại vậy Linh tốt như vậy lại còn chu đáo như vậy mà.

- Không sao đâu bà...ak.. chị cứ để đó đi.

Tôi thật không muốn gọi chị đâu nhưng có ba mẹ ở đây nên tôi mới làm vậy.

Tôi ăn xong định đem xuống rửa bát. Thì Linh chặn lại.

- Để chị làm cho.

Anh hai tôi đến đẩy Linh ra.

- Để đó anh sẽ làm.

Tôi và anh hai rửa bát.

- Anh hai sao anh lại không thích Linh vậy?

- Không có lí do.

Tôi im lặng rửa chén. Tôi và anh hai gọt quả xoong đem lên nhà.

Mẹ tôi nhìn tôi sao hôm nay không khí ngột ngạt vậy.

- Con gái mẹ đã bảo con nghỉ làm rồi cơ mà. Lại còn để bạn công về con nữa.

- Vậy thì sao chứ. Con thấy chuyện đó có gì. Mẹ chuyện con đi làm thì có sao chứ bạn con đưa về thì sao. Con có làm gì ảnh hưởng đến người khác đâu.

Mẹ tôi tính tắt tôi thì anh hai tôi ngăn lại.

- Mẹ quả đang lăm đó lúc trước mẹ đâu có vậy.

Anh tôi dùng ánh mắt tức giận nhìn Linh làm tôi cũng sợ hãi.

- Chỉ nghe lời người khác mà mẹ định đánh cả Y Y sao?

Tôi cảm lấy tay anh tôi chưa từng thấy anh hai tôi lại tức giận như vậy.

- Nó hư thì mẹ phải dạy. Y Y mẹ cấm con không được đi làm nữa.

- Con không muốn...

"chát" mẹ tôi đánh tôi thật sao từ nhỏ đến lớn mẹ tôi chưa từng đánh tôi chỉ vì như vậy mà mẹ đánh tôi. Tôi bỏ lên phòng.

- Y Y. Công chúa.

Anh hai chạy theo tôi.

Mẹ thấy xấu hổ về tôi sao được rồi vậy thì tôi đi cho nhanh. Tôi thu dọn ít quần áo vào túi.

Anh tôi cầm tay tôi.

- Y Y em định làm gì?

Tôi hất tay chạy đi tôi không muốn ở lại để mẹ tôi mất mặt.

- Y Y con đứng lại cho mẹ.

Tôi không muốn tôi không muốn. Đó không còn là gia đình ngày xưa của tôi nữa rồi.

Những hạt mưa rơi xuống như muốn an ủi tôi. Tôi chạy bây giờ tôi chỉ muốn chạy thật xa thật xa. Những hạt mưa rơi vào mặt thật là mát nhưng không bằng những gì tôi đang phải trải qua. Tôi không biết mình chạy đi đâu nữa tôi chỉ biết cứ đi. Rồi tôi thấy cây cỏ thụ tôi đến đó.

Một màu đen bao quanh lấy tôi. Tôi sợ tôi rất sợ. Tôi không biết mình phải làm gì hết tôi không biết. Cho đến khi người tôi không còn sức nữa. Tôi mệt lắm rồi tôi mệt lắm rồi. Tôi nghe thấy giọng của anh hai.

- Y Y. Em đâu rồi Y Y.

Tôi muốn gọi anh nhưng tôi không còn sức nữa rồi.

- Anh ơi...anh hai ơi...

Tôi không còn nhìn rõ nữa mọi thứ đều lơ mờ. Tôi mệt quá rồi tôi muốn ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Đầu Heo!!! Tớ Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Tôi đang ở đâu vậy sao toàn màu trắng vậy này. Ở đây vừa rộng nhưng toàn là màu trắng. Tôi chạy chạy mãi nhưng vẫn không có gì thay đổi. Vẫn toàn là màu trắng.

- Có ai ở đây không? Có ai ở đây không?

Không một tiếng trả lời rồi cuộc là sao đây là đâu. Không lẽ mình đã chết rồi sao không thể nào, không thể như thế được tôi chưa muốn chết tôi chưa chơi đủ bao nhiêu việc tôi vẫn chưa hoàn thành.

- Có ai cho tôi biết tôi đang ở đâu không?

Sao lại không có người vậy. Huhu...sao lại để tôi ở đây một mình chứ. Huhu...anh hai ơi anh đâu rồi ở đây chán quá chán quá đi ak. Sợ quá đi mọi người đâu rồi.

- Sao lại cho tôi ở đây một mình tôi muốn về nhà, tôi muốn đi chơi,tôi muốn ăn,tôi muốn đọc truyện, tôi muốn đi sang nước ngoài, tôi còn chưa có người yêu, tôi chưa có lấy chồng,tôi chưa có...

- Đúng là một con nhóc lấm nhồm.

Tôi bất ngờ giọng của ai vậy chứ.

- Ai đang nói vậy.

- Không cần biết ta là ai người có muốn về nhà không.

- Muốn chứ.

Ai ngu gì lại muốn chết. Cuộc đời vẫn tươi đẹp lắm.

- Được nhưng ta có một điều muốn cho người biết. Người sẽ gặp được 2 chàng trai một chàng trai sẽ yêu người thật lòng. Và người phải nắm bắt lấy nếu người chọn sai ta sẽ mang người đi xuống chơi với ta.

Tôi chưa kịp nói gì thì có một trận gió to cuốn tôi vào trong. Sau đó tôi không nhớ gì hết cả.

Tôi tỉnh lại sao ở đây toàn màu trắng vậy không lẽ tôi lại ở bệnh viện sao? Sao tôi có duyên với bệnh viện quá không biết. Một năm không biết bao nhiêu lần phải vào đây. Thế mà tôi vẫn chưa chán. Phải người khác sẽ chán lắm. Không lẽ tôi nên đi làm bác sĩ nhỉ.

- Bà tỉnh rồi sao thấy thế nào có đau ở đâu không?

Là Kim sao.

- Ông đưa tôi vào đây ak.

- Không lẽ ai. Bà có biết lúc tôi thấy bà nằm bất tỉnh ở đó tôi sợ lắm không suýt nữa là bà...

- Chết phải không?

Kim nhìn tôi như tên tội phạm.

- Thấy bà còn cái như vậy trác là không sao rồi. Bà ở yên đó tôi đi gặp bác sĩ để cắt lười bà.

- Gì...

Mãi không thấy cậu ta quay lại. Thôi vậy không nói nữa tôi đi ngủ cho lành.

Tôi không biết tôi ngủ bao lâu nữa mà người tôi đau quá ak hình như tôi còn ốm hơn hôm qua nữa mệt quá đi thôi, đầu cũng đau hơn nhiều.

- Con gái con sao vậy con thấy khó chịu lắm không.

Ừa ai vậy không phải giọng của Kim giọng này thật là quen thuộc...mà đó không phải giọng của mẹ sao. Mẹ sao! Sao mẹ tôi lại ở đây.

Tôi mở mắt ra nhìn thấy cả nhà đang ở đây chuyện gì tôi nhìn bên ngoài thấy Kim đang đứng ở ngoài muốn nói cái gì đó.

- Đừng giận nữa.

Tôi nghe thấy thế rồi cậu ta bỏ đi.

Anh hai chạy đến ôm lấy tôi.

- Cái con bé ngốc này. Em có biết anh lo lắng không từ sau không được như vậy biết chưa hả

- Dạ anh hai em biết lỗi của mình rồi.

Anh hai ôm tôi thật chặt như sợ mất tôi chắc anh tôi đã lo lắng lắm.

- Em xin lỗi.

- Biết lỗi là được.

Anh xoa vào lưng tôi cho đến khi tôi ngủ mới bỏ tôi xuống. Đúng là trên đời này người đứng về phía tôi chỉ có anh hai. Tôi ở bệnh viện một ngày xong được xuất viện. Khó quá bệnh viện sắp là nhà của tôi rồi.

- Anh thấy sức khỏe của em kém quá rồi.

- Đầu có em khỏe đấy chứ.

- Xuất ngày vào viện thi khỏe cái gì. Bắt đầu từ ngày mai anh sẽ rèn luyện em.

Gì chứ rèn luyện sao????.

- Không! không muốn. Anh ơi anh. Đừng làm thế với em...anh ơi...

Bạn đang đọc truyện *Đầu Heo!!! Tớ Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Chương 23

Tôi trở về nhà mọi việc đều do anh hai tôi làm hết cho tôi. Ba mẹ biết tôi còn giận cũng không lên làm phiền tôi.

Tôi cũng không muốn trách móc gì với ba mẹ cả. Tôi biết nguyên nhân là do ai. Tôi không biết quyết định của mình có đúng không nữa. Nhưng dù đúng hay sai thì tôi cũng không còn cách nào khác thay đổi.

Hai ngày ở nhà rồi chán quá rồi. Bây giờ anh hai không có nhà hay là mình đến trường nhưng mà bây giờ vào lớp mất rồi. Năm nay là năm cuối cấp rồi mà mình cứ nghi hoài không biết có thi nổi vào đại học không đây. Thôi vậy mình đi học tiếng vậy đã 2 tuần không đến lớp rồi.

Tôi vừa ra cửa thì thấy Linh.

- Bà không đi học sao?

- Tôi ở nhà chăm sóc bà.

Giờ chứ chăm sóc tôi sao trách không phải anh tôi bảo rồi.

- Bà tính đi đâu sao?

Lại già vờ cái giọng từ bi anh hai thảo nào lại ghét bà ta thế bây giờ mình mới để ý. Chơi thân với bà ta nên tính cách lúc nào thay đổi là không thể qua mắt thần của tôi được bà ta muốn chiếm lấy sự yêu thương của ba mẹ tôi thôi mà vậy thì cứ việc làm.

- Không cần bà quản. Bà còn muốn méc với ba mẹ tôi thì cứ việc nha. Nói càng chua cay càng tốt. Bà giỏi việc này mà.

Tôi nhấn mạnh từng từ một. Hứ cậu ta muốn thay đổi chắc phải khó khăn lắm.

Tôi đi đến lớp dạy tiếng học cả buổi sáng đã học 3 năm rồi mà tôi vẫn không giỏi được sao mà đau lòng vậy này.

Tôi ăn trưa xong đến làm thì bị bà chủ mắng cay cú quá đi. Nhưng cũng may tôi không bị đuổi. Tôi làm đến tối như thường lệ 8h tan ca. Tôi bước ra khỏi quán thì thấy Kim đi xe đạp đến chỗ tôi.

- Lên xe đi.

Tôi lên xe luôn.

- Sao ông biết tôi đi làm vậy.

- Tôi làm sao mà biết. Chẳng qua ngày nào tôi cũng đi qua đây thôi.

Thật sao không lẽ định tán tỉnh cô gái nhà ai ở đây sao? Nghi lắm trác là như vậy rồi.

- Có quà cho bà nè.

Kim vứt xuống cho tôi quả gì vậy này. Tôi mở ra.....

- A...a..... có răn... a...

Tôi nhảy xuống xe chạy như bay về nhà nên tôi không thể thấy vẻ mặt đắc ý của Kim.

- Trà chạy nhanh thật đó.

Tôi chạy như bay vào trong phòng làm cả nhà ngo ngác nhìn tôi.

Tôi chồm chồm kín mít. Không kín thì răn nó bò vào thì phải làm sao đây.

Mình đắp kín như vậy chắc nó không chui vào đâu nhỡ sợ quá ak. Sợ quá. Cầu trời cầu Phật đừng để nó chui vào đây...huhu... con đâu có làm tội tình gì đâu cơ chứ.

- Công chúa nhỏ em làm gì vậy?

Anh anh hai vào.

- Anh hai, anh có thấy có con răn không.

Anh hai tôi cười lớn như chưa bao giờ được cười tôi đang sợ thế mà anh lại còn cười được sao.

- Con bé này lúc nào cũng vậy. Nó không chui vào đâu.

- Thật sao?

- Thật.

Tôi thò đầu ra thấy không có con nào hết nhìn ở cửa thì cả nhà đang nhìn tôi cười lớn.

Anh hai cốc vào đầu tôi.

- Lần nào cũng vậy hề gặp rắn là lại thành thế này.

Huhuhu...tôi sợ rắn mà...

Sáng hôm nay mới có 5:00 sáng thôi mà anh hai đã lôi tôi dậy bắt tôi phải đi tập thể dục chiếc giường yêu quý của tôi.

Tôi và anh hai chạy đến 5:40 thì về đến nhà cả người tôi mệt lả ra. Không còn sức sống gì hết cả.

Mẹ tôi ở trong bếp ra thấy hai chúng tôi về mẹ lấy khăn lau mồ hôi cho tôi.

- Hai con tập xong rồi ak. Mau đi lên tắm rửa rồi còn ăn cơm đi học đi làm nữa.

Tôi tắm xong thấy tinh thần sáng khoái hẳn hay tại đi tập thể dục nhì. Thôi kệ ăn cơm thôi đói quá rồi.

Tôi ngồi xuống bàn.

- Mời cả nhà ăn cơm

Tôi ăn như chưa bao giờ được ăn. Tại đi thể dục làm tiêu hao thể lực của tôi nhiều quá. Tôi đói quá rồi.

Tôi và Linh ra ngoài đi học thì Anh đã đứng trước cửa.

- Có phải tôi hoa mắt không ta.

- Hoa cái đầu ông.

- Lên xe.

Tôi tỉnh lên xe nhưng còn Linh. Tôi chưa kịp làm gì thì Anh kéo tôi lên xe.

- Kệ cậu ta.

Sao được chứ. Anh phóng như bay chỉ sợ tôi nhảy xuống thôi.

Đang đi thì tôi thấy Dương và An đang lái nhau.

- Y Y lại đi học rồi sao nhớ bà quá.

- Tôi cũng nhớ bà.

Chúng tôi buồn chuyện hết trên trời rồi dưới đất cho đến khi tới trường.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Heo!!! Tớ Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Giờ ra chơi tôi cùng Hân và Dương xuống cangteen.

- Bà bị đánh sao con nhỏ Linh này thật quá đáng.

Hân tức giận mắng.

- Mà bà cũng ngu nữa vác cậu ta về làm gì chứ.

Tôi ngồi ăn bánh mì vừa chịu con thịnh nộ của Hân.

- Thì tôi biết làm sao, bỏ bà ta ở ngoài đường trác.

Dương cầm dũa đánh vào đầu tôi.

- Chứ còn gì nữa. Bây giờ mẹ bà đánh bà đó. Ngu quá cơ.

Tôi dùng bộ mặt ăn năn.

- Tôi đâu thể làm thế được.

- Tại bà hiền thì có chứ đâu.

Tuy nghe hai bà nằng nhưng tôi thấy rất vui vì hai bà luôn lo nghĩ cho tôi mà.

- Mai lớp mình được nghỉ đó hay bọn mình đi chơi đâu đi.

Dương này ra ý kiến tôi và Hân nhìn Dương tò mò.

- Đi đâu.

- Chúng ta ra biển chơi có được không?

Tôi và Hân nhìn nhau đồng thanh.

- Đi luôn.

- Máy nằng định bàn nhau đi đâu.

Chúng tôi giật mình. Ngẩng mặt lên thấy 5 gương mặt thân quen đang nhìn phía chúng tôi.

- hìi đâu có gì.

5 tên kéo ghế đến chỗ chúng tôi.

- Nói dối. Mau nói đi mấy người tính làm gì.

Thế là chúng tôi lại tụ tập cùng nhau bàn chuyện đi chơi vào ngày mai.

Tối tôi chờ mọi người ngủ hết rồi. Tôi chạy xuống bếp tôi được giao phó làm thịt gà, thịt lợn và bánh. Nhưng mà tôi phải làm sao đây tôi không biết nấu.

Thôi vậy nhà tôi có khu sân sau nuôi gà. Tôi đến đó bắt gà nhưng bắt con nào đây.

- Trong các em, có em nào muốn cho chị bắt không nào?

Tôi chạy vào bắt.

"A...a...đừng có mổ tao...a...vút...cục...cục...a...a...đau quá...vút...cục...cục...hựnh..."

- Lâm Y Y em đang làm gì vậy?

- Con gái sao con gà nó lại bay lên đầu con.

Tôi không biết mình nên diễn tả kiểu gì nữa. Trông tôi quá thê thảm luôn quần áo thì toàn lông gà. Còn con gà chết tiệt này nữa lại còn bay lên đầu tôi...huhu...sao lại thành thế này.

Tôi kệ cho ba mẹ và anh hai nghe thế là họ cười ầm lên, sao lại cười tôi chứ tôi...huhu...

- Đúng là con gái ngốc mà.

- Em nghĩ mình làm được những việc đó sao hả...haha...

Tôi vốn là ngốc mà. Huhu...người tôi hơi quá đi.

Tôi lên phòng tắm xong tôi

Mệt quá rồi lên nằm ngủ chuyện này mai tính tiếp. Tôi đang ngủ ngon thì có tiếng điện thoại.

- Con lợn bà định ngủ đến bao giờ sắp trễ giờ đi chơi rồi đó.

Ông Anh hét lớn tôi bừng tỉnh chạy vào làm vsen.

- Tôi chết rồi chưa thịt gà phải làm sao đây.

Mẹ tôi nhìn tôi chạy đông chạy tây lắc đầu rồi nhìn ba tôi.

- Bao giờ con chúng ta mới lớn đây mình.

Ba tôi cười.

Mẹ tôi đem hộp thức ăn đựng vào túi cho tôi.

- Con gái đồ của con mẹ làm xong rồi đó.

Tôi mắt sáng lên may quá đi ak.

- Cảm ơn mẹ. Con đi đây.

- Đi cẩn thận nghe con.

- Dạ.

Tôi chạy ra ngoài thật nhanh đến chỗ Anh.

- Bà đúng là chúa lè mề mà.

Tôi định cãi lại nhưng nghĩ lại cảnh tượng thê thảm của ngày hôm qua tôi lại thôi.

- Ông cứ lái nhai mãi có đi hay không.

Thế chúng tôi xuất phát đến chỗ hẹn. Đến nơi mọi người đã đến đông đủ chúng tôi xuất phát ra biển.

- Let's go.

Chúng tôi lâu lắm mới có buổi đi chơi xa như vậy thật là thích quá đi ak.

- Y Y bà đã chuẩn bị hết rồi chứ?

- Đương nhiên rồi.

Đang đi vui về thì Sun hét lên.

- Trời đây có phải Y Y không ta buồn cười quá.

Mọi người truyền tay nhau xem rồi cười lớn.

- Gì vậy chứ sao mấy người lại cười tôi chứ.

Tôi cảm lấy náy xem. Oh My God ai đã chụp ảnh tôi ở trong trường gà thế này. Ai ai giẫm làm vậy chứ. Xấu hình tượng của tôi quá ak

Huhu...không chịu đâu...

- Cười gì mà lăm vậy.

- Hahaha....

Thế là họ cười xuất trên đường đi. Sao tôi lại đen đui vậy chứ. Ông trời sao lại đối xử với con thế này.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Heo!!! Tớ Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chương 25

Cuối cùng chúng tôi cũng đến biển. Chúng tôi chạy ra như những con vịt con. Như những đứa trẻ tìm được đồ chơi mà mình yêu thích.

Chúng tôi chơi đến khi bụng ai cũng kêu lên.

- Đi ăn thôi nào....

Chúng tôi bày đồ ăn ra.

- Ao đúng là con gái của đầu bếp có khác nấu ăn tuyệt thật.

Trời! Đang nói tôi đó sao thật không thể tin nổi. Ai bảo họ là tôi nấu đâu chứ.

Kim lấy miếng thịt bỏ vào mồm rồi nói.

- Nếu Y Y mà nấu thì không được thế này đâu. Một là cháy đen sì, không thì sống vẫn còn máu tươi.

- Woa thật lợi hại sao ông biết tôi sẽ nấu thành như vậy.

Cả đám nhìn tôi như người ngoài hành tinh. Tôi âm ừ nuốt nước miếng.

- Thì đúng là vậy mà. Tôi không biết nấu ăn.

Sau đó không ai nói câu gì vì việc chính là phải ăn cho no cái bụng mới là vấn đề. Bụng đói thì không thể làm được gì cả.

Và ăn xong ai cũng lười không muốn đi chơi đều lần ra ngủ.

Tôi lại không thể nào ngủ được vì tôi thích nhìn biển lúc này vì nó rất yên bình yên bình lắm.

Tôi đi lang thang ở bờ biển.

Tôi muốn nghe biển đang nói gì như ở trong phim. Nhưng tôi không nghe thấy gì hết ngoài tiếng gió nhẹ và tiếng sóng.

Tôi cứ đi thì tôi nhìn thấy. 2 vỏ sò màu tím.

Người ta nói nếu tìm được vỏ sò màu tím. Và tặng cho người mình yêu thì họ sẽ được mọi người chúc phúc.

Tôi cầm 2 vỏ sò lên.

- Có thật như lời đồn không nhĩ?

- Thử là sẽ biết mà.

Tôi giật mình quay lại thì ra là Kim là tôi tí nữa thì rút tìm ra ngoài.

- Làm tôi giật mình ak.

Kim nhặt hai vỏ sò lên.

- Dù sao thì chúng ta cùng thấy. Bà cũng không ích kỉ chiếm một mình chứ.

Tôi lờm Kim rồi lấy một viên.

- Vỏ sò đẹp như vậy tôi chỉ cần một thôi.

Tôi bỏ đi thì cân đầu đầu bỗng chốc ủa đến.

- A.

Kim chạy đến ôm lấy tôi.

- Sao vậy? Có sao không? Y Y bà có sao không.

Tôi cố gắng để nói chuyện với Kim thì cân đầu lại hết.

- Không sao đâu chỉ là bệnh cũ thôi.

.....

Cách đây một năm trên đường đi chơi tôi và Linh bị mấy người thanh niên trêu chọc. Tôi và Linh chạy nhưng chúng vẫn không buông tha cho chúng tôi. Lúc Linh chạy không để ý thì một chiếc ô tô đang lao nhanh về phía Linh. Tôi sợ quá không suy nghĩ gì đẩy Linh ra và bị xe tông. Nhưng cũng may là không sao. Nhưng từ đó đầu tôi cứ mỗi khi lại đau và mắt ỏi nhưng rất ít. Bây giờ thì tôi thấy cân đầu ngày một nhiều và còn giữ dội hơn.

- Bà còn đau nữa không?

Kim công tôi đi quanh bờ biển.

- Không sao đâu chỉ đau tí là hết thôi ak.

Kim đưa tôi về thì mọi người đã tỉnh lại và đang chơi chỉ chờ bọn tôi đến.

Một ngày vui vẻ đã kết thúc. Có thể là buổi cuối chúng tôi đi chơi. Vì việc thi kì chỉ cách chúng tôi 2 tháng nữa thôi.

Tôi về nhà.

Tôi mệt quá vào phòng ngủ. Tôi đang ngủ thì người tôi rất khó chịu. Tôi chạy vào phòng vệ sinh. Tôi ỏi rất nhiều đầu lại càng đau hơn.

Tôi bị sao vậy. Tôi làm sao vậy nè.

Sáng sớm.

Tôi sắp quần áo để chuẩn bị đi học.

Mẹ tôi thấy lạ hỏi.

- Hôm nay có việc gì mà con dậy sớm vậy.

- Con có việc ở hiệu sách tí. Con đi đây.

Đây là lần đầu tiên tôi nói dối mẹ. Con xin lỗi mẹ đừng giận con nha.

Tôi đi đến bệnh viện.

Bác sĩ nhìn tôi một hồi lâu rồi mới hỏi.

- Cháu bị vậy bao lâu rồi?

- Dạ, sau vụ tai nạn của cháu ạ.

Bác sĩ thở dài rồi quát tôi.

- Vậy tại sao không nói?

Tôi mệt quá rồi tôi mệt quá sao tôi luôn vậy, hạnh phúc của tôi luôn đi đôi với bệnh tật.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Heo!!! Tớ Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Tôi lững thững đi trên đường thật là mệt mỏi ak. Cuộc đời thật bất công quá đi. Nếu bây giờ tôi mà phẫu thuật không may bị chết trong phòng phẫu thuật. Không thì tôi sẽ bị liệt hay bị mất trí nhớ.

Sao mà mọi thứ cứ giáng lên đầu tôi vậy. Năm tôi 3 tuổi phải vào nhập viện về bệnh tim. Năm tôi 10 tuổi bị ngã xuống nước. Năm tuổi 15 tuổi thì bị gãy hai chân. Năm 16 tuổi thì bị tai nạn giao thông.

Sao đời tôi đen đủi quá không biết.

Không được với bệnh hiện giờ của tôi chưa phải là lúc phẫu thuật 2 tháng nữa chỉ 2 tháng nữa thôi. Tôi sẽ sống hạnh phúc nhất trong 2 tháng này. Rồi tôi sẽ quên hết mọi chuyện.

Tôi đang đi thì Anh chặn lại.

- Bà đi đâu vậy bà có biết tôi lo lắng không phải bỏ học đi tìm bà nè.

Không ngờ vẫn có Anh quan tâm tôi. Thật tốt quá đi.

- Ông công tôi đi dạo nha.

Tôi nói xong Anh gửi xe ở một quán nước. Sau đó công tôi đi đi mãi. Tôi cảm thấy rất bình yên. Hạnh phúc lắm cứ khi tôi buồn Anh sẽ đến tìm tôi sẽ trực cho tôi cười.

- Hôm nay bà xấu xí lắm.

- Thật sao?.

- Thật rất xấu.

Tôi đâm lên lưng Anh.

- Giám chế tôi xấu nè đồ đầu heo thối nhà ông.

- Haha... đây mới là Lâm Y Y chứ.

Haha đúng là chỉ cần cho tôi cười là tôi sẽ quên hết tất cả. Tôi sẽ làm vậy không nhớ gì hết. Tôi nhìn nơi này rất lạ.

- Đây là đâu vậy?

- Rừng đó.

Sao rừng sao tôi đã nghe nói nhiều ở đây rất đẹp nhưng đây là lần đầu tiên tôi đến thật là đẹp quá đi ak.

- Đẹp quá đi.

Anh công tôi đến chỗ hòn đá to rồi để tôi ngồi xuống.

- Còn buồn nữa không?

- Không.

Tôi đứng dậy chạy nhảy trong rừng. Tôi chỉ cần ở chỗ nào cho tôi chơi được tôi sẽ như con chim sẻ.

- Lâm Y Y .

Đột nhiên Anh gọi tôi. Tôi quay lại nhìn thì cậu ta hét lên.

- TÔI THÍCH CẬU.

Tôi như khúc gỗ nhìn Anh. Tai tôi có vẫn đề gì không nhỉ. Sao tôi lại nghe thấy câu nói kì lạ như vậy trác tôi nghe lộn rồi.

- Ông nói gì?

- Tôi nói là tôi THÍCH CẬU.

Tôi không nghe nhầm rồi Anh thích tôi sao?

- Đầu heo thối nói linh tinh gì đấy.

Anh chạy đến ôm lấy tôi.

- Tôi thích bà rất thích.

Làm sao đây phải làm sao đây, đây là lần đầu tiên tôi nghe có người tỏ tình với tôi.

Sao mà tìm tôi đập loạn thế này. Phải làm sao đây.

- Làm bạn gái của tôi nha.

Trời ơi tôi phải làm sao. Sao mặt tôi lại nóng như vậy không biết, tìm thì đập như sắp nổ rồi.

- Tôi...tôi..

Anh nhìn tôi.

- Nếu bà không trả lời là đồng ý đó nha.

Tôi không biết nên trả lời sao hết cả. Tôi bị sao vậy bị làm sao vậy.

Kể từ hôm đó ngày nào Anh cũng đến đón tôi đưa tôi đi làm đón tôi về lúc nào cũng kè kè bên tôi. Ở lớp thì tôi bị phạt thì cậu ta làm tôi đi đâu cậu ta đi đấy làm tôi phải bó tay với bó cánh.

Tôi như bị cầm tù vậy nhưng tôi lại không cảm cậu ta tôi cũng không hiểu nổi mình nữa rồi.

Hôm nay Anh có việc không đi học. Làm tôi cứ như đang trên mây vậy. Lần nào cũng có người làm hộ mà bây giờ thì lại không có ai.

- Nhớ người hầu ak.

Hân ghé vào tai tôi.

- Làm gì có.

- Chối ak.

Dương cũng xuống kêu gọi.

Chúng tôi lại trở thành bà tám rồi. Đúng lúc đó thì cô giáo chủ nhiệm bước vào với gương mặt khó coi. Cô bước đến bàn.

"dầm".

Cả lớp im bật không nói tiếng nào.

- Gần thi đến nơi rồi mà điểm của các em vẫn thấp như vậy sao? Lâm Y Y, Xuân Dương, Gia Hân, Khánh Kim, Sun, An Anh, Nam. Điểm rất thấp môn nào cũng dưới trung bình. Các em có muốn thi đỗ không? Từ giờ cho hết giờ các em lau sạch sẽ phòng thể chất cho tôi.

Chúng tôi mắt mở to như chưa từng mở.

Sao mà đen đui quá vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Heo!!! Tớ Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Trong phòng thể chất.

- Y Y bà làm gì vậy hông chời bây giờ.

- Y Y làm gì vậy tí nữa thì đổ.

- Y Y đổ hết nước ra đây rồi.

- Y Y cẩn thận ngã bây giờ.

- Y Y dứt đó đừng lau vào đó.

- Y Y.....

Tôi bây giờ đang phải đối chọi với 12 con mắt đang nhìn chăm chăm vào tôi.

- Y Y rốt cuộc là bà làm được những gì vậy?

- Gấp chân, lau bàn ăn, rửa rau, vo gạo nấu cơm, tưới cho hoa, sắp sách.

Tôi nói xong hình như họ mặt càng đen hơn trước. Sun cười nhìn tôi.

- Vậy bà an phận ngồi đây. Chỉ ngồi đây thôi nha.

Thế là tôi chờ thành sắp lớn

Không phải làm gì cả, tôi thấy xấu hổ quá không thể giúp họ được gì hết ngoài nhìn họ ra.

- Tôi hát cho mấy bạn yêu nghe nha.

Tôi không có tài năng gì ngoài hát cả nhưng tôi chỉ thuộc một bài. Để cổ vũ cho mọi người vậy.

I lie awake at night

See things in black and white

I've only got you inside my mind

You know you have made me blind

I lie awake and pray

That you will look my way

I have all this longing in my heart

I knew it right from the start

Oh my pretty pretty boy I love you

Like I never ever loved no one before you

Pretty pretty boy of mine

Just tell me you love me too

Oh my pretty pretty boy

I need you

Oh my pretty pretty boy I do

Let me inside

Make me stay right beside you

I used to write your name

And put it in a frame

And sometime I think I hear you call

Right from my bedroom wall

You stay a little while

And touch me with your smile

And what can I say to make you mine

To reach out for you in time

Oh my pretty pretty boy I love you

Like I never ever loved no one before you

Pretty pretty boy of mine

Just tell me you love me too

Oh my pretty pretty boy

I need you

Oh my pretty pretty boy I do

Let me inside

Make me stay right beside you

Oh pretty boy

Say you love me too

Oh my pretty pretty boy I love you

Like I never ever loved no one before you

Pretty pretty boy of mine

Just tell me you love me too

Oh my pretty pretty boy

I need you

Oh my pretty pretty boy I do

Let me inside

Make me stay right beside you

Tôi say mê hát đến khi tôi hát xong thì các bạn tôi đều đang nhìn tôi.

- Sao vậy tôi làm ảnh hưởng đến mọi người sao?.

Tôi thấy họ thì đột nhiên họ vỗ tay và cả lớp tôi đang đứng ở ngoài. Ôi xấu hổ quá đi sao ai cũng nhìn tôi vỗ tay vậy.

Kim đột nhiên hét lớn.

- Lâm Y Y bà hát hay lắm đó.

Thì ra mọi người đều nghe tôi hát. Tôi đỏ mặt đây là lần đầu tiên tôi hát trước nhiều người như vậy.

- Hát nữa đi.

Mọi người cứ dục tôi nhưng tôi cũng chịu thôi tôi sợ phải thể hiện ở đám đông lắm.

Để mọi người về hết rồi tôi mới đi về.

- Xấu hổ quá đi ak. Làm sao đây.

Tôi đang đi thì bị chặn lại tôi nhìn lên lại nó mấy cô nàng lớp c nhưng có vẻ nhiều hơn đợt trước. Tôi phải làm sao đây.

- Các...các cậu...cậu muốn gì?.

- Muốn gì? Tao đã cảnh cáo mày tránh xa Kim ra mày không nghe tao nói gì đúng không?

Cậu ta tiến lên để đánh tôi tôi nhắm mắt lại lần này thì xong rồi. Nhưng tôi thấy hơi lạ.

Tôi mở mắt ra thấy Kim đang nắm tay cậu ta.

Dương và Hân chạy đến chỗ tôi.

- Bà có sao không?

Kim nắm tay cô ta ra rồi nói.

- Nếu còn làm vậy một lần nữa thì mấy người khỏi phải học ở trường này.

Bọn họ hốt quá đều chạy đi hết.

Kim đến chỗ tôi ngồi xuống trước mặt tôi.

- Tôi sẽ công bà về nhà.

Tôi ngoan ngoãn để Kim công về trên đường tôi và Kim không nói gì mãi sau thì Kim mới nói.

- Xin lỗi.

- Ông đâu có lỗi mà là họ mà.

Nhưng thật ra thì không phải lỗi của họ mà là có người luôn căm ghét tôi muốn đưa tôi vào...

- Nhưng...

Tôi chưa để Kim nói xong tôi chen vào.

- Tôi biết mà. Không phải tại ông đâu. Từ sau đừng nhận lỗi nếu không phải của mình hứa với tôi được chứ.

Một lúc lâu Kim mới trả lời tôi.

- Được.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Heo!!! Tớ Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Tôi

Tôi không thể nào ngủ được, có nên đi không phải làm sao đây. Điền mất thôi ak có đi không đi.

- Em đang đóng phim ak.

Ồi giận mình ak.

- Anh hai làm em giận mình.

Anh đến ngồi trên giường của tôi.

- Làm việc gì xấu sao?

- Anh nghĩ em làm được việc gì xấu chứ.

Anh tôi xoa đầu tôi rồi véo má tôi.

- Đương nhiên là không rồi. Em là cô gái tốt nhất. Cô em gái mà anh yêu nhất trên đời.

Tôi bĩu môi.

- Anh yêu em quá sao mà lấy được vợ.

- Anh em đẹp trai lắm không lo bị ế đâu.

Gì chứ đã 27 tuổi rồi lại còn không ế. Đếch người nào thèm lấy thì hơn.

Tự nhiên anh tôi cốc vào đầu tôi làm đầu tôi đau như búa bổ.

- A...

Anh hai tôi thấy tôi ôm đầu lo lắng.

- Công chúa em bị sao vậy?

Mau nói cho anh biết nhanh lên.

Đau quá đi. Không được tôi không thể để anh tôi biết được.

- Em đùa anh hai đấy. Woa xem anh hai lo chưa kìa.

Anh tôi nhìn tôi một lúc rồi mới cười.

- Em còn làm thế nữa...

Anh tôi chưa nói xong thì lại cau mày.

- Sao em lại đỏ mặt nhiều như vậy?

- Em nóng mặt.

Anh tôi rất là tỉnh dù chỉ là một cử động nhỏ của tôi anh tôi đều sẽ biết.

- Được rồi không sao thì tốt không được nói dối biết chưa. Vì mỗi lần em nói dối tay em sẽ nắm vào áo của mình rất chặt.

Tôi bỏ tay khỏi áo ngay.

- Làm gì có chứ.

Một lúc sau anh tôi mới đi tìm vợ thuốc uống. Suýt nữa thì anh tôi biết rồi.

Bệnh của tôi ngày một nặng rồi. Nhưng tôi chưa muốn quên hết mọi chuyện tôi đang hạnh phúc như vậy mà. Quên hết sao làm sao tôi có thể làm được.

Tôi quyết tâm lắm mới đến phòng Linh.

- Chúng ta có thể nói chuyện được không?

- Được.

Bây giờ tuy là hai chị em nhưng chúng tôi không khác gì người lạ.

- Bà muốn có gia đình tốt. Ba mẹ yêu thương bà và anh hai cũng thương bà.

Linh nhìn tôi nhưng không nói gì.

- Được tôi có thể cho bà tất cả điều đó cho bà hết tình thương của gia đình tôi. Nhưng tôi chỉ mong bà đừng làm những chuyện ngu ngốc đó nữa.

- Ngu ngốc tôi đã làm gì nào?

Tôi không hiểu rốt cuộc Linh bao giờ mới chịu thay đổi.

- Bà đừng nghĩ những việc bà làm tôi không biết. Nhưng tôi nói cho bà biết. Những gì không thuộc về bà đừng mơ bà có được hãy nên trân trọng những gì mình đang hưởng đi nếu không tôi sẽ cướp hết đi.

Tôi đến gần Linh ghé vào tai Linh.

- Tôi không sợ bà đâu. Mà là tôi nhẫn nhịn bà. Không muốn làm tôi.

Linh nhìn tôi bằng ánh mắt căm hận.

- Nên nhớ là tôi cho bà vào cái gia đình này nếu không bà thành ăn mày rồi nghe chưa bà nên biết ân hận hạ tôi cho tốt vào.

Tôi lại nói dối nữa rồi, tôi chỉ còn cách này để Linh thôi việc thù hận người khác.

- Y Y con nói gì vậy?

Thế là tôi bị mắng chỉ vì lời nói dối. Anh tôi nhìn tôi như rất muốn đánh tôi vậy.

Anh em xin lỗi em không còn cách nào khác dù ba mẹ không còn thương em như trước em cũng không sao hết em đã nhận đủ yêu thương rồi em nên chia sẻ yêu thương đến người muốn có yêu thương này hơn em.

Tôi đang ngồi trong phòng tự kỉ thì Anh gọi điện thoại đến.

- Mau nhìn ra ngoài đi.

Tôi chạy đến cửa sổ. Mở cửa sổ ra thì tôi thấy có nhiều bóng bay nhiều màu đang bay trên bầu trời. Thật là đẹp quá đi, tôi quay lại nhìn Anh thì cậu ta cười

- Không ước gì sao?

Tôi ước chứ. Điều ước của tôi chỉ có một. Mong rằng những người tôi yêu quý đều sống hạnh phúc.

- Xong chưa.

Tôi quay lại nhìn Anh.

- Rồi.

- Xuống đây đi chơi nào.

Tôi chạy nhanh quá quên không thay đồ vẫn mặc đồ ngủ.

- Đi đâu.

- Ôi không thể tin nổi hôm nay bà đẹp lạ thường.

Tôi nhìn lại mình. Ôi không tôi đâm vào mặt Anh.

- Ý đồ mờ ám.

- Đúng là vũ phu mà.

Anh kéo tôi đi đến tôi không biết là đi đâu mãi sau tôi mới biết là Anh kéo tôi đến ngọn đồi.

- Nhắm mắt lại đi.

Tôi không hiểu Anh định làm gì nhưng tôi vẫn làm theo. Đợi một lúc tôi không hiểu Anh đang làm gì. Tôi mở mắt ra thì không thấy Anh đâu. Tôi đang đứng một mình trong bóng tối sao? Làm sao đây? Tôi sợ nhất là bóng đêm.

- Đầu heo ông đâu rồi. Hoàng Anh.

Tôi gọi mãi nhưng không thấy cậu ta đâu.

- Huhu tên đầu heo thối ông đầu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Heo!!! Tớ Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Tôi khóc như một đứa trẻ không thấy ba mẹ của mình. Tôi chưa khóc xong thì cả ngọn đèn bỗng sáng rực lên tạo thành một hình trái tim vô cùng đẹp. Ở giữa là một cái bánh sinh nhật.

"Chúc mừng sinh nhật. LÂM Y Y"

Oh my god không thể tin được tôi còn không nhớ ngày sinh của mình vậy mà...

Anh từ từ đi xuống chỗ tôi. Anh lau nước mắt cho tôi.

- Sao lại mít ướt thế này.

Đồ đầu heo thối không phải tại cậu ta thì tôi có mít ướt thế này không. Tôi đắm vào ngực anh.

- Không phải tại ông sao.

- Ủa tại tôi được chưa.

Anh kéo tôi lên đèn đứng giữa trong hình trái tim.

- Có thích không?

Tôi gạt đầu lia lịa đây là món quà đẹp nhất mà tôi được tặng trong ngày sinh nhật.

Anh cười rồi nhìn tôi thật lâu.

- Đồng ý làm bạn gái tôi nha.

Tôi đứng như tượng gỗ những trái tim tôi lại đập mạnh liên hồi không còn theo ý của tôi nữa.

Tôi phải làm gì đây tôi không biết phải làm gì nữa. Mặt tôi đang đỏ lên rồi nếu không nhờ trời tôi chắc tôi xấu hổ chết mất thôi. Phải làm sao đây. Ai giúp tôi với.

- Này nếu bà không trả lời thì tôi đi đây.

Gì cậu ta dọa tôi sao. Tôi không tin cậu ta sẽ bỏ tôi lại đây đâu.

- Được.

Nói xong cậu ấy đi luôn. Tôi chưa kịp nói gì thì cậu ta đi vào bóng tối làm tôi không nhìn thấy cậu ta nữa.

Những tiếng côn trùng kêu quanh tôi. Tôi ghét tiếng kêu này làm sao đây. Tôi đợi mãi cậu ta vẫn không quay lại không lẽ cậu ta bỏ đi thật rồi sao vậy tôi phải làm sao đây.

- Hoàng Anh ông đầu rồi đừng bỏ tôi ở lại đây một mình.

Phải làm sao đây.

- Tôi đồng ý mà ông mau quay lại đi tôi đồng ý mà.

Tôi vừa nói xong thì pháo bông xung quanh tôi phát sáng làm tôi giật mình chuyện gì đây.

Anh chạy đến ôm tôi.

- Cuối cùng tôi cũng có bạn gái rồi.

Không hiểu sao tôi cảm thấy rất vui, vui một cách kì lạ....

Sáng.

Hôm nay là chủ nhật nên gia đình tôi ai cũng có mặt đầy đủ trong bữa sáng.

Hôm nay bữa sáng mẹ tôi nấu rất thịnh soạn. Tôi cảm thấy ngon quá đi. Ăn gì cũng ngon. Tôi đang ăn thì anh tôi gọi.

- Công chúa em sao vậy?

- Em đâu có sao vẫn bình thường mà.

Anh hai tôi thật lạ tôi đang vui như vậy lại hỏi tôi có sao không.

Nhưng chưa lâu thì mẹ tôi lại hỏi.

- Con gái, thức ăn không vừa miệng con sao?

- Dạ đâu có rất ngon đấy chứ ạ...

Tôi nhìn vào bát com thì... không thể tin nổi tôi đang ăn com không sao. Chưa bao giờ tôi ăn com không cả vậy mà bây giờ tôi đã ăn hết một bát.

Tôi nhìn mọi người trong gia đình cười.

- Hi ... con tập ăn kiêng.

Ba tôi cười lớn.

- Người con có tí mỡ nào đâu mà ăn kiêng. Con mà ăn kiêng trắc còn vối cái sưng.

Tôi cúi mặt xuống. Đúng rồi hôm nay tôi sao vậy tự dưng lại còn... thật không hiểu nổi.

Gia đình tôi ngồi xem phim cùng nhau, tôi rất thích phim này. Phim đang chiếu cảnh khóc nhưng không hiểu sao tôi lại thấy vui.

Anh tôi đột nhiên sờ lên chán tôi.

- Đầu có bị ầm đầu.

Tôi hất tay anh tôi ra.

- Anh ầm thì có.

- Không ầm sao tự nhiên cười.

Tôi sao? Tôi nhìn trong gương miệng tôi vẫn cười trên môi. Trời ơi tôi bị sao vậy này. Linh cười rồi nói:

- Em ấy đang yêu mà.

Gì tôi đang yêu sao. Nói gì vậy.

Mẹ đến xoa đầu tôi.

- Ôi con gái bảo bối của mẹ có người yêu rồi sao? Làm sao đây con gái của chúng ta lớn rồi này.

- Mẹ àk con đâu có.

Ba mẹ tôi cười ầm lên rồi ôm tôi vào lòng.

- Lại còn trốn. Mẹ hồi xưa yêu ba con cũng như con bây giờ vậy.

Tôi nhìn ba mẹ. Ôi thật khó tin.

- Thật sao mẹ?

Mẹ tôi gấp đầu vậy là tôi yêu thật rồi sao. Xấu hổ quá đi àk, phải làm sao đây tôi yêu tên mập mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Heo!!! Tớ Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Tôi đang ngồi đọc sách thì bên ngoài tự nhiên có tiếng pháo hoa.

Cả nhà tôi quay ra xem thì thấy đám bạn của tôi. Sao họ lại đến nhà tôi chứ.

Tôi chạy ra ngoài thì Sun bắn pháo hoa rồi hét lên.

- Chúc mừng sinh nhật.

Woa! Tôi bất ngờ nhìn họ.

Đám bạn của tôi thật là tốt đến sinh nhật tôi mà họ cũng biết.

Sau đó họ bày biện kéo bánh ra để tổ chức sinh nhật cho tôi.

Hân và Dương ôm lấy tôi.

- Bạn yêu chúc bà mau ăn chóng béo.

- Gì?

Chúng tôi bay ra đủ thứ trò chơi. Đây là sinh nhật tuyệt vời nhất của tôi. Tôi sẽ mãi mãi không quên những người bạn tốt luôn bên tôi. Tôi thật may mắn.

Đã một tháng trôi qua. Hôm nay là lễ bế giảng cuối cùng trong suốt mấy năm đi học. Bao buồn vui, những kỉ niệm của thời đi học.... Nhưng bây giờ tôi không có tâm trạng đó, tôi đang run cầm cập vì lo lắng. Ôi làm sao đây tôi chưa bao giờ lên hát trước mặt nhiều người vậy mà bây giờ tôi sắp phải lên hát. Không không được hay là mình chôn về nhì. Cách này cũng hay.

Tôi ngó xem có ai ở trong lớp không. Ôi may quá ai cũng đang có việc của mình. Tôi lò dò đi ra, mong là không ai biết. Tôi đi qua các lớp học. May quá chỉ cần đi ra sau trường chôn tạm vào gốc cây nào đó thì tôi có thể thoát rồi.

Hi...hi tôi chuẩn bị đi thi người tôi bỗng bay khỏi mặt đất. Ôi gì vậy, tôi quay mặt lên thì..

@0@

Anh đang bế tôi, còn mấy đứa thì nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống.

- Muốn chuồn, không dễ đâu.

Sao tôi đen đui vậy. Thế là bây giờ tôi đang bị bao vây rất là nghiêm ngặt. Sao tôi lại có mấy người bạn xấu vậy chứ.

Tôi không còn cách nào khác đành phải nhìn mọi thứ diễn ra huhu...sao tôi khổ vậy chứ.

- Sau đây chúng ta sẽ được nghe một giọng hát vô cùng hay mà chúng ta chưa được nghe.

Gì mà chưa được nghe cái cậu làm MC này nói khoác lác quá.

- Không để mọi người đợi lâu xin mời bạn Lâm Y Y lớp 12d

Cả trường vỗ tay. Làm sao đây tôi còn bị bọn bạn đẩy lên nữa chứ.

Anh kéo tôi ghé vào tai tôi.

- Đừng sợ đừng cảm lên. Tôi luôn bên bà.

Không hiểu sao khi nghe những lời đó tôi không cảm thấy run nữa. Tôi bước lên sân khấu bạn tôi ở dưới hò reo. Còn Anh thì cười với tôi.

Đúng tôi sẽ làm được không việc gì tôi không làm được. Đây cũng coi là món quà tôi tặng Anh.

Tôi cất giọng hát của mình...

I lie awake at night

See things in black

And white

I've only got you

Inside my mind

You know you have made

Me blind

I lie awake and pray

That you

Will look my way

I have all this longing

In my heart

I knew it right from

The start

Oh my

Pretty pretty boy

I love you

Like I

Never ever loved no one

Before you

Pretty pretty boy

Of mine

Just tell me you

Love me too

Oh my

Pretty pretty boy

I need you

Oh my

Pretty pretty boy

I do

Let me inside

Make me stay

Right beside you

I used to write

Your name

And put it in

A frame

And sometimes I think

I hear you call

Right from my bedroom wall

You stay a little while

And touch me with

Your smile

And what can I say

To make you mine

To reach out for you

In time

Oh my

Pretty pretty boy

I love you

Like I

Never ever loved no one

Before you

Pretty pretty boy

Of mine

Just tell me you

Love me too

(Tell me you love me too)

Oh my
Pretty pretty boy
I need you
Oh my
Pretty pretty boy
I do
Let me inside
Make me stay
Right beside you
Oh pretty boy
Say you love me too
Oh my
Pretty pretty boy
I love you
Like I
Never ever loved no one
Before you
Pretty pretty boy
Of mine
Just tell me you
Love me too
(Tell me you love me too)
Oh my
Pretty pretty boy
I need you
Oh my
Pretty pretty boy
I do
Let me inside
Make me stay
Right beside you

Tôi vừa hát xong thì cả trường vỗ tay. Tôi làm được rồi tôi đã làm được nhưng gì mà tôi chưa từng nghĩ.

Nhóm bạn yêu của tôi chạy lên cầm những bông hoa lên tặng tôi.

- Y Y giỏi quá.

Tôi vui lắm tôi rất là vui. Anh kéo tôi xuống rồi ghé vào tai tôi .

- Quá tuyệt.

Vui quá đi tôi không hề sợ nữa rồi chúng tôi kết thúc buổi lễ giã gạo. Cả nhóm chúng tôi kéo nhau ra sau trường chụp ảnh. Những bức ảnh cuối cùng của tuổi học trò.

Tôi đang ngồi nghỉ ở gốc cây thì Kim đến chỗ tôi.

- Tặng bà này.

Gì vậy tự dưng lại tặng mình tôi cầm lấy hộp quà mở ra thì bên trong là một sợi dây chuyền và cả vỏ sò màu tím mà tôi và Kim nhìn thấy ở biển.

- Không phải của ông sao?

- Tôi tặng bà.

Kim đeo sợi dây vào cổ tôi.

- Nhớ là giữ nó cẩn thận nha.

Tôi cười rồi gật đầu. Đúng mình cũng nên làm cái vòng cổ để tặng cho Anh.

Tôi về đến nhà bắt tay vào làm vòng cổ tôi đã phải lựa rất lâu mới thấy sợi dây đẹp hợp với Anh. Tôi sâu vò sò vào sợi dây. Đẹp quá nhất định là Anh sẽ rất thích. Tôi tính xuống nhà thì đầu tôi đau như búa tôi không chịu nổi cơn đau này đau hơn những cơn trước kia.

Tôi không thể chịu được mắt tôi nặng trĩu. Tôi nghe loáng thoáng thấy tiếng của Dương và Hân. Tôi đau quá rồi. Tôi chìm vào bóng đêm...

Bạn đang đọc truyện *Đầu Heo!!! Tôi Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Tôi mệt quá căng ngày sức khỏe càng đi xuống mình có còn đủ thời gian không? Nhưng tôi đang ở đâu đây có mùi thuốc không lẽ tôi đang ở trong bệnh viện. Vậy là mọi người đều đã biết rồi.

- Tôi thấy nên cho con bé phẫu thuật ngay ngày mai. Chúng ta không còn thời gian nữa.

Đó là giọng của Daddy bác sĩ mà. Sao Daddy lại ở đây không phải Daddy đang ở bên Mĩ sao.

Daddy là ba nuôi của tôi. Hồi trước ông sống ở gần nhà tôi. Hồi nhỏ tôi hay bị bệnh đều là do Daddy chăm sóc và chữa trị cho tôi. Sau khi Mommy mất thì gia đình Daddy chuyển sang Mĩ sinh sống.

- Vâng chúng ta phải để cho con bé phẫu thuật ngay lập tức.

Ba mẹ chắc đang lo lắng cho tôi lắm.

Còn anh tôi chắc giận tôi lắm vì tôi đã giấu anh chuyện lớn như vậy.

Nhưng không được đây chưa phải lúc tôi làm phẫu thuật tôi không muốn quên đi bất cứ gì hết nhất là Anh. Tôi chỉ mới biết thế nào là yêu, nếu không may thì tôi làm sao thổ lộ tình cảm của tôi cho Anh biết chứ.

Không tôi không muốn. Tôi nhất định phải rời khỏi đây. Tôi chờ mọi người đi hết chỉ còn lại hai cô bạn thân của tôi vẫn đang khóc thút thút thút.

- Hân, Dương.

Hân Dương chạy đến chỗ tôi ào khóc như đứa trẻ con vậy.

- Hai bà có thể giúp tôi chuyện này không?

Tôi nói thầm cho Hân và Dương nghe. Hân đứng dậy.

- Không được. Nếu làm vậy bà sẽ chết đó bà có biết không hả?

Dương cũng không chịu giúp tôi.

- Tôi cũng vậy tôi không làm đâu.

Phải làm sao đây nếu không có họ giúp thì tôi phải làm sao đây.

- Giúp mình đi mà.

Dương nhìn tôi.

- Bà hãy chờ phẫu thuật đi. Tôi sẽ không làm những chuyện mà có thể làm hại đến bà đâu.

Tôi làm thế cũng không thể thuyết phục họ giúp tôi vậy bây giờ tôi phải làm sao đây tôi phải làm sao đây?

Tôi.

Tôi vẫn chưa nghĩ ra được cách gì thoát khỏi đây. Nếu không đi thì tôi sẽ không còn cơ hội nữa.

- Bà mau đi đi.

Tôi quay lên thì Linh đang đứng trước cửa.

- Ba mẹ đã về nhà dọn đồ cho bà rồi anh hai cũng đã đến phòng khám rồi nếu bây giờ bà không đi thì không còn cơ hội đâu.

Tôi nhìn Linh cậu ấy chịu giúp tôi sao tôi không thể tin được nhưng tôi bây giờ không phải lúc, tôi thay quần áo. Tôi nhìn Linh.

- Cảm ơn bà.

Tôi chạy ra khỏi bệnh viện nhưng tôi không chạy được xa. Sức khỏe của tôi yếu quá mất rồi đến một đoạn đường ngắn thôi cũng làm tôi thấy mệt.

Tôi ngồi ở ghế đá bên đường thì có điện thoại. Là số của Daddy.

- Daddy.

- Con đi đâu rồi mau chờ lại bệnh viện ngay.

- Daddy con xin lỗi. Con xin Daddy cho con một ít thời gian nữa thôi con làm xong việc này con nhất định sẽ làm phẫu thuật.

- Con...

Tôi cúp máy ngang chừng tôi biết Daddy sẽ không cho phép. Con xin lỗi chỉ lần này thôi ạ.

Đột nhiên Anh gọi cho tôi.

- Sao lại thức muộn vậy?

Cái tên đầu heo này. Nếu như tôi có ngu thì ông gọi tôi không phải thức sao.

- Ông có bận gì không? Nếu không ông có thể đón tôi không.

- Bà ở đâu?

Chưa đầy 30 phút thì Anh đã có mặt ở chỗ tôi chắc cậu ấy lo cho tôi lắm.

Tôi cười nhìn Anh.

- Ông có mệt lắm không?

- Không.

Anh sờ lên chán tôi.

- Lại chồn viện sao?

Sao cái gì cậu ấy cũng biết vậy.

- Ông có thể đưa tôi đi khỏi đây không?

Anh công tôi đi chúng tôi cứ đi đi mãi, tôi không biết Anh đang đưa tôi nhưng cho dù đi đâu đi nữa chỉ cần có anh là đủ rồi.

- Tôi hỏi ông cái này được không?

- Ừ.

- Nếu một ngày tôi không nhớ ra ông quên hết mọi thứ về ông thì ông sẽ làm gì?

- Tôi sẽ giúp bà nhớ ra tôi.

Đúng rồi mất đi trí nhớ, tôi có thể tìm lại trí nhớ của mình mà.

- Nếu tôi bị liệt không đi được ông còn thích tôi nữa không?

- Có chứ tôi sẽ giúp bà đi lại như xưa nếu bà không thể đi thì tôi sẽ ở bên bà chăm sóc bà cả đời.

Trái tim tôi đập nhanh quá. Cậu ấy không chê bai tôi sao?

- Cậu không phiền sao?

- Không đâu. Chỉ cần là người tôi yêu cho dù cô ấy có ra sao đi nữa tôi vẫn yêu.

Mình quá may mắn khi được một chàng trai tốt thích mình

- Câu tiếp theo bà sẽ hỏi tôi là nếu bà chết tôi có nhớ bà nữa không có phải không?

Tôi phì cười.

- Không. Tôi muốn hỏi là ông sẽ quên tôi chứ.

Anh không nói gì im lặng.

- Sao không trả lời?

- Khó quá không trả lời được.

Tại sao lại khó chứ ông phải trả lời là có chứ đồ ngốc.

- Tôi có nặng không?

- Haha người bà như que củi thì nặng gì chứ.

Đúng là con lợn thôi giám bảo tôi là que sao không phải vì tôi mệt tôi đã cho ông biết tay.

- Ông hái ngôi sao lớn nhất cho tôi đi.

- Không.

- Tại sao?

- Vì hái xuống rồi thì bầu trời sẽ rất xấu. Và chúng ta cũng không thể ngắm được nó nữa.

- Cũng phải, vậy trên trời có bao nhiêu ngôi sao?

- Cái này phải hỏi thượng đế chắc ông ấy biết.

Chúng tôi đi trên con đường vắng ít người qua lại, bao phủ là màu đen xung quanh nhưng tôi không sợ vì có người sẽ bảo vệ cho tôi.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Heo!!! Tôi Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Tôi không biết mình ngủ lúc nào nữa mãi cho đến khi Anh gọi tôi dậy.

- Đây là đâu vậy?

Anh xoay người tôi ra sau...sau tôi là biển đang được bao phủ bởi màn đêm đen.

- Sao lại đưa tôi đến đây?

- Không phải bà rất thích nhìn mặt trời mọc sao?

Thì ra cậu ấy muốn tôi được nhìn bình minh. Đúng là tôi chưa bao giờ được nhìn mặt trời mọc bao giờ hết.

Tôi ngồi đợi mãi nhưng mặt trời vẫn không mọc.

- Bao giờ mới mọc vậy?

- Đợi tý nữa.

Gì tôi mắt kiên nhẫn hết lên.

- Ông đã nói được 45 lần rồi đó.

Anh cười rồi nịnh tôi đợi nhưng không phụ sự chờ đợi của tôi mặt trời cuối cùng đã mọc lên

- Woa đẹp quá ak.

Đây là lần đầu tôi được nhìn đẹp quá đẹp hơn sức tưởng tượng của tôi nhiều.

- Y Y nhìn lại đây.

Anh cầm máy chụp cho tôi rất nhiều bức ảnh. Chúng tôi cùng nhau vui đùa trên biển.

Rồi Anh nhìn ra phía biển hét to

- Lâm Y Y tôi thích em rất nhiều.

Tôi cũng bắt chước làm theo.

- Đầu heo thối tôi thích cậu mất rồi.

Anh bắt ngờ nhìn sang tôi. Như không tin những gì tôi nói. Tôi lại hét lớn.

- Nghe cho kĩ đầu heo thối tôi thích cậu biết chưa hả đừng quên tôi nha phải nhớ đến tôi đến hết cuộc đời nha.

Anh cười tươi chạy đến ôm lấy tôi rồi hét lớn.

- Tôi biết rồi

Chúng tôi nhìn nhau cười. Rồi chúng tôi ngồi dựa vào nhau nhìn mặt trời mọc và chụp những bức hình kỉ niệm đầu tiên.

Sáng Anh lại công tôi đi tiếp. Đột nhiên Anh hỏi tôi.

- Bà biết sao tôi lại đưa bà đến đây không?

Tôi lắc đầu.

- Vì tôi từng hứa sẽ đưa người tôi yêu nhất đến đây.

Không ngờ mình lại là người đặc biệt đến vậy.

- Nơi đây có ý nghĩa gì sao?

- Đây là nơi tôi sinh ra và cũng là nơi tôi mất đi người mẹ của mình.

Tôi im lặng lắng nghe những lời tâm sự của cậu ấy. Tôi chưa từng thấy cậu ấy lại suy tư như vậy.

- Ai cũng nói tôi có một gia đình tốt nhưng tôi chưa từng thấy hạnh phúc dù chỉ là một lần.

Tôi rất muốn hỏi tại sao. Nhưng nghĩ lại tôi nên im lặng nghe.

- Tôi đã hứa sau này sẽ chờ về đây làm một thầy giáo dạy đàn ở thôn chài nhỏ bé này.

- Dạy đàn sao?

- Đúng vậy! Ngạc nhiên quá đúng không. Tôi muốn nhất là vợ của mình cũng sẽ ở đây với tôi.

Nếu sau này tôi có thể làm vợ Anh thì tôi tuyệt đối không từ chối cậu ấy. Nơi đây không khí trong lành, tôi cảm ở đây vô cùng tuyệt.

- Nếu là tôi, tôi tuyệt đối không từ chối.

- Haha

Tên đầu heo thối cười gì chứ. Tôi cầm tai của cậu ấy.

- Áa... đau quá bỏ ra đi mà ..a...

Tôi véo nốt bên tai kia.

- Giám cười tôi này.

- A...a... tôi sai rồi mà.

Anh đưa tôi đến trại trẻ mồ côi lạ thật sao cậu ta lại đưa mình tới đây làm gì cơ chứ.

- Sao lại đến đây?

Anh chưa kịp trả lời thì tôi có một người phụ nữ trung niên xinh đẹp từ trong bước ra. Rồi người phụ nữ đó đến ôm lấy Anh.

- Con trai ngoan của Gi. Ôi sao con lại đến đây không phải con đang bận ôn thi sao? Còn cô bé xinh đẹp này nữa?

Oh thì ra là Gi của Anh. Gi ấy cứ nhìn về phía tôi làm tôi ngại quá.

- Gi lúc nào cũng hỏi nhiều không ak. Hôm nay con được nghỉ nên dẫn bạn gái con đến đây thăm Gi.

- Thật sao?

Gi nhìn chăm chăm vào tôi làm tay chân tôi luống cuống như đang đi gặp mẹ chồng tương lai vậy.

- Con chào Gi con tên là Lâm Y Y. Gi có thể gọi con là Y Y hoặc là tiểu Y cũng được ạ.

Gi đến bên tôi xoa lên đầu tôi.

- Tiểu Y quả là một cô gái xinh đẹp nha. Không ngờ cháu trai Gi lại tình mắt đến vậy.

Tôi được Gi yêu quý hỏi hết chuyện này đến chuyện kia. Tôi lúc đầu rất ngại nhưng sau lại thấy vui Gi như mẹ của tôi vậy.

- Tiểu Y con biết không. Thằng bé Anh từ nhỏ thiếu tình thương của mẹ nên rất tự lập hầu như nó rất ít nói ra tâm sự của mình chỉ có mình con là nó chịu nói. Tiểu Y Gi mong con có thể luôn bên cạnh nó có được không?

- Con...con...

Gi ơi con ngay cả sống chết thế nào con cũng chưa rõ làm sao con có thể hứa với Gi được cơ chứ.

Tôi nói chuyện với Gi một lúc. Sau đó Gi có việc nên phải làm. Tôi đi tìm Anh nhưng không thấy cậu ấy đâu cả. Tôi đi quanh trường nhưng vẫn không thấy cậu ấy rồi tôi nghe có tiếng đàn. Tôi đi đến đó thì thấy cậu ấy đang đánh đàn cho các em nhỏ nghe. Không ngờ cậu ấy lại đánh đàn hay như vậy, đây là lần đầu tiên tôi thấy cậu ấy nghiêm túc như vậy.

- Y Y vào đây.

Tôi giật mình, xong tôi thấy cậu ta ra hiệu vào tôi vào trong thì các em nhỏ hò reo.

- A..a chị xinh quá. Bạn gái của anh Hoàng Anh thật là xinh.

- Chị ơi chị đẹp quá.

- Anh Hoàng Anh thật là có phúc quá đi.

.....

Tôi ngại đến nỗi mặt tôi sắp đỏ như quả ớt mất rồi. Anh đến đặt lên vai tôi.

- Các em làm chị ấy xấu hổ quá này.

Một bé gái dễ thương đứng lên nói.

- Chị Y Y e nghe nói chị hát rất hay đúng không chị có thể hát cho chúng em nghe được không ạ?

- Chị hát đi chị.

Trời ơi sao lại bảo tôi hát cơ chứ. Làm sao đây. Anh nắm lấy tay tôi.

- Nào đừng làm bọn trẻ buồn.

Anh đánh đàn cho tôi hát. Tôi có cảm giác rất lạ đây là lần đầu tiên Anh đàn cho tôi. Có phải là cảm giác hạnh phúc đúng không. Tôi quên hết mọi người xung quanh, bây giờ chỉ có tôi và Anh. Cho đến khi ...

- Hay quá.

Tôi ngạc nhiên tôi lại làm gì vậy này. Anh cười nhìn tôi rồi nhìn lũ trẻ.

- Chị hát có hay không?

- Hay ạ. Chúng em sẽ hát tặng chị một bài.

Bọn trẻ hát cho tôi nghe không chỉ là một bài mà rất nhiều bài. Đúng là một nơi vô cùng tuyệt. Tôi cùng bọn trẻ làm ra nhiều những con gấu bông nhỏ mà trước đây tôi chưa từng làm. Còn cả việc nhổ cỏ trồng cây. Tôi đã làm mà làm rất giỏi lần đầu tiên tôi mới thấy cuộc sống tươi đẹp như vậy.

Một đứa bé trai chạy đến chỗ tôi rồi hôn lên má tôi. Ôi thật đáng yêu.

- Này nhóc sao em giám...

Đột nhiên Anh chạy đến ôm lấy đứa bé trai đó. Có vậy thôi mà cậu ta cũng làm quá lên.

- Chị Y Y e hôn chị rồi chị có thể tặng quà cho em không?

Tôi bế đứa bé khỏi người Anh.

- Em muốn quà gì nào?

- Chị có thể nấu cơm cho chúng em ăn được không ạ?

Gi nấu ăn sao bảo tôi nấu ăn sao làm sao đây tôi làm sao mà nấu được tôi mà nấu thì nhà bếp thành bãi chiến trường quá.

Anh nhìn tôi cười nhưng cũng không chịu giúp tôi đến cả Gi cũng bắt tôi vào bếp.

Huhu... tôi phải làm gì đây. Không lẽ tôi lại phá bếp sao???

Bạn đang đọc truyện *Đầu Heo!!! Tớ Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Tôi phải mất 2 tiếng mới nấu xong 4 món đó là rau xào, thịt gà luộc, su su luộc, trứng gián. Thật là mệt tôi nhìn lại bãi chiến trường của mình tạo ra thật khủng khiếp.

Thôi kệ tí mình dọn dẹp sau bây giờ bày thức ăn đã.

- Oa ngon quá đi ak.

Gi nhìn tôi cười xong nói.

- Các con phải ăn thật ngon nha.

Anh cũng ngồi xuống cùng lũ trẻ.

- Sao thịt gà lại có màu đỏ này?

Anh nhìn tôi.

- Bà nấu chưa chín sao?

Tôi nhìn Anh rồi nhìn Gi.

- Tôi đâu có biết tôi thấy nó sùi thì tôi vớt ra thôi.

- Gi!

Anh ngạc nhiên nhìn tôi.

- Ôi sao rau cứng quá vậy lại còn có vị lạ lạ.

- Hình như su su vẫn chưa chín ăn lạ quá.

- Ôi trứng mặn quá đi thôi.

Tôi bảo rồi mà tôi có biết nấu đâu cơ chứ lại còn bắt tôi nấu nữa cơ chứ.

- Chị xin lỗi mấy em nha. Thật ra chị không biết nấu ăn.

Gi chạy đến ôm lấy tôi.

- Hôm nay thức ăn không ngon nhưng chúng ta cũng phải cảm ơn chị Y Y có đúng không nào?

- Dạ. Cảm ơn chị Y Y.

Tuy không thể nấu cho bọn trẻ bữa ngon nhưng tôi cảm thấy rất là vui rồi.

- Lần sau chị nhất định sẽ nấu những món ngon hơn cho các em.

- Dạ.

Nhưng tôi thấy lạ sao không thấy Anh đâu nhỉ.

Tôi đi xuống bếp thì thấy cậu ấy đang dọn dẹp bãi chiến trường do tôi bày ra.

Anh nhìn tôi.

- Bà là con gái của đầu bếp vậy mà bày bếp thành chiến trường như vậy. Nấu ăn thì không được món nào hết.

- Tôi cũng chịu thôi sinh ra tôi đã như vậy.

Anh nấu mì gói cho tôi ăn còn cậu ấy thì dọn dẹp hết mọi việc cho tôi. Một ngày trôi qua thật là vui.

Tối tôi cùng bọn trẻ ra ngọn đồi ngồi chơi hát vui về cuộc sống thật bình yên không phải lo nghĩ.

- Ở đây có thích không?

- Rất thích nếu có thể ở lại tôi sẽ ở lại mà không rời khỏi đây đâu.

Tôi nhìn Anh cười.

- Bà đã hết buồn chưa?

Tôi biết là không thể ở lại đây lâu mà cho dù có một ngày ngắn ngủi thôi nhưng tôi cảm thấy nó tận một năm vậy.

- Cảm ơn ông nha.

- Cảm ơn vậy thôi sao?

Tôi nhìn cái mặt trẻ con của cậu ấy làm tôi không thể nhịn cười được.

- Được vậy cậu nhắm mắt lại đi.

Anh nhắm mắt lại làm theo ý tôi đeo vòng cổ mà tôi đã làm cho cậu ấy.

- Được rồi.

Anh mở mắt nhìn món quà của tôi.

- Vô sò màu tím sao? Thật là đẹp cảm ơn bà.

Chúng tôi ngồi cùng nhau mãi cho đến khuya mới chở về.

Sáng sớm tôi phải rời khỏi trước sự lưu luyến của mọi người tôi nhất định sẽ quay chở lại nơi này.

Tôi và Anh đang đi thì gặp một bà cụ bị ngã. Tôi và Anh chạy đến đỡ bà cụ.

- Bà có sao không ạ?

- Không sao cảm ơn hai cháu.

Chúng tôi thấy bà cụ không sao chúng tôi lên đường nên tôi không nghe được những lời mà bà cụ nói.

- Đúng là một cặp tình nhân số khổ mà. Cho dù có yêu nhau bao nhiêu cũng sẽ bị chia cắt. Nếu hai đứa trẻ biết thông cảm và tin tưởng lẫn nhau thì có thể mọi thứ sẽ thay đổi.

Anh đưa tôi đến trước cửa nhà. Đã đến lúc tôi phải đổi mặt rồi.

- Cảm ơn ông nha. Ông mau về đi.

- Sẽ ổn chứ?

Tôi gật đầu đợi đến khi Anh đi khỏi tôi mới yên tâm nhưng đứng trước cửa nhà tôi lại không dám bước vào. Tôi rất sợ. Tôi không biết có nên vào hay không hay là tôi đến bệnh viện trước. Đắn đo một lúc tôi quyết định đi đến bệnh viện.

Tôi đi đến phòng làm việc của Daddy.

- Tiểu Y. Con đã đi đâu vậy chứ? Con có biết Daddy lo lắng không.

Tôi chạy đến ôm lấy Daddy.

- Con xin lỗi.

Tôi nói chuyện một lúc với Daddy về tôi đã làm gì hôm qua.

- Bây giờ con có thể nói cho Daddy tại sao không?

Tôi chần chờ một lúc tôi không biết có nên nói không nhưng rồi tôi vẫn quyết định nói.

- Còn muốn sống nốt những ngày hạnh phúc mà bây giờ con đang được hưởng

- Nhưng bệnh của con...

Tôi cầm lấy tay Daddy.

- Daddy giúp con đi chỉ cần một tháng thôi không thì đợi con thi xong kì thi có được không ạ. Con xin Daddy.

Daddy nhìn tôi thờ dài. Rồi vuốt tóc tôi.

- Được rồi nhưng nếu bệnh con nặng hơn cho dù con cầu xin thế nào ta cũng sẽ không đồng ý đâu.

- Dạ.

Từ hôm đó tôi chuyển sang nhà Daddy sống vì tôi rất sợ về nhà nếu như về nhà thì Ba Mẹ tôi nhất định sẽ không cho tôi chi hoãn bệnh của mình.

- Cô em gái xinh đẹp của anh sao lại suy tư như vậy chứ hả.

Tôi giật mình quay lại.

- Anh Minh.

Anh Minh là con trai đầu của Daddy. Anh ấy không khác gì anh trai ruột của tôi luôn luôn hiểu tôi, tôi đang suy nghĩ gì và rất hay giúp tôi.

- Anh đã du học xong rồi sao?

- Đúng vậy. Anh vừa học xong thì anh có linh cảm em gái yêu quý của anh đang cần đến sự giúp đỡ của anh.

Tôi cười nhìn anh sao anh đoán như thánh thần vậy.

- Dương đầu anh thẳng bé không vẽ sao?

- Nó sao đang giận anh và Ba nên không chịu về.

Dương là con trai thứ hai của Daddy.

- Khoan nói chuyện khác đến lúc em mau nói sự thật cho anh biết đi nếu để anh điều tra là không xong đâu.

Tôi biết chứ anh là người bá đạo hơn anh hai của tôi. Tôi đem mọi chuyện kể hết cho anh.

- Vậy em vì cậu ta mà không chịu chữa bệnh sao?

- Em..em...

Tôi không biết phải nói thế nào cho đúng nhưng thật là tôi vì cậu ấy mà không chịu chữa trị.

- Vậy em phải làm đi nói hết những gì trong lòng mình đi. Vì em chỉ còn vớ cơ hội này thôi.

Đúng vậy thời gian của tôi không còn nhiều nữa rồi. Tôi nên nắm bắt thời gian thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Heo!!! Tớ Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Tôi đến lớp nhưng tôi không dám vào vì tôi sợ hai cô nàng bạn thân của tôi đang bực tức.

- Làm gì mờ ám vậy?

Tôi giật mình quay lại là Kim.

- Ông bị sao tự nhiên lại đứng sau lưng tôi làm gì.

- Tôi thấy bà mờ ám quá.

Ui mờ ám cái đầu nhà ông ấy tôi đẩy cậu ấy ra rồi vào lớp.

Tôi vừa bước vào lớp thì... hai thân hình chạy như điên ôm lấy tôi khóc.

Ố...ơ...sao vậy này...a....a....nặng quá đi..

Thế là 3 chúng tôi nằm dài trên sàn. Cả lớp thấy vậy cười ầm lên.

Ồi trời đau quá đi lại còn nặng nữa chứ.

Anh từ dưới lớp đi lên đỡ lấy 2 quả tạ tấn trên người tôi.

Tôi đang định dơ tay cho Anh kéo thì Kim đỡ tôi dậy. Tôi ngạc nhiên quay lại.

Kim đỡ tôi rồi đưa tôi về chỗ.

Ồi không ngờ cậu ấy cũng lãng mạn quá chừng.

- Cảm ơn nha.

- Được rồi.

Hai bà bạn tôi lại ngồi ôm tôi khóc. Làm tôi không thể nhìn thấy vẻ mặt buồn của Anh.

- Thôi nào hai bà đừng khóc nữa nhìn hai bà khóc xấu lắm nha.

Hân tát nhẹ tôi một cái.

- Tại sao bà lại bỏ đi như vậy chứ gọi cũng không nghe bà có biết tôi lo lắm không.

Hân nói xong đến lượt Dương nói.

- Bà thật là xấu xa mà.

Tôi lấy khăn giấy lau nước mắt cho hai cô bạn.

- Được rồi tôi xin lỗi. Từ sau không để hai bà lo nữa nha.

Kể từ hôm tôi đi học mọi việc đều do hai nàng làm tất ngay cả chép bài cũng không cho tôi chép.

Tôi đi đâu là hai nàng sẽ có mặt bên cạnh tôi.

Hôm nay cũng vậy. Tôi đang ngồi đọc thì thấy Kim và Linh ra ngoài cùng nhau. Hướng đó không phải là sau trường sao. Hay mình đến đó xem.

- Chuyện của họ để họ giải quyết.

Ang kéo tôi lại mà cũng đúng tôi không nên xen vào chuyện người khác.

- Này ăn đi.

Anh đưa tôi một hộp bánh mì. Ôi bánh mì nhìn ngon quá.

- Cảm ơn.

Tôi ăn liền lần nào cậu ấy cũng mua bánh mì cho tôi lạ thật đó cứ như chuyện tình của chúng tôi bắt đầu là bánh mì vậy.

- Lại thành mèo rồi.

Anh lấy tay lau đi lau đi lớp kem trên miệng tôi làm tim tôi đập thình thịch. Trời ơi cứ thế này thì tim tôi sẽ nhảy ra ngoài mất.

Tôi cười nhẹ. Anh thì lại cười lớn. Rồi véo vào má tôi.

- Ôi ngại kìa dễ thương quá đi.

Tôi hất tay của Anh ra đúng là tên xấu xa lại còn trêu chọc tôi nữa. Tôi chạy ra ngoài để tìm hai cô bạn của tôi họ đi đâu vậy nhỉ bảo đi mua bút cho tôi vậy mà vẫn chưa về.

Tôi đi ra sau trường thì thấy 2 cái bóng đang núp ở cây.

Tôi nhẹ nhàng đến đó.

- Hai người làm gì vậy?

Dương và Hân bịt miệng tôi.

- Nói nhỏ thôi.

Dương chỉ tay về phía Kim và Linh thì ra là nghe lén tôi cùng họ nghe nhưng không nghe thấy gì hết.

Tôi chạy đến cây gần đó nghe.

- Vì con nhỏ đó mà anh không thích em sao?

- Cô ấy không phải con nhỏ.

Ồ họ đang nói con nào mà trông hai người có vẻ tức giận vậy.

- Đúng rồi nhưng anh sẽ phải hối hận vì nó sẽ không bao giờ thích anh đâu.

Kim tức giận nhìn Linh như muốn ăn tươi nuốt sống vậy.

- Tôi nhất định sẽ làm cô ấy yêu tôi.

Gì mà căng thẳng quá. Tôi đang nghe thì có cái gì ở trên đầu tôi. Tôi quay lên nhìn.

@0@

Thần lẩn.

- A...a...có thần lẩn.

Tôi chạy như điên ra khỏi gốc cây. Nhưng hình như mình vừa làm sai cái gì đó thì phải.

Tôi nhìn sang bên thì Kim và Linh đang nhìn tôi như vật thể lạ.

- A ... xin lỗi hai người cứ tiếp tục đi.

Tôi tính đi thì tay tôi bị giữ lại. Tôi quay lại thì Kim giữ tay tôi lại. Linh bỏ đi ngay sau đó

- Bà không phải đi.

Kim biến đổi khuôn mặt thật kì lạ vừa nãy thì tức giận bây giờ lại thì có vẻ suy nghĩ.

- Ông yêu ai ak.

Kim nhìn tôi gật đầu.

- Cô ấy rất là dễ thương và cứng đầu lắm. Hay hậu đậu thường làm ra những chuyện làm cho người khác phải vui.

Nghe cậu ta nói chắc cô gái đó rất tuyệt rồi.

- Cô ấy thật ngây thơ.

- Đúng vậy vô cùng ngây thơ và chỉ biết suy nghĩ đến người khác chứ không bao giờ nghĩ đến mình hết người khác vui thì cô ấy cũng vui.

Trời trên đời còn có người ngu như vậy sao? Nếu mình gặp cô ta mình nhất định phải hỏi sao lại nghĩ cho người khác làm gì phải nghĩ cho mình chứ.

Tôi đang suy nghĩ thì Kim ôm lấy tôi. Tôi giật mình tôi bây giờ không khác gì tượng gỗ. Tôi tính đẩy Kim ra nhưng Kim lại càng ôm chặt hơn.

- Chỉ 5phút thôi.

Hôm nay cậu ta sao vậy cứ như người thất tình vậy.

Tôi để im cho cậu ta ôm tôi. Tôi vỗ vào lưng cậu ta.

- Ông có chuyện gì buồn sao?

Kim không trả lời trác là đang buồn rồi chỉ có buồn thì mới vậy thôi. Tôi quay sang bên thì thấy Anh đang nhìn tôi.

Tôi đẩy Kim ra nhìn Anh. Cậu ấy nhìn tôi với vẻ tức giận rồi bỏ đi.

- Đầu heo đợi tôi đã.

Tôi định chạy theo nhưng con đầu đầu của tôi bỗng ập đến làm tôi không thể đi được tôi ngã xuống đất.

Anh đừng hiểu lầm tôi. Xin đừng hiểu nhầm tôi mà.

Kim chạy đến tôi hỏi hàng tôi nhưng bây giờ tôi chỉ muốn có Anh thôi cậu ấy giận tôi rồi cậu ấy giận tôi thật rồi. Nhìn cậu ấy cứ từ từ dờ đi tôi muốn đuổi nhưng tôi không thể nữa rồi..

Tôi tỉnh lại đây là đâu vậy? Lại bệnh viện sao, không lẽ vừa nãy tôi ngất xỉu sao?

- Em tỉnh rồi sao?

Tôi nhìn lên là anh hai và anh Minh.

Anh hai đến đỡ tôi dậy.

- Con nhỏ cứng đầu này em định kéo dài đến bao lâu nữa.

Tôi nhìn anh hai và anh Minh. Ai có thể giúp tôi không? Tôi khóc như một đứa trẻ chưa bao giờ được khóc làm hai anh của tôi rối rít dỗ dành tôi. Nhưng tôi thật sự rất buồn Anh giận tôi rồi tôi không có cố ý mà. Tôi thật sự đâu muốn làm cậu buồn sao lại không nghe tôi giải thích chứ.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Heo!!! Tớ Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

- Sao mà em ngốc quá vậy. Nếu là anh, anh cũng sẽ làm như cậu ta.

Anh Minh tức giận hét lên. Anh hai tôi dí vào đầu tôi.

- Ngốc lắm cơ còn làm gì nữa mau đi xin lỗi người ta đi.

Đúng rồi mình phải đi xin lỗi nhưng nếu cậu ấy không chịu gặp tôi thì phải làm sao.

- Nhưng cậu ấy không chịu gặp em thì phải làm sao?

- Còn làm sao nữa mặt dày ra đi xin lỗi.

Đúng vậy mình nhất định phải làm cậu ta tha lỗi đúng là có hai người anh làm quân sư tốt thật đấy. Tôi hôn lên má hai anh.

- Yêu quá cơ.

Hai anh đơ ra rồi nhìn tôi, tôi chạy nhanh ra khỏi phòng vì phòng bệnh sắp sập rồi.

- Này, em là thế anh tìm bạn gái kiểu gì?

Ể thì có ngần đấy tuổi rồi còn chưa có bạn gái đúng là hai ông anh già mà.

Tôi đến nhà Anh nhưng Ba Anh nói anh không có nhà. Tôi đi những nơi cậu ấy đến đều không thấy cậu ấy rốt cuộc ở đâu cơ chứ. Cậu ta sao lúc ẩn lúc hiện không biết.

Tôi đi tìm cậu ấy cả buổi chiều nhưng vẫn không thấy cậu ấy đâu.

Tôi đến ngồi nghỉ ở cây cỏ thụ đã lâu lắm rồi tôi không đến đây. Ở đây vẫn không thay đổi vẫn đẹp như xưa. Nhưng sao tôi buồn quá vậy nè mặt trời cũng bắt đầu lặn.

Anh ông giận tôi nhiều đến vậy sao?

Tôi phải làm gì ông mới tha thứ cho tôi đây.

- Làm gì mà suy tư vậy?

Giật cả mình àk. Ai mà vô duyên quá vậy. Tôi nhìn lên thì ra là Kim sao?

- Vẫn chưa tìm được sao?

Tôi gật đầu.

- Xin lỗi.

- Ông đầu có lỗi mà phải xin lỗi chứ đều là tại tôi. Tại tôi không tốt thôi.

Hai chúng tôi nhìn nhau cười rồi nhìn mặt trời lặn không ai nói câu gì. Cho đến trời tối.

- Để tôi đưa bà về.

Tôi gật đầu đứng dậy nhưng mà chân tôi tê quá không có cảm giác tôi sắp ngã xuống thì Kim đỡ lấy tôi.

- Không sao chứ?

Tôi lắc đầu, trắc tại ngồi lâu quá nên chân tôi mới tê như vậy.

- Tôi công bà về.

Tôi đành phải để Kim công tôi về. Kim đưa tôi về đến cổng nhà nhưng...

- Anh.

Anh nhìn tôi và Kim rồi bỏ đi. Tôi chạy đuổi theo.

- Đầu heo đợi chút đi. Đứng lại đi mà.

Anh mặc những lời gọi của tôi. Cậu ấy vẫn cứ bỏ đi không chịu quay lại.

Tôi phải giải thích tôi không thể để cậu ấy hiểu lầm được.

Tôi chạy nhanh quá nên không để ý có lon bĩa và thế làm cả người tôi yếm vị dưới đất. Đau quá àk, huhu tôi đau quá àk.

- Bà sao rồi có đau lắm không?

Anh cuối cùng cũng chịu quay lại tôi rất vui nhưng tôi đau quá. Anh bế tôi về nhà.

Anh Minh nhìn thấy tôi bị thương rồi dùng cặp mắt không mấy yêu thương nhìn Anh.

Tôi kéo tay anh.

Anh Minh mang thuốc ra cho tôi.

- Đi xin lỗi người ta mà biến mình thành thế này sao?

Ui đau quá nhưng tôi không giám kêu nếu mà kêu trách anh Minh sẽ đánh Anh mất.

- Chịu đau tốt quá nhỉ?

Tôi nhìn anh Minh cười.

- Thôi hai đứa nói chuyện đi.

Anh Minh đi lên phòng. Chỉ còn tôi và Minh nhưng chúng tôi vẫn im lặng không ai nói gì. Đây là cơ hội để tôi xin lỗi.

- Tôi ...

Tôi chưa kịp nói xong thì Anh cắt ngang lời tôi.

- Tôi biết rồi.

Hà cậu ấy biết, mà biết cái gì cơ chứ lạ thật.

Hay cậu ấy biết mình định xin lỗi.

- Tôi hết giận bà rồi.

- Thật sao?

Tôi vui quá ôm lấy Anh.

- Cảm ơn. Ông đừng giận tôi nữa nha, đừng bỏ mặc tôi nữa được không.

Anh ôm tôi thật chặt làm tôi suýt nữa không thở nổi nhưng tôi không kêu chỉ cần cậu ấy không bỏ mặc tôi là được rồi.

- Được mà.

Tôi vui quá đi. Chỉ cần như vậy thôi chỉ cần như vậy là hạnh phúc rồi.

- Ông hứa là đừng lơ tôi nữa được không?

- Được.

Cho dù sau này có xảy ra chuyện gì đi nữa tôi cũng không quan tâm chỉ cần có Anh bên cạnh là tôi vui rồi. Hãy ở bên tôi mãi mãi nha. Tôi không thể sống không có ông đâu.

Và từ hôm đó tôi và Anh lại trở lại như cũ như chưa có chuyện gì xảy ra. Nhưng bệnh tôi thì lại không thể trì hoãn thêm lâu nữa rồi kỳ thi cũng sắp bắt đầu rồi.

Tôi và Anh ra bờ hồ ngồi chơi bên cây cổ thụ.

- Chúng ta khắc tên lên đây đi.

Tôi nảy ra ý tưởng.

- Được.

Anh khắc tên tôi và cậu ấy lên cây ở giữa hình trái tim

- Còn vỏ sò nữa.

Anh vẽ hình tròn bên ngoài và hai vỏ sò.

- Nó sẽ chứng minh tình yêu của chúng ta.

Đúng vậy nó sẽ chứng minh tình cảm của chúng ta.

- Sắp đến kì thi rồi. Đúng vậy 2 ngày nữa thôi.

- Đúng vậy chúng ta nhất định sẽ làm được.

Cậu nhất định phải thi thật tốt nha. Đừng quên tôi nha, nếu tôi có quên cậu thì cậu đừng quên tôi nha.

Tôi.

Tôi đang ngồi ôn bài sau kì thi này làm tôi phải làm phẫu thuật rồi bây giờ tôi cảm thấy rất sợ tôi sợ là tôi không thể qua khỏi. Nếu không qua khỏi thì Anh phải làm sao đây.

Đột nhiên có điện thoại là Kim muốn như vậy cậu ấy gọi cho mình làm gì vậy chứ không biết.

- Y Y bà có thể đến chỗ tôi bây giờ được không?

Nghe giọng cậu ấy rất là buồn. Tôi có nên đi không. Cậu ấy vẫn luôn giúp mình bây giờ mình lại không thể giúp cậu ấy một lần sao?

Tôi suy nghĩ một lúc quyết định đi ra chỗ cậu ấy.

Cậu ấy đang ngồi ở bờ hồ bơ vơ một mình nhìn cậu ấy thật cô đơn và lẻ loi.

- Kim ông không sao chứ?

Kim nhìn tôi rồi cười.

- Bà đến rồi thật là may quá.

Ôi có mùi rượu cậu ấy uống rượu sao mấy có tí tuổi mà đã đi uống rượu rồi lớn trắc nghiện rượu luôn quá.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Heo!!! Tôi Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

- Ông uống bao nhiêu rượu thế?

Nồng nặc rượu thế này.

- Tôi bị thất tình rồi?

Gì mình có nghe lộn không vậy ông sát gái như vậy mà bảo với tôi là thất tình sao.

- Tôi đã yêu cô ấy rất lâu nhưng cô ấy lại yêu người khác.

- Gì! Có người chê cả vẻ đẹp trai của ông sao?

Đây đúng là một cô gái hiếm có.

- Đúng vậy. Tôi làm rất nhiều thứ nhưng cô ấy chưa từng để ý đến tôi. Cho dù tôi cứu cô ấy cô ấy cũng không biết.

Không ngờ anh chàng đào hoa này lại nặng tình như vậy. Đúng là không thể xét về bề ngoài mà.

- Ông đã nói thích người đó chưa?

- Tôi chưa nói.

Gì chưa nói.

- Ông không nói người ta biết ông thích sao?

Kim nhìn chăm chăm vào tôi.

- Nếu tôi nói cô ấy sẽ thích tôi chứ.

- Ừ thì cái đó phải tùy thời nhưng nếu ông thích thì ông phải nói chứ.

Tôi kéo Kim đứng dậy.

- Ông ngồi đây tâm sự với tôi cũng không có ích gì đâu ông mau đi nói với người ông yêu đi.

Kim đứng dậy cầm lấy tay tôi.

- Tôi thích em. Không phải nói là tôi yêu em.

Gì vậy cậu ta đùa tôi sao? Dẫn trò cho tôi coi sao?

- Được đấy ông cứ làm như vậy nhất định cô đó sẽ siêu lòng đó.

Kim để tay lên vai tôi rồi nhìn thẳng vào tôi.

- Tôi nói tôi yêu em. Tôi yêu Lâm Y Y.

Tôi đang nghe cái gì vậy chứ tôi đang nghe lời tỏ tình sao? Không thể tin được. Không thể tin được Kim lại yêu tôi tôi đẩy Kim ra.

- Ông đùa hơi quá rồi đó thật là.

Kim nhìn tôi tôi hét lớn.

- Tôi yêu em Lâm Y Y. Tôi rất là yêu em. Chỉ mình em thôi Lâm Y Y.

Rồi Kim hôn lên trán tôi.

Sao lại thành như vậy chứ tôi đang được Kim tỏ tình.

Tôi là người Kim yêu bấy lâu nay sao. Sao có thể chứ mọi thứ sao lại thành như vậy chứ. Không đâu chắc chỉ là mơ thôi tôi đang mơ thôi.

- Y Y em đồng ý làm bạn gái của tôi không?

Không mọi chuyện đã đi quá xa hơn tôi tưởng tượng rồi đi quá xa rồi.

- Được lắm.

Tiếng nói đó không phải Anh sao?

Tôi quay lại thì Anh đang đứng ở gần đó nhìn hai chúng tôi.

- Bà phải hạnh phúc đó.

Cậu ấy đang nói gì vậy hạnh phúc cái gì chứ.

Cậu ấy nói xong bỏ đi tôi tính chạy theo nhưng Kim kéo tôi lại.

- Cậu ấy đã chúc phúc cho chúng ta rồi mà em tính đi đâu.

Tôi hát tay Kim ra.

- Tôi không cần biết đối với tôi Anh là tất cả. Là người tôi yêu hơn cả bản thân mình. Ngay cả khi tôi chết tôi vẫn muốn được ở bên cậu ấy mà thôi. Tôi không cần bất cứ người nào hết cả.

Tôi chạy đuổi theo Anh những hạt mưa cứ thi nhau chút xuống như muốn trừng phạt tôi đã làm cho Anh phải đau khổ. Mưa ơi xin chứ trừng phạt tôi đi nhưng xin mưa hãy giúp tôi, tôi không muốn mất cậu ấy đâu.

Tôi đuổi theo Anh và cuối cùng tôi cũng đuổi theo được.

- Đầu heo đừng đi mà. Ông đã hứa với tôi rồi mà.

Anh quay lại nhìn tôi.

- Bây giờ không còn nữa.

Tôi như chết lặng. Không phải đâu chắc cậu ấy chỉ tức giận thôi không sao đâu.

- Đầu heo tin tôi đi mà...

Tôi chưa nói xong thì Anh hét lên.

- Tôi không tin.

Tôi không nghe nhầm chứ cậu ấy không tin tôi cậu ấy ghét tôi rồi sao.

- Đầu heo tôi thích ông. Ông có tin không?

Anh không quay lại không quay lại, cũng không trả lời tôi cậu ấy đã bỏ đi thật rồi.

Cậu ấy không cần tôi nữa rồi. Tôi phải làm sao đây tôi không muốn mất cậu ấy. Tôi chạy đuổi theo nhưng tôi không nhìn đường một chiếc xe lao nhanh về phía tôi.

Mọi thứ đã chấm hết rồi sao tình yêu của tôi, người tôi yêu đều được những hạt mưa rửa trôi hết rồi sao?

Mọi tình đầu của tôi vậy đã hết. Tôi không thể cứu vãn được nữa rồi.

Ông trời ơi xin người hãy thương xót lấy con, con không muốn mất đi Anh con không thể...xin người hãy bảo vệ lấy cậu ấy. Đừng để cậu ấy đau khổ vì con quá lâu.

Cuộc tình này rồi sẽ đi đến đâu hay là kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Heo!!! Tôi Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

8 năm sau tại một bệnh viện lớn ở thành phố.

- Bác sĩ Lâm xe cấp cứu đến rồi ạ.

- Phòng phẫu thuật đã chuẩn bị xong.

- Có bệnh nhân mới đang bị thương về tai nạn giao thông ạ.

.....

Tại một phòng khám.

- Nhìn bà kia, thật là mới về nước có 3 tháng mà bà làm việc điên cuồng như ở PA KI XTAN vậy.

Tôi ngẩng mặt nhìn Hân.

- Đầu phải vỗi đó đâu.

Hân nhìn tôi tức giận.

- Trời! Bà tính để ông Dương chiếm nhà bà luôn trác.

- Đầu có chiếm ông giữ nhà cho tôi đấy chứ.

- Bà cũng trực đêm nhiều ngày rồi nên về nhà nghỉ ngơi đi.

Tôi thở dài.

- 2 tiếng nữa mình có ca phẫu thuật mà.

- Dạ vâng thưa chị. Bà không đi sang Singapore thăm ba mẹ và anh hai bà sao.

Đối với tôi về thăm gia đình sao thà là ở đây trực đêm còn thú vị hơn đó. Nghĩ sao tôi lại phải đi thăm chứ, họ có quan tâm đến tôi đâu chứ.

- Bà lại trách họ nữa hả.

Dù không thích bà cũng nên đi thăm anh hai bà đi chứ.

- Anh hai tôi có chị dâu chăm sóc rồi mắc mớ gì tôi phải làm chứ.

- Ôi đúng thật là cô bé Y Y ngày nào luôn yêu thương ba mẹ đi đâu rồi không biết.

Tôi nhìn Hân cười.

- Mất rồi chưa tìm lại được.

Tôi và Hân đang nói chuyện thì y tá.

- Bác sĩ có xe cứu thương đến nghe nói bị tai nạn.

Tôi lại bắt đầu công cuộc của mình

- Nói bà sau nha tôi đi làm việc đây.

- Đúng là mắt trí nhớ làm tính tình con người ta thay đổi mà.

Tôi mất 8 tiếng ở phòng phẫu thuật, cuối cùng cũng xong trời cũng bắt đầu sáng rồi mệt quá đi thôi. Tôi đi lên phòng chủ tịch. Chỉ có đây mới là nơi ngủ sướng nhất.

Mệt quá rồi, đi ngủ cho lành.

Tôi đang ngủ ngon thì lại có người làm tôi thức giấc.

- Cái con nhỏ này em có nhà sao mà không về lên phòng anh làm gì.

Tôi không mở mắt vì tôi vẫn rất buồn ngủ.

- Anh cho em ngủ thêm đi. Hôm qua em phải trực đêm đó vừa mới ngủ được tí.

- Em lúc nào cũng thế tưởng cho em về đây là em không đâm đầu vào bệnh viện vậy mà vẫn như vậy.

Thật sự rất buồn ngủ nhưng mà anh chủ tịch cứ lải nhải làm tôi không thể ngủ được nữa.

- Em biết rồi, em về ngủ đây ở đây anh lải nhải nhiều quá.

- Ở cái con bé này.

Tôi vẫy tay đi. Ôi về ngủ cho khỏe tôi phải tiến hành tiếp tôi. Tôi vừa vào trong xe thì có điện thoại.

- Alo.

-.....

- Ở cảnh sát sao?

Ôi trời đúng là rắc rối quá đi mất, hết việc này đến việc khác.

- Bộ không định cho tôi ngủ sao?

Tôi vòng qua trụ sở công an rồi vòng về.

Bây giờ tôi rất là bức mình.

Tôi cầm quả bóng chuyền vào nhà ném vào đầu Dương.

- Ôi bà làm gì vậy? Sao lại đánh Dương em như vậy chứ.

Bây giờ tôi sống với song Dương một người là bạn thân của tôi, còn một người là em của tôi.

- Nó không đau bằng lúc đánh nhau đâu.

Dương anh nhìn Dương em.

- Em bị ai đánh vậy. Nói cho chị biết chị sử đẹp cho.

Ôi tôi chết mất song Dương này đúng là quá hợp nhau.

Dương em chỉ tay về phía tôi.

- Đó chị em vừa đánh đó anh sử đi.

- Này em muốn ăn đập đúng không?

Nghe tôi nói xong Dương em chạy ngay vào phòng thật là bức mình bao giờ nó mới trưởng thành chứ ghét ba ghét anh thì sang nhà chị ở luôn.

- Bà đừng gọi tôi dậy nha. Tôi phải đi ngủ đây.

- Được rồi.

- Ak nhớ bôi thuốc cho thẳng bé hộ tôi nha.

Ồi một mõi quá ngu thôi gác mọi chuyện đi thôi.

Tôi ngu một mạch đến chiều. Thật là sáng khoải như được sống lại từ cõi chết.

Tôi ra ngoài nhà nhưng không có ai song Dương đi đâu rồi. Tôi ngửi thấy có mùi thức ăn. Hay là ở dưới bếp nhỉ. Tôi đi xuống thì thấy một chàng trai đẹp trai đang làm đồ ăn.

- Cậu vào đây khi nào vậy?

Kim quay mặt nhìn tôi.

- Vừa thôi tôi biết em đang ngu trặc cũng chưa ăn cơm nên tôi làm bữa tối cho em.

- Trà thiếu gia công tử cũng xuống bếp thật giỏi quá ta.

Tôi ngồi ăn ngon lành phải công nhận là cậu ta nấu ăn rất ngon.

- Đã là chủ tịch của một công ty rồi vậy mà vẫn có nhiều thời gian rảnh rỗi quá ta.

Kim nhìn tôi cười rồi im lặng.

- Tôi tuy không nhớ ra bất gì về cậu. Tôi chỉ nghe kể là cậu thích tôi cho dù là thế nhưng tôi vẫn không tin đâu. Nên đừng đối xử với tôi như bạn gái của mình.

- Tôi biết chứ em quá khác với ngày xưa.

Ngày xưa em không bao giờ nói những lời như vậy.

Đợi cậu ta rời khỏi đây tôi mới đi. Nghe nói là cậu ta là nguyên nhân tôi bị tai nạn gần như mất mạng nhưng tôi không nghĩ cậu ta cố ý nhìn những hành động của cậu ta lúc tôi ở nước ngoài lần ở đây đều rất lạ cứ như đang muốn chuộc lỗi vậy. Tôi cố tránh xa cậu ta nhưng cậu ta cứ đến gần.

Tôi không hiểu cậu ta tán tỉnh tôi hay là chuộc lỗi nữa nhưng dù thế nào trái tim tôi mắc bả là tôi không hề yêu cậu ta mà là một người khác mà tôi không nhớ

Tôi quyết định quay về đây để tìm lấy kí ức của mình nhưng đã 3 tháng rồi một chút ấn tượng tôi đều không có. Nơi đây thật sự xa lạ.

Tôi đi lang thang trên đường mong nhớ một cái gì đó nhưng điều tôi có thể nhớ là đầu heo. Hình như tôi đã gọi người đó là đầu heo. Đó là tất cả những gì tôi nhớ được ngay cả ba mẹ, anh trai, bạn bè đều do kể lại. Tôi không nhớ gì hết ngoài 2 từ đầu heo.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Heo!!! Tôi Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Tối tôi đến phòng khám của Hân.

- Nè anh hai bà gọi bà sao bà không nghe chứ.

- Có thật anh hai tôi không đó hay là ba mẹ tôi.

Tôi quá thừa biết tính cách của họ. Tôi và anh hai chỉ nói chuyện khi tôi gọi thôi.

- Cũng tại Bà Linh xấu xa đó lợi dụng lúc bà bị mất trí nhớ làm cho ba mẹ bà ghét bà không còn yêu thương bà như trước.

- Kệ cô ta đi tôi trả quan tâm nữa đâu cô ta thích làm gì thì tùy cướp được bao nhiêu thì cứ cướp thôi.

Tôi đang nói chuyện thì có điện thoại.

- Không nghe sao?

- Là viện trưởng gọi đó mà.

Tôi đi đến phòng viện trưởng.

- Daddy.

- Con gái xinh đẹp của ta đã quen làm việc ở đây chưa.

- Con sao dù ở đâu con cũng quen.

Không hiểu sao khi mất đi trí nhớ tôi lại trở nên thông minh lạ thường cái gì cũng học cái gì cũng muốn biết nên bây giờ mới giỏi như vậy đây.

- Ngày mai có đợt tình nguyện đến trại trẻ mồ côi khám bệnh con có đi không?

- Daddy hỏi thừa quá ak. Con đương nhiên phải đi rồi.

Tôi trở về nhà, trời cũng sắp sáng rồi.

Tôi vào bếp nấu ăn. Nghe nói hồi trước tôi không hề biết nấu ăn vậy mà tôi bây giờ lại chờ thành người nấu ăn vô cùng ngon rồi. Tôi đã mất 1 năm để học lại mọi thứ.

- Bà về khi nào vậy?

- Vừa về thôi. Hôm nay tôi đi làm tình nguyện cũng phải đến tối mới về được bà chăm sóc Dương em cho tôi nha.

- Chuyện đó bà khỏi lo.

Tôi lo lắm chứ suốt ngày bị bắt đến trụ sở về tội đánh nhau, không thì bỏ học.

- Bà không định cứ thế mà đi chứ.

- Ủ, sao vậy?

Dương anh kéo tôi vào trong trang điểm.

Tôi suốt ngày ở bệnh viện đâu có thời gian để trang điểm chứ.

- Như vậy mới xinh chứ.

Trong tôi xinh hơn mọi ngày rất là nhiều.

- Tay nghề của bà ngày càng cao nha.

Tôi rất thích làm bác sĩ tình nguyện nên tôi đã đi rất nhiều nước suốt mấy năm. Nhưng đây là nơi tôi muốn dừng chân cuộc hành trình của mình.

Tôi đến trại trẻ mồ côi nhìn những lũ trẻ chơi vui làm trong lòng tôi cảm thấy rất thoải mái.

- Cô bác sĩ.

Chúng chạy đến chỗ tôi níu lấy tôi.

- Chào các con. Các con cô tặng quà không nào?

- Dạ có ạ.

Tôi không có quà gì nhiều chỉ là những con gấu bông tôi tự làm.

Tôi khám bệnh cho lũ trẻ xong cùng lũ trẻ vui đùa. Đối với tôi được nhìn những thiên thần bé nhỏ này mạnh khỏe là tôi vui rồi.

- Em đúng là một cô bác sĩ tuyệt vời.

Tôi quay lại nhìn thì ra là Kim.

- Tôi chưa đến mức đó đâu. Mà sao cậu lại đến đây vậy?

- Mời em đi ăn.

Đi ăn thì tôi nhất định phải đi rồi. Được ăn miễn phí mà đại gì lại không ăn.

- Vậy đi thôi.

Kim đưa tôi đến một khách sạn lớn ở đây đồ ăn rất là ngon.

- Em cái gì cũng thay đổi chỉ mỗi việc ăn là không thay đổi thôi.

Ai mà có thể thay đổi được hết tính cách và sở thích của mình chứ.

- Đi dạo cùng tôi đi.

Tôi và Kim im lặng đi cùng nhau. Tôi là người phá đi không gian yên tĩnh đó.

- Sao cậu không yêu Linh? Cô ta rất là yêu cậu mà. Đến nỗi có thể lợi dụng tôi.

- Đó chính là tính cách mà tôi ghét Linh.

Thật tình là tôi cũng muốn giúp Linh nhưng anh chàng không thích làm sao tôi ép được.

- Tôi biết là tôi đã nói rất nhiều lần rồi nhưng tôi vẫn muốn hỏi em tại sao em không thể yêu tôi.

Đúng là một anh chàng kiên nhẫn thật đó đã 8 năm rồi nhưng vẫn không chịu bỏ tôi.

- Thật là, tôi cũng không muốn nói nhiều đâu. Nhưng cậu đừng yêu tôi nữa được không tôi thật sự không có tình cảm gì với cậu trừ tình bạn.

Cuộc nói chuyện của chúng tôi kết thúc ở đó cậu ta muốn đưa tôi về nhưng tôi không đi tôi đến nhà Hân.

- Chào ông chủ bánh mì An.

- Ô Y Y là bà sao mau vào đi lâu lắm bà không ghé quán rồi để tôi đem cho bà mấy cái bánh mì mới tôi mới tạo ra nha.

Tôi nghe nói hồi trước An rất nhất gan luôn được Dương anh bảo kê. Vậy mà bà Hân lại thích cậu ta đấy chứ. Nhìn cậu ta tuy nhất nhưng rất thương vợ và con lại còn chăm chỉ thật là tuyệt mà.

Hân đúng là có phúc.

- Mẹ Y Y.

- Ôi Mi Mi của mẹ.

Tôi ôm lấy Mi Mi đây là con của Hân và An.

- Con gái của mẹ dạo này có ngoan không?

- Dạ có ạ.

Tôi rất thích trẻ con tôi muốn nay mai tôi sẽ sinh thật nhiều con cho chúng làm những gì mà mình thích. Tôi sẽ yêu thương chúng hơn tất cả.

Nhưng bao giờ tôi mới gặp người đó. Tôi đi vào trong nhà cùng Mi Mi rồi Mi Mi lôi cuốn album ra cho tôi xem.

- Mẹ nhìn này đây là ảnh cưới của ba mẹ con đó.

Đúng là rất đẹp nhưng rồi tôi nhìn thấy một bức ảnh lạ bức ảnh này không phải trước khi tôi mất trí sao?

Đây trác là lúc thời tôi đi học nhưng còn đây là ai chứ.

- Bà không nhớ sao đó là Hoàng Anh đó. Lúc đó chúng ta hay gọi cậu ta là mập. Còn bà hay gọi người đó là đầu heo.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Heo!!! Tớ Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

- Tôi sao?

Người này là đầu heo sao nhưng sao tôi không có ấn tượng gì hết. Đầu heo đây sao người mà tôi tìm kiếm là người này sao?

Nhưng một chút ấn tượng về người này tôi đều không có.

- Vậy cậu ta đâu?

- Từ lúc bà sang nước ngoài thì cậu ấy cũng biến mất, không ai biết bây giờ cậu ta ở đâu cả.

Biến mất sao? Chuyện gì đã xảy ra vậy? Thật là khó hiểu mình thì bị tại nạn Kim thì lại là người gây ra còn người này thì mất tích. Rốt cuộc... Rồi đột nhiên tôi đầu tôi hiện một số hình ảnh rất kì lạ tôi và Kim đang ở đâu đó còn có của người.

- A...

- Y Y bà sao rồi lại đau đầu sao?

Hình ảnh đó mờ mờ ảo. Rốt cuộc là tại sao tôi và hai người đó lại ở đây.

Thôi vậy có cố tôi vẫn chưa thể nhớ được ngoài mấy cái kí ức lơ mơ.

Tôi đi đến phòng chủ tịch.

- Em định để Kim chờ đợi em mãi như vậy sao?

- Em đâu có cảm, cậu ta thích làm gì thì kệ cậu ta.

Anh Minh đến ngồi cùng tôi.

- Nhưng cậu ta cũng rất tốt mà. Cậu ta luôn bên cạnh chăm sóc em. Em cũng nên đáp lại gì cậu ta chứ.

Tôi cũng có ý định sẽ bù đắp nhưng tôi không thích cậu ta thì phải làm sao?

- Vậy anh muốn em phải yêu cậu ta sao?

- Việc yêu thì cứ để sau cũng được. Cậu ta đã đợi em lâu như vậy mà với lại ba mẹ em đều rất thích cậu ta anh tin cậu ta có thể chăm sóc em thật tốt.

Tôi biết Kim là một chàng trai tốt mà bao cô gái muốn. Nhưng không lẽ tôi phải dối với lòng mình sao? Tôi có thể làm vậy sao? Đúng là phiền phức mà.

Tôi lên sân thượng, tôi tưởng chỉ có mình thôi chứ vậy mà đã có người khác chiếm mất rồi.

Tôi lại gần người đó.

- Trời tối rất lạnh cô nên trở về phòng. Nếu không sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của cô đó.

Cô ấy nhìn tôi cười.

- Tôi chỉ muốn ở đây nói chuyện với bạn trai tôi một lúc thôi.

Bạn trai sao? Sao tôi không thấy ai ở đây hết vậy.

- Anh ấy đang ở trên thiên đường.

Thì ra là vậy.

- Tôi sắp phải kết hôn rồi. Nên tôi muốn lên đây để tạm biệt anh ấy.

- Cô rất yêu người đó?

Cô ấy gật đầu rồi nhìn sang tôi cười.

- Cô yêu người đó vậy sao lại quyết định lấy chồng chứ như vậy không phải rất tội cho người chồng cô sao?

Cô ấy im lặng một lúc rồi nhìn lên trời.

- Tôi biết chứ nhưng anh ấy đã hi sinh rất nhiều cho tôi rồi. Tuy tôi không thể yêu anh ấy lúc này nhưng tôi có thể bù đắp cho anh ấy cả một đời.

Bù đắp sao? Tôi có thể bù đắp cho cậu ấy.

Đúng vậy tôi đã sống 8 năm mà không cần có kí ức đó, vậy tại sao tôi lại phải cố níu giữ kí ức đó làm gì chứ.

Cuộc đời của tôi còn rất dài còn rất xa. Tôi không thể chôn mình mãi trong kí ức đó.

Cô ấy nói không sai tuy không thể yêu bây giờ nhưng sau này có lẽ sẽ khác. Tôi nên bỏ qua những gì không cần thiết đi. Có thể như thế cuộc sống của tôi sẽ chờ nên tươi đẹp hơn.

Sáng tôi đang nằm ngủ thì tiếng chuông cửa lại phá giấc ngủ của tôi.

- Thật là song Dương đâu rồi sao không ai có ra mở cửa vậy?

Tuy rất bức mình nhưng tôi vẫn phải lê cái xác xuống giường.

- Đợi một chút.

Mới sáng sớm ai lại đến cơ chứ.

- Cô có phải là Lâm Y Y không ạ?

- Là tôi.

- Cô có bưu phẩm ạ.

Ừa ai lại gửi bưu phẩm cho mình chứ. Tôi đem vào thì bên trong là những chậu hoa và bánh. Ô ai lại tặng mình thứ này vậy. Bên trong có thiệp. Tôi mở ra.

"Cô bác sĩ xinh đẹp đây là hoa chúng con trồng và bánh chúng con làm. Sau này cô nhớ đến thăm tụi con nha.

Chúng con yêu cô nhiều"

Đáng yêu quá cơ đấy đứa trẻ dễ thương này.

- Cảm ơn các con.

Tôi để những chậu hoa ra vườn.

- Chúng mày phải nò thật là đẹp đó.

Tôi đang tưới hoa thì có người vào.

- Ai lại vào vậy chứ?

Tôi ra mở cổng thì ra là Kim.

- Vào đi.

- Sao hôm nay em dậy sớm vậy mọi lần đến chiều em mới dậy.

Tôi cũng phải có ngoại lệ chứ. Tôi ngồi ăn bánh do bọn trẻ làm còn Kim thì khác là cậu ấy đang lau dọn nhà cho tôi.

Tôi nghe mọi người nói lại là tôi không biết làm bất cứ gì hết nên hầu hết việc nhà tôi đều không động vào.

- Sao em không thuê ôsin?

Tại sao tôi phải thuê chứ bây giờ đang có người dọn mà tôi gì phải bỏ tiền vào những việc vô bổ chứ.

Tôi ngồi xem tin tức cho đến chiều. Thôi đến lúc đến bệnh viện rồi. Mấy hôm nay nghỉ nhiều rồi phải tập trung thôi.

- Em đi đâu vậy?

- Đi làm.

- Em ăn xong rồi đi.

Oa bữa ăn thịnh soạn quá.

- Anh ngồi xuống ăn luôn đi.

Tôi và Kim ăn vui vẻ. Đây có lẽ là lần đầu tiên tôi cảm thấy cậu ấy chăm chỉ như vậy chắc mọi lần tôi mất nhấm mất mờ rồi. Không thấy cậu ấy vô cùng tuyệt như vậy.

- Thức ăn không ngon sao?

- À không.

Tôi ăn xong. Vào chuẩn thay đồ còn việc dọn dẹp đều là Kim.

- Này, tối mai chúng ta đi xem phim đi.

Kim nghe tôi nói xong đơ như tượng nhìn tôi.

- Nếu cậu không thích thì thôi vậy.

- Đâu có đi mà.

Nhìn cậu ấy cười thật là đẹp trai vậy mà cậu ta lại không chịu cười. Đúng là phí của trời.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Heo!!! Tớ Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Tôi đang đi thăm bệnh nhân nhưng bên ngoài không hiểu có chuyện gì? Bây giờ còn là ban đêm phải để ý đến người khác chứ đây là bệnh viện chứ có phải chợ đầu.

Tôi đi ra ngoài thì thấy một chàng trai rất là đẹp trai nhưng vẫn thua xa Kim một chút.

- Bác sĩ chết hết đâu rồi? Mau ra đây cho tôi.

Tôi đến chỗ anh ta.

- Xin anh yên lặng một chút có được không? Ở đây là bệnh viện chứ không phải cái chợ.

Tôi vừa nói xong bỗng nhiên anh ta im lặng nhìn chăm chăm vào tôi như người mất hồn. Bộ tôi xinh quá hay sao mà nhìn tôi như thể nhìn vật thể lạ thể. Thôi mặc kệ anh ta. Tôi đến nhìn bệnh nhân là một bé gái khoảng 14 hay 15 tuổi.

- Cô bé có lẽ gãy chân rồi mau đưa vào chụp X-quang.

- Dạ.

Tôi đi vào trong nhưng anh ta vẫn nhìn tôi, người này lạ thật đó. Làm loạn một hồi bây giờ thì ngồi im.

Tôi khám xong cho bé gái. Tôi ra ngoài.

- Anh là người giám hộ của cô bé.

Anh ta gật đầu.

- Cô bé không sao chỉ gãy chân thôi. Sáng mai có thể xuất viện.

Tôi nói xong nhưng anh ta vẫn đứng đơ đó nhìn tôi thật không hiểu người này làm sao nữa.

- Này anh.

Tôi gọi mà anh ta cũng không nghe luôn. Đúng là bất lịch sự mà.

- Thưa anh giám hộ của bệnh nhân.

Vẫn không trả lời, tôi đâu có nhiều thời gian để nói chuyện với anh chứ bao nhiêu bệnh nhân còn đang chờ tôi. Tôi nhìn sang y tá.

- Cô thay tôi làm nốt đi.

Tôi đi đến xem các bệnh nhân. Bây giờ đã 1h sáng rồi.

Đói quá đi, tôi vào phòng làm việc thì thấy có bánh mì.

- Chắc Hân lại để lại rồi.

Tôi cầm bánh mì lên sân thượng ngồi ăn. Ở đây lúc nào cũng đẹp nhất trong lành nhất ta có thể nhìn thấy một góc lớn của thành phố.

Tôi đang ăn thì tôi cứ cảm giác có ai đó đang nhìn về phía tôi. Tôi quay lại, lại là cái anh chàng giám hộ vừa nãy.

Lại vẫn nhìn tôi với cái ánh mắt như đã quen nhau lâu vậy.

Anh ta tiến đến chỗ tôi.

- Cô vẫn khỏe chứ?

Đang hỏi tôi sao? Nhưng sao lại hỏi cậu đó, cậu đó chỉ hỏi những người quen lâu rồi không gặp. Không lẽ anh ta biết tôi.

- Anh biết tôi sao? Hồi trước anh quen tôi có phải không?

Anh ta vẫn không nói gì vẫn cứ nhìn tôi rồi nháu mày.

-Cô không nhớ tôi sao?

Tôi nhìn kĩ lại anh ta đúng là anh ta trông rất là quen mặt hình như mình đã gặp ở đâu đó thì phải. Càng nhìn anh ta không hiểu sao tôi lại có cảm giác vui bình yên đến lạ thường. Không lẽ anh ta là người quen lúc trước.

- Tôi bị mất trí nhớ nên không thể nhớ anh là ai hết tôi nghĩ là anh chắc là người mà tôi quen. Mà anh là ai vậy?

Anh ta nhìn tôi mãi cũng không trả lời người này bị sao vậy?

- Này anh, tôi đang hỏi anh đó.

Anh ta vẫn vậy. Ôi trời sao cứ như mình hỏi với người điếc vậy. Đúng lúc đó thì điện thoại tôi reo.

- Bác sĩ xe cứu thương đến rồi.

Tôi chạy xuống dưới kệ anh ta muốn nhìn gì thì nhìn. Ca phẫu thuật của tôi mãi đến sáng mới xong.

- Mọi người vất vả rồi.

- Bác sĩ cũng vất vả rồi.

Tôi đi xuống canteen ăn cơm.

- Y Y.

Hân lại đến sớm quá ta.

- Đây. Sao bà đến sớm vậy?

- Ở nhà có việc gì đâu nên đến đây luôn.

Ôi trời đã làm mẹ rồi mà còn nhăn nhó hơn lúc trước.

- Hôm qua tôi gặp một người, người đó rất lạ hình như là quen biết tôi đó.

- Vậy sao! Có nói tên gì không?

- Không gì hết tôi hỏi mà cứ như không vậy.

- Thế thì kệ đi.

Đúng rồi kệ đi như đi lướt qua vậy. Đến chiều tôi chuẩn bị sửa soạn đi xem phim.

- Chà sướng ha sắp được đi coi phim.

- Tôi mà lại.

Tôi đang chuẩn bị đi thì y tá hốt hoảng chạy vào.

- Bác sĩ có xe cứu thương đến nghe nói là bị thương nhất nặng.

Tôi nghe xong chạy nhanh ra ngoài.

- Mau chuẩn bị phòng phẫu thuật.

- Dạ.

Tôi phẫu thuật xong bây giờ là 9h đêm.

9h rồi sao vậy còn phim. Trời ơi lỡ hẹn mất rồi. Tôi chạy ra ngoài sảnh thì thấy Kim đang đứng ở đó.

- Xin lỗi tôi có ca phẫu thuật gấp nên...

- Không sao! Chúng ta còn có nhiều dịp. Chắc em chưa ăn hay chúng ta đi ăn gì đó nha.

Tôi gạt đầu thay đồ xong Kim dẫn tôi đến một nhà hàng.

- Em muốn ăn gì?

- Tôi sao?

Tôi đưa tay chỉ nhưng món ăn cho người phục vụ xem.

Chỉ xong tôi nhìn Kim cậu ta đang đơ nhìn tôi.

- Sao vậy?

- Em có ăn hết được không?

Trời ơi như thế là còn bình thường đó.

- Đương nhiên.

Nói chuyện ăn thì tôi là bá đạo rồi. Được ăn miễn phí mà.

Tôi đang ăn ngon thì lại điện thoại reo lên. Tôi đang ăn mà cũng bị làm phiền. Tức tức mà.

- Alo.

-

- Lại đồn cảnh sát.

Ôi trời ơi lần này tôi không sử dụng thằng em này thì không phải là tôi mà.

Tôi mới ăn thôi mà.

Tôi và Kim đến đồn cảnh sát nhìn 2 top đang ngồi ở đó. Nhìn tình hình trắc là đánh nhau to.

- Chà chà có vẻ là thắng nhì.

Dương nhìn tôi cười cười.

- Lại còn giấm cười. 3 đứa có thể nhìn mình xem bây giờ thành cái gì hả. Mấy đứa định để chị làm khách quen ở trụ sở này sao?

Tôi nói xong mấy anh cảnh sát cười. Trời tôi có duyên với chỗ này quá cơ. Mới có 3 tháng thôi mà tôi đã vào đây gần 20 lần rồi.

Đúng lúc đấy thì người giám hộ bên kia đến.

- Trời ơi ai đánh con thành như vậy nói cho mẹ nghe mau.

Cậu bé đó chỉ sang chỗ em tôi. Thế là bà ta mặt lăm lăm li đến đánh em tôi.

- Này bà sao mà giấm đánh em tôi.

- Nó đánh con trai tôi.

- Vậy con bà không đánh em tôi ak.

Tôi đến đánh con bà ta một cái đầu giấm nói khoác ak.

- Cô giấm đánh con tôi.

- Vậy tại sao bà đánh em tôi. Bà đã nghe mọi chuyện chưa mà đánh em tôi.

Thế là tôi và bà ta gây ồn ào cả đồn và quyết định của cảnh sát là nộp phạt ai về nhà nấy.

- Ôi tức quá.

Tôi xéch tai Dương lôi ra ngoài.

- A...chị...chị ơi tha cho em.

- A...em có muốn chết không hôm nay chị cho em đi luôn.

Tôi tỉnh đánh Dương một trận thì Kim ngăn lại.

- Thằng bé cũng bị đánh rồi mà tha cho Dương đi.

Dương thấy thế hất tay Kim ra.

- Không cần, chị tôi tỉnh làm gì thì đó là việc của chị tôi.

Cái thằng này lại sao thế này.

- Em đi đâu?

- Đi về.

Thế là tôi với Dương bắt taxi về. Đúng là một ngày khổ mà.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Heo!!! Tớ Thích Cậu!!! Cậu Có Tin Không???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.